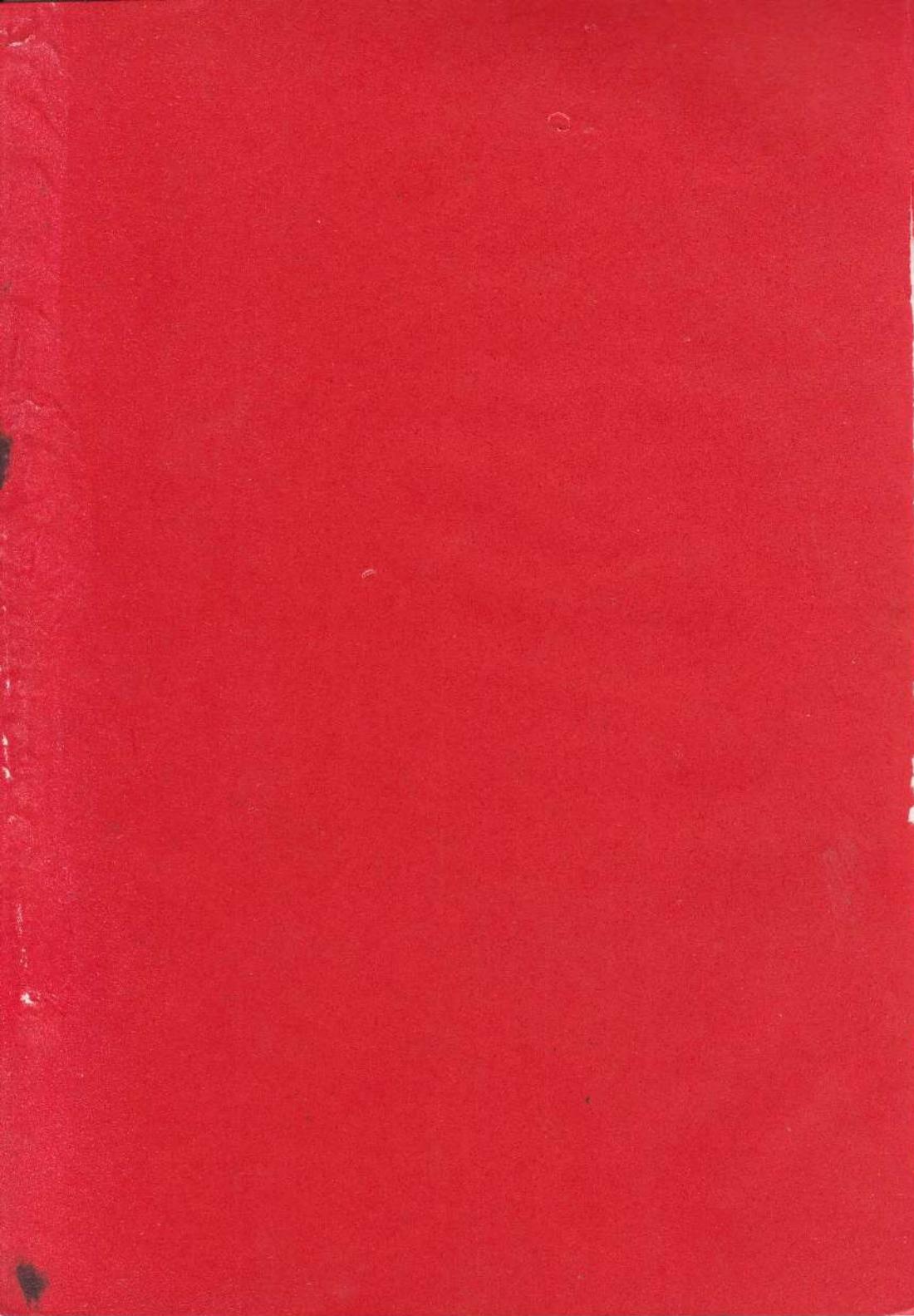

தினாட்சீகர்

க. முடிகான்துணி

G.S. 0786178064
G.S. 0786178064

Stony Lane

5. ගිලුව සැප්පාරිස් දෝර

81, Manning Rd
Colombo - 6

(TP - 0786178064

Mrs - SM - 0714813013

(නොමිත්තුව බෙඳු යොදාගැනීම්)

தரைமின்கள்

ச.முருகானந்தன்

மாணிக்கப்பத்தூஸ்

201-1/1, ஸ்ரீகதிரேசன் வீதி,

கொழும்பு - 13.

தொலைபேசி: 2320721

இது ஒரு மல்லினைப் பந்தல் வெளியீடு

முதற் பதிப்பு : செப்டெம்பர் 2003
உரிமை : ஆசிரியருக்கு

அட்டை வடிவமைப்பு : எஸ்.திவாகரன்
கணினி அச்சமைப்பு : எஸ்.சித் திராங்கனி

பக்கங்கள் : 121 + XV
விலை : 150/-
ISBN : 955-8250-24-4

அச்சிட்டோர்:
ய. கே. பிரின்டர்ஸ்,
98 A, விவேகானந்த மேடு,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி: 2344046, 074-614153

செயல் இதுவே மகத்தான மாமந்திரம்!

டாக்டர் முருகானந்தன் நேசிக்கப்படத் தக்கதான பல நல்ல பண்புகளையும் நற்குணங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு மினிர்பவர். அதனால் பலருடைய நல்ல நட்புக்கு உரியவராக இன்று திகழ்ந்து வருகின்றார்.

கடந்த கால வன்னி நிலத்தின் வாழ்வனுபவங்கள் இவரது தனிமனிதப் பண்புகளையும் வாழ்வனுபவத்தையும் செழுமைப்படுத்திச் சீர் செய்துள்ளன.

ஆழத்தில் - நமது மண்ணில் - அதிசயிக்கத் தக்கதான ஒரு செய்தி என்னவென்றால் பல மருத்துவ டாக்டர்கள் இலக்கியத்துறையில் - அதிலும் படைப்புத்துறையில் பேர் குறிப்பிட்டு சொல்லத்தக்க வகையில் தமது நாமத்தைப் பதிய வைத்துக் கொண்டிருப்பதுதான்.

தொழில் ரீதியாகவும் நல் நடத்தை சம்பந்தமாகவும் பாமர மக்களின் மத்தியில் மிக முக்கிய செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்ந்து வரும் இந்த டாக்டர்கள் தமது தொடர் சிருஷ்டிகள் மூலம் இலக்கியச் சுவைஞர்களிடமும் தனிக் கொரவமும் மதிப்பும் பெற்றுத் திகழ்ந்து வருகின்றனர்.

தமிழ்ச் சிருஷ்டித்துறையில் இது ஒரு புதுமை!

அப்படியாகப் பாமர மக்களின் வாழ்வு நிலையையும் அவர்களது நாளாந்தப் பிரச்சினைகளையும் தமது சிருஷ்டிகளின் கருவுலமாகக் கொண்டு படைத்து வரும் மருத்துவ நிபுணர்களில் இவரும் ஒருவர்.

இவரது சிறுகதைகள் தொடர்ந்தும் நமது சஞ்சிகை, பத்திரிகைகளில் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

யுத்தக் கொடு நாசத்தால் சீரமிந்து போய், நோயாலும், போதிய மருந்து வகைகள் இல்லாக் கொடுமையினாலும், வறுமையினாலும் நேரத்திற்குக் கண்சி குடித்தறியா வன்னிக் காட்டுப் பிரதேச மக்களுக்கு நாளாந்தம் தொடர்ந்து மருத்துவ சேவையாற்றி வருவது என்பது எழுத்தில் வடிக்க முடியாத அத்தனை துன்பியல் சோகமாகும்.

இந்த யதார்த்த நெருக்கடிச் சூழ்நிலைக்குத் தன்னைத் தினசரி ஓப்புக் கொடுத்த வண்ணம் தொடர்ந்து இலக்கிய சேவையாற்றிக் கொண்டு, இடை விடாமல் எழுதிக் கொண்டுமிருக்கிறார் இவர் என்றால் இவரது தன்னிப்பிக்கையை என்னவென்று சொல்வது?

கதைகள் சிறுஷ்டிப்பது மாத்திரமல்ல, நல்ல பல கட்டுரைகளையும் தொடர்ந்து எழுதி வருகிறார்.

இவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுதியான ‘மீன் குஞ்சுகள்’ மல்லிகைப் பந்தவின் வெளியீடாக 1994 மேயில் வெளிவந்தது. 12 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்த அந்தக் கால கட்டத்திலேயே பலராலும் பேசப்பட்ட ஒரு தொகுதியாகும். விமரிசுகர்களால் விமரிசிக்கப்பட்ட அத்தொகுதி சென்னையில் அச்சிடப்பெற்ற தொகுதியாகும்.

‘தரைமீன்கள்’ என்ற இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியை மல்லிகைப் பந்தவின் வெளியீடாக வெளியிட்டு வைப்பதில் தனி மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இத் தொகுதியில் இருபது கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இக்கதைகளில் பல, பல்வேறு கால கட்டங்களில் பல்வேறு சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் பிரசரிக்கப்பட்டவையாகும்.

சமூத்து இலக்கிய உலகில் அதி வேகமாக எழுதிக் குவிக்கும் எழுத்தாளர்களில் இவரும் ஒருவர். யுத்தக் கொடு நாச ரணப் பூக்களால் அலங்கரிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ள வன்னி மாமன்னில் ஓய்வு ஒழிச்சலில்லாமல் தனது தினசரிக் கடமையைத் தவறாமல் செய்து முடிக்க வேண்டிய நிர்ப்பாந்த கட்டாய கடமைக்கு உட்பட்டுச் சேவையாற்றி வரும் இவர், அந்த நாச அவலங்கள் நிகழ்ந்த கால கட்டங்களில் கூட, பார மக்களுக்குத் தொண்டுமியக் கடமை செய்து வந்ததுடன், இடையறாது ‘அரிக்கன் லாம்பு’ வெளிச்சத்தில் எழுதி வந்ததும் இவரது சிறப்பம்சங்களில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

இவரது வாழ்வனுபவங்களோ இவரது படைப்புகளாக எழுத்தில் மினிர்கின்றன.

மக்களை நேரிக்கக் கற்றுக் கொண்ட எவனும், எங்குதான் வாழ்ந்து வந்தாலும், அவன் மக்கள் தொண்டனாகவே நாளாடைவில் கணிக்கப்படுவான் என்பது சர்வ நிச்சயம்.

இவரது வாழ்க்கையிலிருந்தும் படைப்புக்களிலிருந்தும் துல்லியமாக இதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

யுத்த நெருக்கடிகள், அவலச் சாவுகள், புலம் பெயர்ந்து விட்ட மக்கள் பட்ட கஷ்ட நிலத்திரங்கள் துன்ப துயரங்கள் இவரையும் இவரது எழுத்துக் களையும் பண்படுத்திச் செழுமைப்படுத்தியுள்ளன என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தான் வேண்டும்.

- டொமினிக் ஜீவா

31.8.2003

என்னுமை

எழுத்துலகில் பிரவேசித்தமை நேற்றுப் போலிருக்கிறது. இன்று இருபத்தெந்து ஆண்டுகள் கடந்து விட்டமை பிரமிப்பட்டுகிறது. எனது இலக்கிய உலகின் வெளிலி விழா ஆண்டில் - எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி - மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளிவருவது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

எனது கதையொன்று பத்திரிகையில் வெளி வர வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கோடு அந்த இளம் வயதில் எழுதிய என் முதல் கதை - வெறும் காதல் கதை - எடுத்த எடுப்பிலேயே தினகரன் வாரமஞ்சியில் பிரசரமானபோது என்னாலேயே என் கண்களை நம்ப முடியவில்லை. சாதாரண கதைதான்! ஆனாலும் எனது கண்ணி முயற்சி! மனதில் ஒரு வேகம். இளமைக்கேடுப்பிய துடிப்பான உணர்வுப் பூர்வமான எண்ணங்கள். சிறு வயதிலிருந்து வாசித்தவைகள், மனதில் பதிந்த நிகழ்வுகள், மனதை அரித்த விடயங்கள் எல்லாம் மட மட என்று கதைகளாயின. அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக அடிக்கடி பிரசரமாகிப் பத்திரிகையுலகிலும், எழுத்தாளர் வட்டத்திலும், வாசகர் மத்தியிலும் எனது பெயரை அறிமுகம் செய்து வைக்க இப்படைப்புகள் உதவின. இதற்குமேல் ஒரு இலட்சிய வேட்கை அப்போது என் மனதில் இருந்ததில்லை.

சம காலத்தில் எழுத ஆரம்பித்த சுதாராஜ், சிதம்பர திருச்செந்திநாதன், கணமகேஸ்வரன், காவலூர் ஜெகநாதன் போன்றோரின் நட்பு எனது எழுத்துலகப் போக்கை மாற்றி, பேனா ஒரு சிறந்த ஆயுதம் என்ற எண்ணத்தை மனதில் பதிய வைத்ததுடன், ஆக்கபூர்வமாக எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணத்தையும் மனதில் விடைத்தது.

இதைத் தொடர்ந்து யாழ் பல்கலைக் கழக மருத்துவ பீடத்தில் காலடி எடுத்து வைத்த பின்னர் யாழ் நகரின் இலக்கியச் சந்திப்புக்களில் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்புக்கள் விடைத்தன. பேராசிரியர்கள் க.கைலாசபதி, ச.வித்தியானந்தன், கா.சிவத்தம்பி, சண்முகதாஸ், சிவலிங்கராஜா முதலானவர்களின் கருத்துக்களைக் கேட்கும் வாய்ப்புகளினால் கலை இலக்கியம் பற்றிய சமுதாயச் சிந்தனைகள் மனதில் விடைக்கப் பட்டன.

சிறிய பராயத்து நினைவுகளின் மீட்டல்களாக அமரர் செ.கதிர்காம நாதன், எனது ஆசிரியர்களான தோழர் கார்த்திகேசன், தேவன் யாழ்ப்பாணம் ஆழியோர் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் விடைத்த அரிய கருத்துக்கள் சிந்தனைகளைத் தூண்டியதால், எனது எழுத்துக்கள் பயனுள்ளவையாக மாற்றும் காண ஆரம்பித்தன. தீபம், கண்யாழி, மல்லிகை, தாமரை மற்றும் சமகால எழுத்தாளர்கள் பிற மொழி எழுத்துக்கள் என்று தேடித் தேடிப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். எனது மருத்துவ ஆசானான பேராசிரியர் நந்தி அவர்கள் நட்புன் பழகி எனக்குப் பல ஆலோசனைகளைக் கூறி என்னை வழி நடத்தினார்.

நான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக மாணவனாக இருந்த போது ‘மீன் குஞ்சுகள்’ என்ற சிறுகதையைத் தீபத்திற்கு அனுப்பினேன். நான் சிறிதும் எதிர்பாராத வகையில் அச் சிறுகதை தீபத்தில் பிரகரமானபோது எனக்கு மிகுந்த தன்னம்பிக்கை ஏற்பட்டது. பின்னர் அதே சிறுகதை சென்னை இலக்கிய சிந்தனையினரின் சிறந்த சிறுகதையாகத் தெரிவி; செய்யப் பட்டபோது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியும், உந்சாகமும் ஏற்பட்டது. நா.பார்த்தசாராதி (நா.பா) அவர்கள் என்னைப் பாராட்டிக் கழிதம் எழுதி, தீபத்தில் தொடர்ந்து எழுதும் படியும் கேட்டிருந்தார்.

இதற்குப் பின்னர் எனது கதைகள் சமுத்துப் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் நிராகரிக்கப் படாமல் பிரகரமாயின. சமுதாய நோக்குடனும் தேசியப் பிரச்சினை தொடர்பாகவும் எனது கதைகள் அமைந்தன. சாதியம், சீதனம், பெண்ணியம், வர்க்க முரண், தமிழினத்திற்கெதிரான அடக்கு முறைகள், இவற்றிற்கான போராட்டங்கள் எனது கதைகளின் கருப்பொருளாகின. மேலும் மனித மனங்களின் சிக்கலான உணர்வுப் போராட்டங்களும் சில கதைகளின் கருவாகின.

ஆரம்பத்தில் தினகரனிலும், ஈழ நாட்டிலும் அதிகமாக எழுதி வந்த நான் அனைத்துப் பத்திரிகைகளிலும் எழுத ஆரம்பித்தேன். வீரகேசரி, சிந்தாமணி, சஞ்சீவி, முரசொலி, மித்திரன், ஈழமுரசு, ஈழநாதம் முதலான பத்திரிகைகளிலும் மல்லிகை, தாரகை, அஞ்சலி, மாணிக்கம், தீபம், கண்யாழி, சிகரம், தாமரை, இதயம், சிரித்திரன், கதம்பம், குங்குமம்,

கலாவல்லி, அமிர்தகங்கை, தாயகம், வெளிச்சம் முதலான பல சஞ்சிகைகளிலும் எழுதினேன். சுதந்திரன், சூடர் முதலானவற்றில் இனப்பிரச்சினை சார்ந்த சில படைப்புகள் வெளியாகின.

எனது மல்லிகைப் பிரவேசம் சுற்றுத் தாமதம் ஆனாலும் கூட, மல்லிகையில் எழுத ஆரம்பித்த பின்னால் தான் நான் முதிர்ச்சி அடைந்தேன் என்பது உண்மை. மல்லிகையில் தொடர்ந்து வாய்ப்புகள் தந்து டொமிளிக் ஜீவா அவர்கள் என்னை வளர்த்தெடுத்தார். எனது முதற் தொகுதியான 'மீன் குஞ்சுகள்' தொகுப்பும் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு தான்.

இதுவரையில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கதைகளை எழுதியுள்ள போதும், முதற் பத்து ஆண்டுகளில் தான் அதிகம் அறுவடையானது. பின்னர் மருத்துவப் பணிகள் என் பொழுதுகளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன.

யுத்தப் பிரதேசமான கிளிநோச்சியில் மிக நீண்ட காலமாகப் பணியாற்றி வருகின்றமையினால் பல அனுபவங்களைத் தரிசிக்க முடிந்தது. பேனா என்னும் ஆயுதத்தின் பலத்தினைப் புரிந்து கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இவ்வனுபவங்கள் என்னைக் புடம் போட்டன. புரியாதவற்றை அனுபவம் என்னும் பாடசாலையில் பயின்றேன். இலக்கியம் ஒரு மருத்துவமே என உணர்ந்தேன்.

சிறுமைகளைக் கண்டு சீற்றும் கொள்ளும் எவரும் அதை எதிர்த்துப் போராடவே செய்வார். ஓவ்வொரு தாக்கத்திற்கும் சமமானதும், எதிரானதுமான மறு தாக்கம் இருக்கும் என்ற ஜ்சாக் நியூட்டனின் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்பு நிழலிலிருந்து நிஜவடிவம் பெற்றது. ஆயுதங்கள் குவிந்து அவலங்கள் மலிந்தன. போராட்ட வடிவம் வெவ்வேறாக இருக்கும். இந்த வகையில் எனக்குக் கிடைத்த ஆயுதம் பேனா.

அநீதிகளையும் அடக்கு முறைகளையும் பிற்போக்கு வாதங்களையும் கண்டு சீற்றங்கொள்வது எனது சுபாவம். சமூகத்தைப் பல கோணங்களில் நோக்கும் வழக்கம் இருந்த சிறுபிராயத்தில் கணவிப்படுத்திய மூளை எனும் டிஸ்க்கில் இருந்து சமூக தரிசனம் பற்றிய தகவல்கள் புற்றிச்சலாய்க் கிளாம்பின.

சமூக சீர் திருத்தத்தில் பேனா முனையின் பங்கு குறைந்து மதிப்பிடத் தக்கதல்ல என்ற உணர்வும் உள்ளத்து வலைப் பின்னலிலிருந்த வற்றை வெளிக் கொண்டு வந்து எனது நோக்கில் எடுத்துச் சொல்ல கலை இலக்கியம் சிறந்த மார்க்கம் என்ற தெளிவுமேற்படலாயிற்று.

ஒரு கதாசிரியனுக்கு சமுதாயப் பொறுப்புக்களும் அழகியல் உணர்வை

மேம்படுத்தும் கடமைகளும் உண்டு. தான் வாழ்கின்ற சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் போலித் தனங்களையும் பிறபோக்குச் சிந்தனைகளையும் முறியாத்துச் சமூக அபிவிருத்தியில் சரியான பாதையை ஏற்படுத்தி மானுட வாழ்வை நெறிப்படுத்திட முடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் கலை இலக்கியவாதிகள் பேனா ஏந்திட வேண்டும் என்று உணர்ந்து எனது படைப்புக்களில் ஜனரஞ்சகமாக சமூக சீர்திருத்த முயற்சிகளை முன்வைத்துள்ளேன்.

என்னத்தை ஆக்கிரமித்த அனைத்தையுமே எழுத்தில் கொண்டுவர முடியாது விட்டாலும், மக்கள் பட்ட அவலங்கள் பலவற்றைப் பதிவு செய்திட முடிந்தது. மேலும் தான் வாழும் காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு எழுத்தாளானாக இருக்க முடிந்ததில் பெரு மகிழ்ச்சியே. முதுபெரும் எழுத்தாளர் அமரர் அ.செ.முருகானந்தன், எனது வகுப்பறை நண்பன் எம்கே.முருகானந்தன் ஆகியோர் என்னைப் பெரிதும் நேரித்தவர்கள். ஆரம்ப கால எழுத்தை ஊக்குவித்த தமிழ்ப் புதல்வி, இந்து, ஜெயம், மனைவி சந்திரகாந்தி மற்றும் கையெழுத்துப் பிரதியில் என்ன முதன் முதலில் ஒளிரவைத்த கலையொளி' வட்ட நண்பர்கள் அனைவரையும் இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

எழுத்தின் மூலமே எனக்கு சமூகப்பணிகளில் ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. கிளிநோச்சி தமிழ்ச் சங்கத் தலைவராகவும் - யோகர் சுவாமிகள் திருவடிநிலைய முதியோர் நிலைய செயலாளராகவும், வடக்குக் கிழக்கு அபிவிருத்திப் புனர்வாழ்வு நிறுவனத் தலைவராகவும், செஞ்சிலுவைச் சங்கம் (கிளிநோச்சி) போசகராகவும் சிறப்பாகப் பணியாற்றிட எழுத்துலக அனுபவங்கள் பெரிதும் உதவின.

ஆரம்ப காலங்களில் தமிழ் நாடு இலக்கியச் சிந்தனைப் பரிசு, அமரர் கனக செந்தி நாதன் குறுநாவல் போட்டியில் பரிசு, சுடர் சிறுக்கதைப் போட்டி, கத்தோலிக்க மஞ்சரிப் போட்டி, சமுநாதம், முரசொலி போட்டிகள் என்பவற்றில் சிறுக்கதைகளுக்காகப் பரிசு பெற்றிருக்கிறேன். முத்தமிழ் விழா சிறுக்கதைப் போட்டியில் பெற்ற முதற் பரிசு மன நிறைவைத் தந்தது. சிறுக்கதை தான் எனது முக்கிய இலக்கியத் துறை என்றாலும், கவிதைப் போட்டிகளிலும் இரு தடவைகள் பரிசு பெற்றுள்ளேன். மேலும் ஆரம்ப காலங்களில் பல மருத்துவக் கட்டுரைகளையும், விமர்சனக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளேன்.

என்பதுகளில் ஆறு குறுநாவல்கள் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் வெளியாகியுள்ளன. அவை தொடர்க்கதைகளாக பிரகரமான போதும் 'தாரகை' நாவல் தவிர்ந்த ஏனையவை சாதாரணமானவை.

1982-ம் ஆண்டு ஒரே ஆண்டில் 14 படைப்புகள் பிரசரமாயின. ஒரே நாளில் மூன்று பத்திரிகைகளிலும் அதே மாதம் இரண்டு சஞ்சிகைகளிலும் கதைகள் வெளியாகின.

எனது 'புலி' சிறுகதை இந்திய பிறமொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டு பிரசரமாகின. முரண்பாடுகள் என்ற சிறுகதை சிங்களத்தில் பிரசரமாகியது. நான்கு வாளொலி நாடகங்கள் ஒவிப்பற்பாகின. பிற தொகுதிகளில் எனது பத்துக் கதைகள் பிரசரமாகியுள்ளன. அனைத்துப் பிரதிகளுமே இன்று இடப் பெயர்வோடு சிதைந்து போயின.

நான் எழுத்தை நேசிப்பவன். சமூகத்தையும் நேசிப்பவன். எனது படைப்புக்கள் சமூக முன்னேற்றத்திற்கு சிறு துளியாவது பயன்பட்டிருந்தால் அதுவே என் வெற்றி. என் மனநிறைவு.

எனது இரண்டாவது தொகுதியான 'தரை மீன்கள்' சிறுகதைத் தொகுதியும் மல்லிகைப் பந்தல் வெளிப்போக உங்கள் கரங்களில் தவழ்கிறது. ஜீவாவக்கும், ஏனையோருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள். உங்களுக்கும் தான்!

DR .ச.முருகானந்தன்.
கரணவாப் கிழக்கு,
கரவெட்டி.

இத்தூருத் திருச்சியறப் பற்றி.....

சென்னை இலக்கிய சிந்தனை தரமான ஒரு ஈழத்து இளம் எழுத்தாளானுக்கு அங்கீகாரம் அளித்திருக்கிறது.

- அந்தனி ஜீவா -

வடக்கிலிருக்கும் ஒரு முகம் தெரியாத தமிழ் எழுத்தாளனின் காத்திரமான கதைத் தொகுதியை மேற்கில், தலை நகரிலுள்ள இஸ்லாமிய இலக்கிய நெஞ்சங்கள் ஒன்றிணைந்து வெளியிட்டு வைப்பது சிறப்பம்சமாகும்.

- ப. ஆப்சன் -

முருகானந்தனின் கதைகளில் உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் அவலங்கள் அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

- கே.எஸ். சிவகுமாரன் -

எழுத்தாளர்கள் ஆன்ம சுத்தியுடன் எழுத வேண்டும். தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் தூய தமிழ்ச் சொற்கள் பயன்படுத்தப் பட வேண்டும். எதையும் இருட்டிப்புச் செய்திடலாகாது.

- வே.பரமநாத பிள்ளை -

குடும்ப உறவுகளைச் சித்தரிக்கும் போது ச.முருகானந்தன் வெகு இயல்பாக எழுதுகின்றார்.

- DR. எம்.கே. முருகானந்தன் -

ஒடுக்கப்படும் பெண்களின் அவலங்களையும் எழுத்தில் வெளிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

- எம். தேவகேளி -

சிறுகதையின் பொருள்கள் கூர்மையிடனும், முனைப்புடனும் வெளிக்கொணரப்படுதல் அவசியம். கருத்துக்கள் வளமானவை.

- பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி -

குறுகிய காலத்திலே வாசகர்களினதும் விமர்சகர்களினதும் கண்ணில் தட்டுப்பட்டவர். காலத் தோடு ஒன்றிய கதைகள் சிறுகதையுலகுக்கு வளம் சேர்ப்பவையாகும்.

- தெளிவத்தை யோசப் -

மானுட நேயத்துடன் தான் சார்ந்திருக்கும் சமூகத்தைப் பிடித்திருக்கும் பினிகளுக்கு வைத்தியம் செய்வது மட்டுமல்லாமல், அச்சமூக வளர்ச்சியின் ஊட்ட சக்தியாகத் திகழும் கருத்துக்களையும் வழங்கும் ஒரு வலு மிக்க பேனா இவருடையது.

- மேமன் கவி -

திசைத் தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி நல்ல கதை படைத்துள்ளார் ஈழத்து எழுத்தாளர் ச. முருகானந்தன்.

- சேவற் கொடியோன் -

பேச்சு வழக்கிலுள்ள தமிழை அழகாகத் தன் கதைகளில் பயன்படுத்தும் இளைய தலைமுறையினரில் ச.முருகானந்தன் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

- சி. வண்ணிய குலம் -

தான் வாழ்கின்ற பிரதேசத்தைக் கூர்ந்து நோக்கும் திறன் இயல்பாகவே ஆசிரியருக்கு இருக்கிறது. 'வன்னேரி பொன்னேரியாகிறது' கதையில் வன்னி வாழ்வைத் தரிசிக்க முடிகிறது.

- பேராசிரியர் சிவலிங்கராசா -

முற்போக்குச் சிந்தனைகள் இயல்பாகவே கதையோடு பின்னிப் பினைந்திருக்கின்றன.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி -

அழகான நடை அங்குமிங்கும் அலையாமல் செல்லும் கட்டுக்கோப்பு. பழும் பெரும் எழுத்தாளர் அ.செ. முருகானந்தனுடைய பேணாவைத்தான் இரவல் வாங்கினாரோ?

- காவலூர் ஜெகநாதன் -

மனித நேயமிக்க ஒரு எழுத்தாளரின் முதற் சிறுகதைத் தொகுதியை கண்டு தமிழ்ச் சங்கம் வெளியிடுவதில் பெருமிதம் கொள்கிறது.

- இ. மகேஸ்வரன் -

சமகாலப் பதிவுகளை ச.முருகானந்தன் கதைகள் மூலம் மேற்கொண்டுள்ளார். கடற்படையினரின் கொடுருத்தினால் மரணமுற்ற மீனவர்களின் செய்தியை உருக்கமாகக் கதையாக்கியவர் கதைப் புலத்தைச் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

- யேகராசா -

டாக்டர் ச. முருகானந்தன் சமகாலப் புனைகதை இலக்கியத்தில் சமுதாயக் கோட்பாடுகளை உணர்ந்துள்ளார். ச.முருகானந்தனின் மல்லிகைக் கதைகளில் தரைமீன்கள், ஒரு கிராமத்தின் கதை, புதிய பரிமாணங்கள் முதலானவற்றை சிறந்த கதைகளாக குறிப்பிடலாம்.

- செங்கை ஆழியான் -

பிரதேச ரீதியான உண்மைச் சம்பவங்களைக் கதையாக்கும் போது பெயர்களைக் கவனமாகக் கையாள வேண்டும். இவரது பயங்கரவாதிகள் என்ற தாரரகைப் போட்டிச் சிறுகதை பிரகரிக்க முடியாமற் போன சூழ்நிலைகள் இன் அடக்கமுறையோடு பின்னிப் பினைந்தவை.

- கண மகேஸ்வரன் -

கதையின் முடிவுகளில் ச. முருகானந்தன் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். கருத்தும், நடையும், உத்தியும் சிறப்பானவை.

- பேராசிரியர் நந்தி -

வடமராட்சி வாழ்க்கை முறைகள், பேச்சு வழக்கு முதலானவை பாதை மாறிய பந்தங்கள் கதையில் நன்றாக அமைந்திருக்கின்றது.

- மாமனிதர் சுந்தர் -

சமகாலப் போராட்ட நிகழ்வுகள் இயல்பாகவே கதைகளில் இடம் பிடிக்கின்றன. தீர்வை வாசகனிடம் விடும் போக்கு பல கதைகளில் காணமுடிகிறது. யாம் அறியாத, எப்பவோ முடிந்த, முற்றிலும் உண்மையான சம்பவங்கள் புதைகுழிக்கால் தோண்டி எடுக்கப் படுகின்றன.

நாட்டுப்பற்றாளர்
மு.கந்தசாமி

ச.முருகானந்தனின் பாதை மாறிய பந்தங்கள், புதிய பரிமாணங்கள் முதலான கதைகளில் வடமராட்சி பேச்சு மொழியும் பிரதேச பாரம்பரியமும் அழகாக மினிர்கின்றன.

- ந. பார்த்திபன்

சமர்ப்பணம் :

நாட்டுப் பற்றாளர்
முதலியார் காவலர்
ஏழுக மாமணி
மு.கந்தசாமி ஜயவுக்கு

1800000000

1800000000

1800000000

1800000000

உள்ளடக்கம்

பக்கம்

1.	புதைகுழி	
2.	கால தரிசனம்	6
3.	முரண்பாடுகள்	11
4.	காணாமல் போனவர்கள்	18
5.	ஒன்று எவ்கள் சாதியே	23
✓6.	அப்பாவும் நானும்	28
7.	அலியன் யானை	33
8.	முரண்பாட்டின் தரிசனங்கள்	38
9.	மீட்பு	45
10.	வல்லவரே ஆனாலும்	50
11.	நிராசை	55
12.	சோதனை மேல் சோதனை	60
13.	மாறுகின்ற எண்ணங்கள்	67
14.	ஆறு மனமே ஆறு	73
15.	வேட்டை	79
16.	தரைமீன்கள்	86
✓17.	தாத்தா கட்ட மான்	93
18.	தெளிவு	100
19.	விழிப்பு	108
✓20.	நேரமாச்சு	115

உமிக்க வைக்கு
பூத்த உமிக்கு
நூத் மூதி

மாநிலாரசபாஷாஸ்

மல்லைகுப் பந்துவ் சமீபத்தில் வெள்மிட்டுள்ள நூல்கள்

1.	எழுப்படாத கவிதைக்கு வரையர்ப்பாத சித்திரம் பெருமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாறு (இரண்டாம் பதிப் - பதிப் அனுவாத கலைஞர், தகவல்களில் நம்குத்தார்ஷம் போன்று) (சுனிதை)	விலை: 250/-
2.	எழுப்பட்ட அத்தியாயங்கள் - (சிறுக்கைத் தொகுதி) சாந்தன்	விலை: 140/-
3.	அநுபவ முத்திரைகள் - பெருமினிக் ஜீவாவின்	விலை: 180/-
4.	கார்ட்டின் ஓவிய இலகில் நான் - (இரண்டாம் பதிப்) சிரித்திரன் சுந்தர்	விலை: 175/-
5.	மண்ணின் மலர்கள் - (யாழ்ப்பாரப் பல்கலைக் கழக 13 மாணவ - மாணவியரது சிறுக்கைகள்)	விலை: 110/-
6.	நானும் எனத் நாவல்களும் - செங்கை ஆழியான்	விலை: 80/-
7.	கிழக்கிலங்கைக் கிராமியம் - ரமீஸ் அப்துல்லாவும்	விலை: 100/-
8.	முப்பிரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள் - (பிரயாணக் கட்டுரை) பெருமினிக் ஜீவா	விலை: 110/-
9.	முனியப் தாசன் கலைகள் - முனியப்பதாசன்	விலை: 150/-
10.	மனைன் பீடிக்குள் (லஹூக்கூ) - பாலரஞ்சனி	விலை: 60/-
11.	கார்ட்டின் ஓவிய இலகில் நான் - 'சிரித்திரன் சுந்தர்'	விலை: 175/-
12.	அட்டைப் படங்கள் (மல்லிகை அட்டையை அலங்கரித்தவர்களின் தொகுப்பு)	விலை: 175/-
13.	சேலை - முல்லையூரான்	விலை: 150/-
14.	மல்லிகைச் சிறுக்கைகள் - செங்கை ஆழியான் (30 எழுத்தாளர்களின் சிறுக்கைகளின் தொகுப்பு)	விலை: 275/-
15.	மல்லிகைச் சிறுக்கைகள் - செங்கை ஆழியான் (இரண்டாவது தொகுப்பு) (41 எழுத்தாளர்களின் பலட்ப்பு)	விலை: 350/-
16.	நிலக்கிளி - பாலமணோகரன்	விலை: 140/-
17.	நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கும் சீல இதழ்கள் - தொகுப்பு: பெருமினிக் ஜீவா	விலை: 150/-
18.	நாம் யமணித் துகைவண்டி (சிறுக்கைத் தொகுதி) - ப.அறப்பன்	விலை: 150/-
19.	தரை மீன்கள் - ச.முருகானந்தன்	விலை: 150/-
20.	கூடில்லாத நத்தைகளும் ஓடில்லாத அழைகளும் - செங்கை ஆழியான்	விலை: 150/-
21.	அப்பறிமின்ன - குறிஞ்சி இளாந்தென்றல்	விலை: 120/-
22.	அப்பா - தீல்லை நடராஜா	விலை: 130/-

புதைகுழி

இரவு படுத்து நீண்ட நேரமாகி விட்டது. ஜயந்தவுக்குத் தாக்கம் வரவில்லை. இரவின் அமைதியில் தூரத்தே உரைக்கும் நாய்களின் ஒலி தெளிவாகக் கேட்டது. இராணுவ முகாம் உசார் நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்ததால் காவலரண்களில் கடமை புரிவோ உறங்காத விழிகளுடன் கடமையிலீடுபட்டிருந்தனர்.

ஜயந்தவுக்கு இன்று பகல் 'டியூட்டி' இப்போது தான் கடமை முடிந்து, குளித்து உணவருந்திவிட்டு படுக்கையில் வீழ்ந்தான். இமை முடியிருந்தும் உறக்கம் வரவில்லை, போராளிகள் எந்த நேரமும் தாக்கலாம் அவர்களுடைய அதிரடித் தாக்குதலுக்கு இப்போதெல்லாம் சடு கொடுக்க முடிவதில்லை. எனவே எந்நேரமும் மரண பயத்துடன் தான் பலர் கடமையிலீடுபட்டிருக்கிறார்கள். இதனால் இரவு 'டியூட்டி' இல்லாவிட்டாலும் உறக்கம் கலைவது சர்வ சாதாரணம். ஆனால் ஜயந்த மட்டும் விதி விலக்கு. சாபிட்டு விட்டு வந்து படுத்தால் மரக்கட்டை தான். மறுநாள் விடியத்தான் விழிப்பு வரும். ஆனால் இன்று அவனால் அப்படி உறங்க முடியவில்லை. ஏதோ நடக்கப் போவதாக மனதிலை ஒரு விதப் பய உணர்வு இன்று அவனை வதைத்துக் கொண்டிருந்தது விரைவிலேயே விடிந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைத்துபடி கொட்டாவி விட்டான்.

இனந் தெரியாத இந்தப் பயப்பிராந்திக்கும், உறக்கமின்மைக்கும் என்ன காரணம்? ஒ..... இன்று காலையில் கேட்ட வானொலிச செய்திதான் காரணம். புதைகுழிகள் தோண்டப் பட்டு, காணாமற் கோள் அப்பாவி இளைஞர்கள், யுவதிகள் பற்றிப் பூரண விசாரணை நடத்தப் பட வேண்டும் என்று யாழ்ப்பானப் பெற்றோர்களும், மனித உரிமைக் குழுவுட் கண்டனப் பேரணி நடாத்தி ஜனாதிபதிக்கு மகஜா அனுபாயிய செய்தி தான் அவனைப் புழுவாய் அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

காற்றுக் கொஞ்சம் பலமாக வீசிக் கொண்டிருந்ததால் ‘ஹாய்’ என்ற சத்தம் விட்டு விட்டு ஒலித்தது. ‘பராலைந்’ சுழற்றி அடிக்கப் பட்டுச் சுற்றுப் பூர்மெங்கும் பார்க்கப் படுவது தெரிந்தது. சீ..... இந்த இராணுவ வேலைக்கே வராமல் விட்டிருக்கலாம்..... வறுமை..... வேலையில்லாப் பிரச்சினை..... ஆரியவன்ச் நேரின் நாடு காக்கும் தீவிரமான ஆலோசனை - இவை எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவனை இந்தத் திரிசங்கு சொர்க்கத்திற்குக் கொண்டுவந்து விட்டது. இங்கே பணிபுரியும் சிப்பாய்களில் பெரும்பாலானோர் வறிய குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பதையும், ஒரு சில மேலதிகாரிகளே வசதியான குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர்களாக இருப்பதையும் இங்கே வந்து சேர்ந்த அவனால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. நாடு காக்கிறோம், மக்களுக்கு பாதுகாப்பளிக்கிறோம்’ என்று கூறிக் கொண்டு இந்த நாட்டின் சிறுபான்மை மக்களுக்கு இவர்கள் செய்யும் கொடுமைகளை அவன் கண்டான்.

ஆரும்பத்தில் ஜயந்தவுக்கு இதையெல்லாம் தாங்க முடியாமல் இருந்தது. எனினும் பன்றியுக்கு சேர்ந்த கண்ணும் மலை உண்ணும் என்பது போல அந்திய இராணுவத்தினருக்கேயுரித்தான் எல்லாப் பண்புகளும் அவனிடமும் குடிகொண்டது. கூடவே குடிப்பதற்குக் கிடைக்கும் சாராயமும் சேர்ந்து கொண்டதில் அவன் முற்றாக மாறிப் போனான்.

அப்பாவி இளைஞர்களைக் கொண்டுவந்து அனு அனுவாக்கி சித்திரவதை செய்து கொல்லது, இளம் பெண்களைச் சந்தேகத்தின் பேரில் என்று அழைத்து வந்து பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளாக்கிக் கூடியல் செய்து புதைகுழியிலிட்டு முடுவது என்பதெல்லாம் இந்த இராணுவ முகாமில் சர்வ சாதாரண நிகழ்வாக விட்டது.

‘அன்னை என்னை ஒன்றும் செய்யாதீங்க.....’ என்று உடைகளற்ற கோலத்தில் கையெடுத்து அவன் குமபிட்ட அந்தச் காட்சி இன்னும் அவன் மனதில் திரைப்படமாக ஓடியது.

வழக்கம் போல் சுற்றி வளைப்பின் போது சில இளைஞர்களும், சில யுவதிகளும் சந்தேகத்தின் பேரில் அழைத்தவருப் பட்டார்கள். ஒரு இளைஞனை இவனுடன் இன்னும் நாலைந்து இராணுவத்தினரிடம் கையளித்தார்கள்.

‘அன்னை..... நான் படிக்கிறனான் எனக்கும் போராட்டத்திற்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை..... என்னை விட்டுந்து..... என்னை ஒன்றும் செய்துநீங்க’ என்று அஸ்ர அஸ்ர அந்த இளைஞனை இவர்கள் சித்திரவதை செய்தார்கள்.

ஜயந்தவும் சக சிப்பாய்களும் முதலில் அவனை அடித்தார்கள். “நீ கொட்டியா தானே?”

“இல்லை..... இல்லை..... ஜேயோ.....” அவன் அலறினான். “தண்ணி..... தண்ணி.....”

பின்னர் அவனுக்கு பருகுவதற்கு முத்தீர்த்தைக் கொடுத்து வற்புறுத்தினார்கள். அவன் மறுக்கவே அவனது இன விருத்தி உறுப்புகளை மிதித்தார்கள். “ஜேயோ..... ஜேயோ..... அம்மா..... என்றை அம்மா” என அவன் அலறுவதையும் டொருட்படுத்தாமல் குண்டுசிகளை அவனது விரல் நகங்களுக்கிடையில் செலுத்தினார்கள். “சொல்லு..... நீ கொட்டியாக்கு ‘சப்போர்ட்’ தானே”.

“இல்லை..... ஜேயோ..... அம்மா.....” அந்த இளைஞர் விம்மி வெட்டதான். அவர்கள் எதுமியே பொருட்படுத்தாமல் அவனைத் தலைகீழாகக் கட்டித் தாட்கி பெரிய தடிகளால் அடித்தார்கள். உடலின் பல உறுப்புக்களிலிருந்தும் இரத்தம் கசிந்தது. “தண்ணி..... தண்ணி.....” என அவன் முனகினால், மீண்டும் முத்திரம்!

அவனை அறுத்து கீழே தடார் என விழ வைத்தார்கள். துப்பாக்கியின் முணையால் அவனது உடலைக் குத்திக் கிடித்தார்கள். அவனது ஆவி பிரிந்த போதுதான் விடுதலை கிடைத்தது.

பின்னர் அவனைக் குழி ஒன்றில் புதைத்தார்கள். மது மறுபடியும் வழங்கப் பட்டதும் சிப்பாய்கள் சிங்கங்களாகக் கர்ஜித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மேலதிகாரியின் அறையிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்ட பெண் ஒருத்தியை ஜயந்த குழுவினரிடம் ஒப்படைத்தார்கள். அவள் ஏற்கனவே சோர்வற்றிருந்தாள். அவளை அழைத்துச் சென்று தனியறையில் தள்ளினார்.

“அண்ணே..... என்னை ஒண்டும் செய்யாதீங்க..... கொன்றிடுங்க.....” அவள் இரு கரம் கூப்பி வணங்கினாள். அவனுக்கோ தோழர்களுக்கோ அவளது வேண்டுதல் இரக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. அவளை ஓவ்வொருவராக மாறி மாறி வல்லுறுவிற்குள்ளாக்கினார்கள். ஜயந்தவுக்கு அது புது அனுபவம்..... பருந்து கோழிக் குஞ்சைக் குதறுவது போலக் குதறித் தள்ளிவிட்டான்.

அவர்களது பசி தீர்ந்த போது அவளது உடலில் உயிர் இருக்கவேண்டும். அவளது உடலை கொற, கொற என்று இழுத்துச் சென்றார்கள். புதைகுழி வெட்டப்பட்டு, அதனுள் அவளது உடலையிட்டு முடினார்கள்.

தூக்கம் வராத இந்த இரவில் ‘ஜேயோ அண்ணை..... என்னை ஒன்றும் செய்திடாதீங்க..... கொன்றிடுங்க.....’ என்று அவள் அலறியது காதோடு ஒலிப்பது போலிருந்தது. ‘சீ..... என்ன கொடுமை செய்து விட்டோம்’ என

அவனது மனது அடித்துக் கொண்டது. அவனது தங்கை குமாரி, காதலி நந்தாவதி எல்லோரும் அவன் நினைவில் தோன்றினார்கள். ‘சீ.....நீ’ என்ன மனிதனா? என்று அவர்கள் அவனைக்காறி உழிழ்ந்தார்கள்.

அவனுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. சாமக்கோழி எங்கோ தொலைவில் கூவியது. இந்தப் புதைகுழியிலுள்ள எலும்புக் கூடுகளையும், தடயங்களையும் அகற்றினால் தான் எமக்கு நிம்மதி என்று காலையில் நண்பன் சுரத் கூறியது அவனது நினைவுக்கு வந்தது. ‘இரவோடு இரவாக அந்தப் புதைகுழிகளைத் தோண்டி, தடயங்களையும் ஏச்சங்களையும் அழித்தொழித்து விடலாமா?

எண்ணங்கள் சங்கிலிக் கோர்வையாய் மனதை அரிக்க, நித்திராதேவி நிரந்தரமாக விடைப்பற்றுக் கொண்டிருந்தாள். “ஜேயோ நான் உடனடியாகத் தூங்க வேண்டும்.....” ஜயந்த பிரார்த்தித்தான், ‘தூக்குக் கயிற்றிலா? யாரோ கிண்டலாகக் கேட்பது போலிருந்தது.

திட்டரென அபாய ஒலி.....

“போராளிகள் குற்றி வளைத்துவிட்டார்களா.....? ஓ..... மகே அம்மே.....”

எல்லோரும் எழுந்து ஆயுதபாணிகளாகிக் கட்டளைப் பீடத்திற்கு விரைந்தனர்.

மேலதிகாரி சொன்னார்..... “பயப்படாதீர்கள் புலிகள் என்று கிலி கொள்ளாதீர்கள்..... துவக்குகளை வைத்துவிட்டு மண் வெட்டி பீங்கான், அலவாங்குகளை எடுத்துக் கொண்டு வாருங்கள்”

“.....”

“புதைகுழிகளைத் தோண்டி தடயங்கள் அகற்ற வேண்டும்”

ஜயந்தவின் மனதில் நிம்மதிப் பேரைலை வீசியது. சுறு சுறுப்பாகப் புறப்பட்டார்கள். அந்த இளம் மாணவியைப் புதைத்த இடம் அவனுக்கு நன்றாக ஞாபகமிருந்தது.

அந்த நிலாக் காடும் இரவில் அவனும் சில சிப்பாய்களும் புதைகுழியை நோக்கி நடந்தனர். “இதோ இந்த..... இடத்திலே தான் புதைத்தோம்” சுரத் சுட்டிக் காட்ட, ஜயந்தவும் அதை ஆமோதித்தான். மழை பெய்திருந்ததால் தோண்டுவது இலகுவாக இருந்தது.

பாதி தோண்டியிருப்பார்கள், மண்வெட்டியில் ஏதோ ‘டல்’ என்று பட்டு ஒலித்தது. ஜயந்த ‘ரோச்’சை அடித்தான்.

எலும்புக் கூடு.....

அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதே எலும்புக் கூடு அசைவது போலிருந்தது. சிப்பாய்களின் முகத்தில் கிளி!

எலும்புக் கூடு மெதுவாக எழுந்து உரத்துச் சிரித்தது..... “ஹக..... ஹக.....”

“ஜீயோ..... மகே..... அம்மே.....” சிப்பாய்கள் அலறினார்கள். ஜயந்தவுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. இளம் பெண்ணின் எலும்புக் கூடு அட்டகாசமாக அவர்களை நெருங்கியது. அதன் கையிலே நவீன் ரகத் துப்பாக்கி..... ஜயந்தவும் சக சிப்பாய்களும் மண்வெட்டி பிக்கான்களைப் போட்டுவிட்டு ஓடத் தொடங்கினார்கள்.

‘மகே..... அம்மே.....’

‘டுமீல்..... டுமீல்..... டுமீல்’ என்று துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தீர்க்கப் பட்டன. சக சிப்பாய்கள் ஒவ்வொருவராகச் சரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஜயந்த ‘மகே அம்மே’ என்றபடி வேகமாக ஓடினான்.

அவனோடு உடன் படுத்திருந்த சிப்பாய்கள் அவன் போட்டிருந்த கூச்சலில் எழுந்தார்கள்.

ஜயந்த ‘மகே அம்மே’ என்று அலறியபடி ஓடுவது தெரிந்தது.

“ஜயந்த என்ன?..... உனக்கென்ன நடந்தது? என்று கேட்டபடி அவனைத் தொடர்ந்தான் சரத். அதற்கிடையில் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்த ஜயந்த முகாம் சுவரில் மோதி தடால் என்று விழுந்தான்.

எல்லோரும் ஓடி வந்தார்கள் “ஏதோ கனவு கண்டிருக்கிறான் போல இருக்கு.....”

“மகே அம்மே..... புதைகுழி..... புதைகுழி..... பேய் பேய்..... துவக்கு டுமீல்.....” அவன் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தான். சுவரில் மோதியதில் மண்ணுபிளாந்து இரத்தம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

டொக்ரர் அழைக்கப் பட்டார். டொக்ரர் வர முன் அவன் சுயநினைவிழுந்தான்.விரைந்து வந்த முகாம் டொக்ரர் அவனது கைநாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தார்.

“ஐ ஆம் சொறி, ஜயந்த இறந்திட்டான்.....”

மறுநாள் காலையில் அவனது சடலம் நல்லடக்கத்திற்காகப் புதைகுழியிலிடப் பட்டது.

கால தரிசனம்

சமகாலப் பிரச்சினையைத் தான் மையமாக வைத்த எழுத ஆரம்பித்தான். கணதென்கெல்லாமோ தடம் புரண்டு வழிமையான ஈசு, சீதனம் என்ற கூட்டுக்குள்ளேயே அமைந்து விட்டிருந்தது. எனிலும் சொல்ல முடியாத ஆரோக்கியமும் நம்பிக்கையும் அந்தச் சிறுக்கதையை மறுபடியும் வாசிக்கும்போது அவனுக்கு ஏற்பட்டது. ஒ.....! எவ்வளவு காலத்திற்குப் பின்னர் மறுபடியும் எழுதியிருக்கிறான்! அவனுக்கேயிய அந்த அழகான தமிழ் நடை, நகைச்சுவைப் பாங்கோடு மனதைத் தொடும் வண்ணம் கட்டுக்கோப்புடன் அமைந்த இறுக்கமான பாணி.

நெருக்கடி இறுக்கமடையைத் தொடந்கிய ஆரம்ப காலங்களில் இலங்கையை விட்டு வெளியேறிக் கண்டா வந்தது நேற்றுப் போலிருக்கிறது. அதற்கிடையில் பத்து வருடங்களாகிவிட்டன.

அமைதியான யாழ்ப்பானக் கிராம வாழ்வில் குறைவளிபோல் நெருக்கடி வந்த பின்னர் அமைதியைத் தேடியும், சம்பாதித்துச் சீலியம் நடாத்தவும் இங்கு வந்து ரொந்றரோ நகரில் வாழ்வை ஆரம்பித்த போது எல்லாம் ஒரு விதமான இயந்திர மயமான செயற்கை வாழ்வாகவே அவனுக்குப் பட்டது. உச்சில் அம்மன் ஆஸை முன்றலில் நண்பர்கள் கூடி உலக விவகாரங்களையும், இலக்கிய அனுபவங்களையும் பகிர்ந்து கொள்வது, அப்புத்துறை வீட்டு வேப்பயர்த்தின் கீழ் நேரம் போவது தெரியாமல் சிட்டாடுவது, இரவிரவாக மேனக கச்சேரியும் திருவிழாவும் பார்ப்பது -

இப்படி எதுவும் இங்கில்லை. ஊரிலிருந்து புறப்பட்ட காலத்தில் அங்கும் நிலைமை தலைகீழாக மாறிவிட்டது தானே?

ஒரு அமைதியான அதிகாலைப் போழுதில் கிராமத்துள் பிரவேசித்த இராணுவச் சிப்பாய்களின் நடவடிக்கையின் போது அப்பாவி அப்புத்துரை, சின்னம்மா, பிரசாத் எனப் பலபேர் பலியானது, திரவியம், தயாளன் போன்ற அப்பாவி இளைஞர்கள் பலர் கைதானது, அவன் அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்துக் கட்டிய வீடு உட்படப் பல வீடுகளும் உடைமைகளும் தீக்கிரையானது எல்லாம் கனவு போல் இருக்கிறது. தயாளன், திரவியம் முதலான இளைஞர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்று இன்று வரை தெரியாது எனப் போன வாரம் இலங்கையிலிருந்து இங்கு வந்திருந்த ஜூயானந்தன் கூறினான். நாடே கடுகாடு போல் ஆகிவிட்ட பல கதைகளை அவன் கூறக் கேட்ட போது நெஞ்சு பொருமியது. இத்தனைக்கும் மத்தியில் நெஞ்சுகரத்தோடு பிறந்த மண்ணுக்காகத் தங்களையே அர்ப்பனிக்கும் இளைஞர்களையும், யுவதிகளையும் பற்றியும் ஜூயானந்தன் கூறினான்.

இலங்கையை விட்டுக் கண்டா வந்த பின்னர் அவனது இலக்கியப் பணி ஸ்தம்பித்துவிட்டது. அங்கிருந்த போது வர்க்க முரண்பாடுகளையும், சாதியடக்கு முறைகளையும், சீதனக் கொடுமைகளையும் பற்றிப் பல கதைகளைப் படைத்துள்ளான். சில போட்டிகளில் பரிசில்களும் பெற்றுள்ளான். நாட்றிந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவனாகத் திகழ்ந்த இவனது எழுத்துப் பணி இட மாற்றத்துடன் ஸ்தம்பித்துவிட்டிருந்தது. கடந்தவாரம் இங்கிருக்கும் இலக்கிய ஆர்வலர் ஒருவர் அவனை அணுகி, தான் ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிட இருப்பதாகவும், அதன் முதலாவது இதழில் பிரசுரிக்க ஒரு கதை வேண்டுமென்றும் கேட்டிருந்தார். உறங்கிப் போயிருந்த அவனது இலக்கிய வேட்கைக்கு அவரது வேண்டுகோள் ஒரு உந்து சத்தியாக அமையவே இந்தச் சிறுகதை பிறந்தது.

தெவும் தாமதமாகி விடவில்லை. இந்த இடத்தில் மறுபடியும் எழுத்துலக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தால் கூட எவ்வளவோ முன்னேற முடியும் என்று தோன்றியது. எந்த இடத்தில் மறுபடியும் இந்த ஊற்றுத் திறக்கும் என்பதுதான் இதுவரை தெரியாமலிருந்தது. இன்று தெரிந்து விட்டது. வெறும் வேலை, வீடு, மனைவி, காக என்ற தவிர்க்க முடியாத நித்திய கருமங்களுக்கு அப்பால், அவனுடைய இன்றியமையாத மறுபுறமாக இருக்கின்ற எழுத்துப் பணியில் வேகமாக மறுபடியும் செயற்படலாம் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையை அந்தச் சிறுகதை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

மேசையிலே இருக்கின்ற காகிதங்கள், பேண சில புத்தகங்கள் இவைதான் அவனது உலகம் போல் பட்டது. அவனுக்குப் பிறந்த நாட்டில் வீடு எரிந்த போது எவ்வளவோ சொத்துக்களை அவன் இழந்திருக்கிறான்.

அவற்றில் அவனது சிறுகதைகள் நாவல்கள் அடங்கிய புத்தகங்கள், பேப்பர்களே பெரும் இழப்பாக அவனுக்குப் படுகிறது. அவன் ஒரு நடுத்தர அரசு உத்தியோகத்தனாக இருந்தமையினால் பிரசரமான அவனது கதைகளைப் புத்தகமாக வெளியிடும் வாய்ப்பு அப்போது அவனுக்கு கிட்டவில்லை. இன்று பணம் அவனது கையில் பூர்க்கின்றபோது கதைகள் அவனிடமில்லை. எனினும் இவ்வளவு நாட்கள் அவனது இலக்கிய ஊற்று, பிரச்சனைகள் மத்தியிலும், விகாரமடைந்து விட்ட மனத்திலும் பத்திரிமாக இருந்ததில் மனது துள்ளிக் குதித்தது. பாடசாலை இலக்கியப் போட்டியில் பெருமித்ததுடன் பரிசு வாங்கியது. பின்னர் நாடளாவிய நீதியில் பரிசு வாங்கியது எல்லாமே மனதில் அரங்கேறின.

இவ்வளவு வயதிற்கும், அனுபவத்திற்கும் பின்னர் இப்போது கிட்டியிருக்கின்ற புதுப் பலத்துடன் மீண்டும் எழுத ஆரம்பித்ததால் எவ்வளவோ சாதித்துவிடலாம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

சமைத்துக் கொண்டிருக்கிற அவனது மனைவியை அழைத்து கதையை வாசித்துக் காட்ட வேண்டும் போலிருந்தது. சில விசயங்களில் அவள் வித்தியாசமானவளாகத்தான் இருந்தாள். அவனது கலாரசனை தான் அவள் மீது அவனுக்கு காதலை ஏற்படுத்தியது. சீதனப் பிரச்சினையை மையமாக வைத்து அவன் எழுதிய கதை ஒன்றைப் பாராட்டி அவள் எழுதிய கடிதம் மூலம் ஆரம்பித்த பேண நட்பு இறுக்கமாகி. சந்திப்புக்கள், இலக்கிய உரையாடல்கள் என்று தொடங்கி, பருவக் காற்றின் சுழலிலிருந்து இருவரும் தனித்து நிற்க முடியாமல் சிக்குண்டு, காதல் பிறந்து வளர்ந்து, பெற்றோர் நிராகரித்தும் கூட, சீதனம் எதுவுமின்றிக் கைப்பிடித்து எதிர் நீச்சல் அடித்தது எல்லாம் பழங்கதை. வாழ்க்கைச் சுமைகள் அழுத்திய ஆரம்பக் காலங்களில் சீதனம் அவன் மனதில் நெருடியதுண்டு.

“சந்திரா இங்கே வாரும்” என்ற அழைப்புக்குப் பதில் குரல் இல்லாவிட்டாலும் பாத்திரங்களின் ஓசை, கரண்டி விழுந்த சத்தம் எல்லாம் கேட்டது. அவனுக்குத் தவிப்பாக இருந்தது. “சந்திரா....” மீண்டும் அழுத்தமாகக் கொஞ்சம் உரத்துக் கூப்பிட்ட பின்னர் கரண்டியும் கையுமாக எட்டிப் பார்த்தாள். “அடுப்பில் வேலை... ஏன்....?”

“இந்தக் கதையை ஒருக்கால் வாசிச்சுப் பாரும்”

“வையுங்கோ, பிறகு வாசிக்கிறன்” அவள் மறுபடியும் சமையலறைக்கு போய் விட்டாள். அவனுக்கு ஏமாற்றமாகப் போய் விட்டாலும் அவனது நிலைமை புரிந்தது.

சிறிது நேரத்தில் சமையலை முடித்துக் கொண்டு அவனைதிரே வந்தமர்ந்தாள். அவன் வாசித்துக் காட்ட ஆரம்பித்ததும், “தாருங்கள்”

என்று பிடிங்கி எடுத்துக் கொண்டாள். அவள் வாசித்து முடியும் வரை அவன் ஆவலுடன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “பரவாயில்லை” என்று ஒரு சொல் விமரிசனத்துடன் எழுந்து சென்று துணிதைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டாள். அவனுக்கு மனதில் எங்கோ அடி விழுந்தது போலிருந்தது. கொஞ்சம் கூட அவனது மன நிலைக்கு ஏற்காத ஒரு சொல் விமர்சனத்தை எப்படி இவளால் சொல்ல முடிந்தது? ‘எனது சந்திராவா?’ அவனால் நம்ப முடியவில்லை. எனினும் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு மீண்டும் அவளை நாடி “கதை எப்படி?” என்றான்.

தையல் மிசினிலிருந்த பார்வையை நிமிர்த்தாமல் “நடை நல்லாத்தானிருக்கு..... ஆனா அரைச்ச மாவையே அரைச்ச மாதிரி..... சேம் ஒல்ட் தீம்.....” என்றாள்.

அவனுக்கு முகம் சுருங்கி விட்டதெனினும் இப்போது கோபம் ஏற்படவில்லை.

மததியானம் அவனால் சரியாகச் சாப்பிட முடியவில்லை. சாப்பிட்ட பின்னர் கதையை மறுபடியும் வாசித்துப் பார்த்தான் நன்றாகத் தானிருந்தது. போட்டிக்கு அனுப்பினால் பரிசு கூடக் கிடைக்கலாம். நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் பிரசவித்த தாயின் ஆரோக்கியமான குழந்தை போல உணர்ந்தான்.

மாலையில் சர்மா வந்திருந்தார். இடைக்கிடை சந்தித்து உலக விவகாரங்களை அலசுவது அவர்களது வழக்கம். சர்மாவும் ஓர் இலக்கிய ரசிகர் இவரிடம் காட்டினால் என்ன?

அவன் கதையை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினான்.

“ஓ நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் எழுதியிருக்கிறீர்கள்.....” என்று குதாகலமாக வாங்கியவர் ஒரே மூச்சில் படித்து முடித்தார். அவன் ஆவலோடு அவர் முகத்தை நோக்கினான்.

“உங்களுடைய அழகான எழுத்து நடை அப்படியே இருக்கிறது. உங்களுடைய கருப் பொருள் கூட அப்படியே தானிருக்கு” அவர் என்ன சொல்கிறார் என புரிந்து கொள்ள அவனுக்குச் சற்று நேரம் பிடித்தது.

“உலகம் எவ்வளவோ மாறி வருகிறது. அதிலும் எமது தாய் நாடான இலங்கையில் கடந்த பத்து வருடங்களில் எத்தனையோ மாற்றங்கள், பொருளாதார அழிவுகளின் மத்தியிலே பல் பல எழுச்சிகள்! போன வருஷம் நான் இலங்கைக்குப் போய் வந்தேன். அங்கே இப்போது சாதி என்கிறது எல்லாம் பெரிய பிரச்சினையான விசயமில்லை, எல்லோரும் நிறைய மாறியிருக்கிறார்கள். சீதனம் கூட அருகிவருகிறது. வெளிநாட்டிலுள்ள எமது இளைஞர்கள் சீதனத்தை விரும்புகின்றதில்லை.

அதுமட்டுமில்லை! பெண்கள் சுதந்திரமாகச் செயற் படுகின்ற ஒரு நிலை உருவாகியிருக்கு, போராட்டத்தில் நேர் வெற்றிகளை விட பக்க வெற்றிகளாக இவை எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கு.....” சர்மா ஒரு நீண்ட பிரசங்கமே செய்து விட்டார்.

சர்மா விடைபெற்றுச் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சுகன்யா வந்துவிட்டாள். சுகன்யா சிறுவயதிலேயே கண்டா வந்து ஆங்கில மூலம் கல்வி பயில்பவள். தமிழ் படிக்கும் ஆசையில் அவனிடம் பாடம் கேட்க வரும் பருவச் சிட்டு. நல்ல வாயாடியும் கூட. அவனிடம் கதையைக் கொடுத்தான்.

ஆறுதலாகத் தடங்கித் தடங்கி வாசித்து முடித்தாள். அவன் ஆவலோடு அவளது அபிப்பிராயத்திற்காக காத்திருந்தான்.

“அங்கிள் நன்றா எழுதியிருக்கிறீங்க, ஆனா இந்தச் சாதி, சீதனம் இதற்கெல்லாம் அர்த்தம் புரியவில்லை” அவள் அழகாகச் சிரித்தாள்.

மல்லிகை ~ 1991

முரண்பாடுகள்

பியசேனவின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. கருணை பொங்கும் சித்தார்த்தரையும், அவனது கிராமத்து. விகாராதிபதி அமரவன்ச தேரரையும் மனதில் துதித்தான்.

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாகப் போராளிகளின் கட்டுப்பாட்டில் வீட்டுக்காவலில் வைக்கப் பட்டிருந்த அவன், அன்று மாலையே செஞ்சிலுவைச் சங்கப் பிரதிநிதியால் இராணுவத்தினரிடம் கையளிக்கப் பட்ட போது, எல்லாமே கனவு போலிருந்தது அவனுக்கு.

பியசேனவை அங்கிருந்த சிப்பாய்கள் கட்டித் தழுவி வரவேற்றார்கள். “நீ வாட்ட சாட்டமாக இருக்கிறாய். மெலிந்து வாடிப்போயிருப்பாய் என்றல்லவா நினைத்தோம்.”

“ எமக்கு அங்கே எதுவிதக் குறையும் இருக்கவில்லை. வேளா வேளாக்கு நல்ல உணவு எல்லா வசதிகளும் செய்து தந்திருக்கிறார்கள். விலங்கு கூட மாட்டவில்லை. வீட்டுக்காவலில் இருக்கிறோமே என்ற ஒரு குறை மட்டும் தான்.....”

பியசேனவின் இக்கூற்றைச் சக சிப்பாய்கள் வியப்புடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். புலிகளைக் கொடிய பயங்கரவாதிகள் என்று நினைத்திருந்தவர்களுக்கு பியசேனவின் கூற்று நம்ப முடியாததாக இருந்தது.

“நீங்கள் என்ன நம்பவில்லை என்று எனக்குப் புரிகிறது உண்மையிலேயே அவர்கள் பயங்கரவாதிகள் அல்ல. தமது உரிமைகளுக்குப் போராடி வருகிறார்கள். அங்கே உள்ள மக்கள் அனுபவிக்கும் கஸ்டங்கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இதை என்னால் காண முடிந்தது.” பியசேன தொடர்ந்தான்.

இதற்கிடையில் மேலதிகாரி பியசேனவை அழைப்பதாகத் தகவல் வரவே அவன் பூற்பு பட்டான்.

அதிகாரி, முன் சலுாட் அடித்து நின்ற பியசேனவை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். “புகிகள் உண்ணைச் சித்திரவுத செய்யவில்லையா?”

“இல்லை சேர்தான்.”

“இராணுவ இரகசியங்கள் பற்றித் துருவித் துருவி விசாரித்திருப்பார்களோ.....”

“ஆரம்பத்தில் விசாரித்தார்கள்..... பின்னர் இல்லை சேர்தான்.”

“நீ ஏன் அவர்களிடம் அகப் பட்டாய்தான்?..... சரணடைந்தாயா?”

“போர்க்களத்திலே காலிலே பெரிய காயம் பட்டுவிட்டது. சக சிப்பாய்கள் விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டார்கள்..... மறுநாள் புகிகள் என்னைக் கண்டார்கள். கட்டுவிடுவார்களோ என்று நினைத்தேன். அவர்கள் என்னைத் தூக்கிச் சென்று சிகிச்சை அளித்தார்கள்..... நான் தேறிய பின் தான் விசாரித்தார்கள்.....”

“அப்போது உண்ணைத் தாக்கவில்லையா?.....”

“இல்லை சேர் மேலோட்டான் வெருட்டல்கள் தான். நாம் இங்கே செய்வது போலக் குருமான துன்புறுத்தல்கள் ஏதும் இல்லை.....”

“பொய் சொல்லாதே.....” அதிகாரி சீறினார்.

“உண்மைதான் சேர்தான். கட்டித் தூக்குவதில்லை. எம்மைப் போல் ஊசி செலுத்துவதில்லை. சிகர்ட்டால் குறிகணைச் சுடுவதில்லை..... மின்சாரம் பாய்ச்சுவதில்லை.....”

அதிகாரி கோபமாகவும் ஏமாற்றுமாகவும், நம்பமுடியாதவராகவும் அவனை நோக்கினார்.

“போ.....”

அவன் சலுாட் அடித்துவிட்டுப் பூற்பட்டான். “நில் ரூபவாஹினிக்காக

உன்னைப் பேட்டி காண வந்திருக்கிறார்கள்.அவர்களிடம் இப்படிச் சொல்லாதே, புலிகள் கொடிய பயங்கரவாதிகள் என்று சொல்லு.....”

மேலதிகாரிமேல் தோன்றிய வெறுப்பை வெளிக்காட்ட முடியாமல் தலையாசைத்தான் பியசேன.

“உனக்கு நாளை முதல் இருவார் லீவு தருகிறேன்..... ஊருக்குப் போய்வா.....”

அதிகாரியின் இந்த வார்த்தை அவனை ஆனந் த வெள்ளத்திலாழ்த்தியது. சின்னஞ்சிறு வயது முதல் ஒடி விளையாடித் திரிந்த அந்தக் கிராமத்தையும், உறவுகளையும் தரிசித்து எவ்வளவு காலமாகிவிட்டது! எல்லோரும் இப்போது எப்படியிருப்பார்கள்..... அவனது அன்புக் காதலி நெந்தாவதி அவன் வரவைக் கண்டு எவ்வளவு குதாகவிக்கப் போகிறாள்.....

சிறுவயதிலிருந்தே அவனை வழி நடத்தும் அமரவன்ச தேரரும் பியசேனவின் நினைவில் வந்து அவனுக்கு ஆலோசனை கூறிப் போர்முனைக்கு அனுப்பி வைத்த அவர் எவ்வளவு தவறாக அவனை வழி நடத்தியுள்ளார், என்று எண்ணினான். பாவம் அவருக்கும் உண்மை நிலை தெரியாது போலும் என்று எண்ணினான்.

பியசேன தனது கிராமத்து மன்னில் கால் பதித்த போது, ஒரு வித புத்துணர்ச்சி அவனுக்கு ஏற்பட்டது. கிராமம் ஒரளவு சிதைவுற்றுச் சிறு நகரமாக மாறி வருவது தெரிந்தது. கொட்டிலாக இருந்த அப்புறாமியின் தேநீர்ச் சாலை கல்லாலமைந்த கட்டடமாக மாறியிருந்தது. தாரத்தே தெரியும் விகாரை புதுப் பொலிவு பெற்றிருப்பது தெரிந்தது.. வீதி ஒர மின்சார விளக்குகள் புதிதாய் வரவேற்றன.

ஏனோ பியசேனவுக்கு வடக்கே பார்த்து இடிந்து. சிதைந்த கட்டிடங்களும், கோபுரம் சரிந்த கோயில்களும், சின்னஞ்சிறு அகதிகள் குடியிருப்புகளும் நினைவுக்கு வந்தது.இந்த நாட்டின் ஒரு பகுதி மக்களை நாம் ஏன் அடக்கி ஆட்சி புரிய நினைக்க வேண்டும்? என்னற்ற கேள்விக் கணைகள் அவனது இதயத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஓங்காரமாய் ஒலித்தது.

பியசேனவை அடையாளம் கண்ட நண்பர்கள் கை குலுக்கி அவனை வரவேற்றனர்.

“நீ உயிரோடு இருப்பாய் என்று நாம் கனவில் கூட நினைக்கவில்லை. சந்திர சேன, ஜெயமானே, பெரேரா, ஜயந்தசில்வா, சோமபால, ரணதுங்க இவர்களைப் போல நீயும் இறந்திருப்பாய் என்றே எண்ணினோம்.....”

நண்பர்கள் குரல் தளதளக்கக் கூறுகையில் பியசேனவின் கண்கள் கலங்கின. “ஓ..... எவ்வளவு கொடிய யுத்தம்! தேவையற்ற யுத்தத்தை அரசு முடுக்கிவிட்டிருக்கிறது. நாம் விட்டில் பூச்சிகள் போல் பலியாகிறோம். சமாதானத்திற்காக என்று சொல்லிக் கொண்டே இவர்கள் புரிகின்ற யுத்தத்திற்கு அர்த்தமே புரியவில்லை.....”

எல்லோரும் பியசேனவின் கூற்றைச் செவிமடுத்தனர். அவன் தனது அனுபவங்களைக் கதை கதையாகக் கூறினான்.

“அப்படியானால் புலிகள் பயங்கரவாதிகள் இல்லையா?”

“இல்லை..... தமது இனத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடுகிறார்கள். நாங்கள் தான் தமிழர்களது பிதேசத்தை ஆக்கிரமித்து யுத்தம் நடத்துகிறோம். வேண்டாம் இந்த அணாவசிய யுத்தம்.....”

பியசேன தொடர்ந்து கூறியபோது சிலர் அவனது கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

பியசேன வீட்டிற்குச் சென்ற போது வீடு சிறிது மெருகடைந்திருந்தாலும், வறுமையின் தடங்கள் புலப்பட்டன. அப்பா படுக்கையில் வீழ்ந்திருந்தார். அம்மா தளர்ந்து போயிருந்தார். தங்கை சுமணா இளமைப் பூரிப்புடன் வளர்ந்திருந்தாள். பியசேனவின் வரவு அனைவரையும் குதாகலப் படுத்தியிருந்தது. தம்பி ஜெயசேனவும் கிரிக்கட் விளையாடப் போகாமல் வீட்டிலேயே நின்றான்.

சுமணாவைத் தனியே சந்தித்தபோது, “நந்தாவதி எப்படி இருக்கிறாள்?” என்று ஆவலோடு கேட்டான், பியசேன. சுமணா சற்றுத் தயங்கித் தயங்கிப் பதிலளித்தான். “நந்தாவுக்குத் திருமணம் நடந்துவிட்டது.....”

காலடியிலே கண்ணிவெடி வெடித்தாற்போல் அதிர்ந்து போனான் பியசேன. “என்ன?”

“.....”

“அவன் என்னை விட்டுவிட்டு ஏன் திருமணம் செய்தாள்?” அவன் குரல் கரகரத்தது. “நீ இறந்திருக்கக் கூடும் என்ற நினைத்திருக்கலாம்”

“ஏன் அப்படி முடிவு செய்தாள்.....”

“உன் கடிதங்களுமில்லை, சம்பளம் பணமும் வருவதில்லை..... எனவே எல்லோரும் அப்படித்தான் நினைத்திருந்தோம்..... சில மாதங்களுக்கு முன் செஞ்சிலுவைச் சங்க மூலம் கடிதம் கிடைத்த போது தான் தகவல் அறிந்தோம்.....”

பியசேனவுக்கு மனம் தேறவில்லை. சோர்வோடு அறையுள் முடங்கிக் கிடந்தான். காதலியும் ஏமாற்றமளித்துவிட்டாள். அரசும் தனது வாக்குறுதியை ஏமாற்றிவிட்டது. சம்பளப் பணம் இல்லாமல் இங்கே வீட்டில் எவ்வளவு கஷ்டரப் பட்டிருப்பார்கள். எல்லாவற்றையும் அமரவன்ச தேரிடம் கூற வேண்டும் என நினைத்தான் பியசேன.

படுத்திருந்து கண்களை மூடியும் கூட நீண்ட நேரமாக அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அடுத்த நேர உணவுக்கு ஏங்கும் அகதிகள் அவன் நினைவில் வந்தார்கள். உடமைகளை இழந்து, உறவுகளை இழந்து, உழைப்பை இழந்து, உறுப்புக்களை இழந்து மக்கள் படும் அவலம் ஏன் அரசியல்வாதிகளுக்கு தெரியவில்லை..... இங்கேயும் ஏழைச் சிங்களை மக்களும், கிராமத்தவர்களும் தானே இந்த யுத்தத்தில் பலியாகிறார்கள். வசதியான குடும்பங்களிலிருந்து சில அதிகாரிகளைத் தவிர வேறு யார் வருகிறார்கள்? அரசியல்வாதிகள் தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்புகிறார்களா? இல்லையே! என்று பலவாறாகச் சிற்றித்தான்.

இரவு முழுவதும் உறக்கமின்மையால் காலையில் தாமதமாக எழுந்த பியசேன மனதுக்கு ஆழுதலாக இருக்குமே என்று விகாரைக்குப் புறப்பட்டான்.

வழி முழுவதும் வீதியோரத் தாமரைத் தடாகத்தில் மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கின. நந்தாவுக்குத் தாமரை என்றால் எவ்வளவு விருப்பம்!

விகாரையை அடைந்த பியசேன மலர் வைத்துப் புத்த பெருமானை வழிபட்டான். வழிபட்டு முடித்து எழுந்தபோது எதிரே ஒரு தம்பதியர், அவன் விறைத்துப் போனான்!

நந்தாவும், அவளது கணவனும்!

அவள் பார்வையை வெட்டி வேகமாக வேறு பக்கமாக கணவனோடு நடந்தாள். பியசேனவின் நெஞ்சின் ஆழத்திலிருந்த நீண்ட பெருமுச்ச வெடித்தது.

அளப்பரிய சோகத்தை மனதிலே புதைத்துக் கொண்டு அவள் போவது அவனுக்குப் புரிந்தது. அவனும் தன்னை நிதானப் படுத்திக் கொண்டான்.

“மகனே.....”

அமரவன்ச தேரின் கண்ணென்ற குரலில் நிமிர்ந்த பியசேன அவரது பாதார விந்தங்களில் பணிந்தான்.

“ஆசீர்வாதம் உண்டாக்ட்டும் எப்படி இருக்கிறாய் மகனே?”

“ஏதோ உங்கள் அன்பினால் சுகமாக இருக்கிறேன்.”

“நாட்டிற்கும், இந்தத்திற்கும், மதத்திற்கும் அளப்பரிய சேவை புரிந்திருக்கிறாய், உன் போன்ற வீர இளைஞர்களால்தான் பெளத்தம் காப்பாற்றப் படுகிறது..... எப்போது திரும்பிப் போகப் போகிறாய் மகனே?”

“நான் இனிப் போகும் எண்ணம் இல்லைச் சாது”

“ஏன்?” தேரரின் நெற்றி சுருங்கியது.

“அர்த்தமற்ற யுத்தத்தில் ஈடுபட்டு ஜீவகாருண்ய மற்றுச் செயற்பட நான் விரும்பவில்லை..... அநியாயமாகப் பலியாகவும் விரும்பவில்லை”

“முட்டாள் தனமாகப் பேசாதே பியசேன, நாடும், மதமும், மக்களும் ஆபத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கின்றார்கள். உன் போன்ற இளைஞர்கள் இப்படிக் கோழைத்தனமாகப் பேசலாமா.....? நீ போகாது விடுவது சட்டப் படியும் குற்றமல்லவா?” மதிப்பு வைத்திருக்கும் ஆழத்துவோடு எதிர்வாதம் செய்ய அவனால் முடியவில்லை. எனினும் தனது பக்க நியாயங்களை எடுத்துச் சொன்னான். தேரர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

“இது எங்கள் புனித பூமி..... புண்ணிய பூமி..... இங்கே வேறு எவருக்கும் இடமில்லை. எமது மன்னைக் காக்க நீ போகத்தான் வேண்டும்.....”

பியசேன பேசாமலிருந்தான்.

அமரவன்ச தொடர்ந்தார்.

“போ மகனே..... போய் நிதானமா யோசித்து நல்ல முடிவை எடு.....”

அவன் பதில் கூறாமல் அவரிடமிருந்து புறப்பட்டான். அவன் அளவுக் கதிகமாக மதிப்பு வைத்திருக்கும் அமரவன்சர் மீது அந்தக் கணத்தில் வெறுப்பு மேலோங்கியது.

நாட்கள் வேகமாக நகர்ந்தது.அவன் திரும்ப வேண்டிய நாளும் நெருங்கியது. போகும் நாட்டம் அவனுக்கு ஏற்படவில்லை.அவன் திரும்பவும் படையில் இணைவதில் வீட்டிலும் எவருக்கும் ஆர்வமில்லை.

“ஏதாவது கடை கண்ணியைப் போட்டுக் கொண்டு ஊரோடை நில்லு மகன்.....”அம்மா வாஞ்சையோடு கூறினாள்.

பெளர்னியை முன்னிட்டு அங்கு விசேஷ நிகழ்வுகள் இடம் பெற்றன. யுத்தவெறி கொண்டலைந்த அசோகச் சக்கரவர்த்தி அன்பு தான் உலக

மகா சத்தி என்பதை உணரும் கதையைச் சிறுவர்கள் நாடகமாக நடித்துக் காட்டினர்.

அதனைத் தொடர்ந்து அமரவன்சர் தர்மபோதனை நிகழ்த்தினார்.

ஜீவ காருண்யமே முதன்மையானது, புத்தபிரான் எந்த உயிருக்கும் ஊறு விளைவிக் கக் கூடாது என்று கூறியுள்ளார். எனவே நாம் விலங்குகளையும் நேசிக்க வேண்டும்.....”

போதனை முடிந்ததும் தேரரைப் பியசேன சந்தித்தான்.

“நானை புறப்படுகிறாயா மகனே..... போய் வா..... வெற்றியோடு திரும்பி வா மகனே.....”

“நான் போகவில்லை ஆமதுறு.....”

தேரர் அவனை சினத்தோடு பார்த்தார்.

“நீ உண்மையான பெளத்த சிங்களவனாக இருந்தால் போர் முனைக்கு போகத்தான் வேண்டும்.”

இப்பொழுது பியசேன அவரை நிமிர்ந்து தைரியத்துடன் நோக்கினான். “சாது நீங்கள் உண்மையான பெளத்த சிங்களவர் தானே?”

“அதிலே உனக்கென்ன சந்தேகம்.....”

“அப்படியானால் ஒன்று செய்யுங்கள்.....”

“என்ன..... மகனே..... சொல்.....”

“எனது சீருடைகளையும் பாதனிகளையும் உங்களுக்குத் தருகிறேன்..... போர் முனைக்குப் புறப்படுங்கள்”

தேரரின் தலையில் கிபீ குண்டு வீசியது போலிருந்தது.

ஸம்நாதம் ~ 1999

காணாமல் போனவர்கள்

ரவி கட்டித் தழுவிய கனவுகள் கலைந்து போக, கவிதா கண் விழித்தபோது விழிந்தும் விழியாத மைமல் பொழுதுகண்களைக் கசக்கியபடி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். அம் மாவும் தம்பி சுமனும் ஆழ்ந்த உறங்கக்கத்திலிருந்தனர்.

மணி என்ன இருக்கும்.....?

ஜெந்து மணி இருக்குமா.....?

அவளால் ஊகிக்க முடியவில்லை. இந்த வன்னேரிக் காட்டுப் பகுதிக்குக் குடி வந்த பின்னர் அதிகாஸையிலேயே எழுந்து விடுவது கவிதாவின் வழக்கம். கவர் இல்லாத இரத்தக் கீற்றுக் கொட்டகையில் குளிரின் தாக்கம் யாறைத்தான் நிம்மதியாக உறங்கவிடுகிறது? கூடவே சில நாட்களாய் ரவியின் நினைவு.

கடந்த வருடம் வரையில் கவிதா இப்படியான ஒரு வாழ்வை நினைத்துப் பார்த்திருப்பாளா என்ன? யாழ்ப்பாணத்தில் அவள் வாழ்ந்தது அச்கவேலிக் கிராமப் பகுதியென்றாலும் கூட, எவ்வளவு செழிப்புடன் வாழ்ந்தார்கள்!

செம்மண் புழுதியைக் கிளறிக் கிளறி அப்பா சிந்திய வியர்வையில் மாதாமாதம் வீட்டில் ஆயிரக் கணக்கில் பூரஞும். வீடு சிறியதானாலும், அழகானது. வீட்டிலே தேவையான தளபாடங்கள்..... கவர்க் கடிகாரம்..... மின் உடபகரணங்கள் அவளும் தம்பிமார் சுமனும், சுதனும் எந்தக் குறைகளும் தெரியாமலே வளர்ந்து வந்தார்கள்.

மார்கழியில் ஆண்டு 11 பரிசைக்கு காத்திருந்த சுதன் - ஆவணியில் ஆண்டு 13 பரிசைக்குத் தோற்ற இருந்த கவிதா - அலாரம் அடித்தால் கூட எழுப்ப மாட்டார்கள்.அம்மா தான் எழுந்து வந்து அவர்களை எழுப்பி படிக்க வைப்பாள் 'படிக்கிற வயசிலை படிக்க வேணும் பின்னை.....' நீ எப்பிடியும் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் போக வேணும்..... தம்பி சதனையும் டொக்டராக்க வேணும்.....' அம்மாவின் ஆசைகள் அவர்களுக்கு உரமுட்டும். எழுந்து படிக்க ஆரம்பிப்பார்கள்.

காலைக் கடன்களை முடிக்க மல சல கூடம் சென்று வரும்போது சுதன் கூறுவான் 'எங்கட கக்கசிலை 'கொமேட்' பதிக்க வேணும்.....' இப்பொழுது நினைக்கையில் கவிதாவின் நெஞ்சினில் ஈரம் கசிகிறது. 'ஓ..... ஒரு வருடத்திலை எங்கள் வாழ்க்கைதான் எவ்வளவு மாறிப்போய் விட்டது..... இப்படியொரு கவி வரும் என்று யார் தான் நினைத்தோம்.....!

அந்த நாள்..... ஓ..... அந்த மற்ககப்பட வேண்டிய நாள். அலை அலையாக மக்கள் புலம் பெயர் அவர்களை தூர்த்தித் தூர்த்திச் செல்வர..... கபீர் குண்டு வீச..... சிறிக்களும், கிழவர்களும் நடக்கவும் முடியாமல் பின்ன, அலை அலையாய் மக்கள் கடலேரியைக் கடந்து தப்பிப் பிழைத்து ஓடு..... எத்தனை அலந்தகள்..... எத்தனை அவலங்கள்..... எத்தனை அனர்த்த மரணங்கள். கவிதாவின் குடும்பத்தினரும் மற்றவர்களைப் போலவே போட்டதைப் போட்டபடி விட்டு விட்டு உயிர் பிழைத்தால் போதுமென்று இடம் பெயர்ந்து ஜீவ மரணப் போராட்டத்துடன் கடல் தாண்டிக் கிளிநோசிக்கு வந்தார்கள்.கிளிநோசியிலே முன்பின் தெரியாத நல்லிதயம் கொண்ட சண்முகத்தின் காணியில் ஒரு சிறிய குடிசை போட்டு, மீண்டும் பெருமுச்சு விட்டபோது, அவர்களது கையில் இருந்தவையும் கரைந்து விட்டது.

எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டோம்..... வீடுவாசல், பாத்திரம்பண்டம், தளபாடம், ஈடிய பொருட்கள் எல்லாவற்றையுமே இழந்துவிட்டோம் என்று அப்பா அழுது புலம்பினார்.

"எங்களுக்கு மட்டுமே அப்பா..... ஊர் முழுவதும் இதே கதை தானே.....! உறையுள் இழந்தோம்..... உடைமை இழந்தோம்..... கல்வியை இழந்தோம்..... கவிதா அப்பாவைத் தேற்றுகிறாளா? அழுகிறாளா.....?

"எதை இழந்தாலும் நாம் உணர்வை இழுக்க மாட்டோம்....." என்றான் சுதன்.

"மானத்தையும் இழுக்க மாட்டோம்....." என்றாள் கவிதா.

பின்னைகளின் நம்பிக்கை, மனைவியின் பக்கத் துணை என்பவற்றால்

அவரது சோர்வு, வேதனை எல்லாம் காலப்போக்கில் மறந்திடவே அவர் மீண்டும் பூமித்தாயிடம் தன் உழைப்பை உரமாக்கி, பொன் விளையும் கினிநொச்சி மண்ணிலும் தன் விவசாய முத்திரையை பதிக்கத் தொடங்கினார்.

ஆனால் அவரது முயற்சிகள் அபிலாவைகள் எல்லாம் தவிடு பொடியாகின்குரியக் கத்தி நடவடிக்கைபில் மிஞ்சியவை சத் ஜெய ராணுவ நடவடிக்கையில் பறிபோயின. மீண்டுமொரு இடப்பெயர்ச்சி..... இம்முறை காட்டுப் பகுதிகளை நோக்கிப் பயணம்.

வன்னேரிக் குளம்!

அவர்கள் முன்பு கேட்டறியாத குக்கிராமம். அதிலும் காட்டுப் பகுதியில் தான் தஞ்சம் கிடைத்தது. மர நிழலே பலருக்கு வீடானது. ஒரு சீலருக்கு செஞ்சிலுவைச் சங்கத் தற்பாள் கிடைத்தது. இவர்கள் செய்த அதிர்ஷ்டம் கால் தேயப் பல முறை நடந்து பெற்றுவிட்டார்கள்.

இரண்டு பலா மரங்களுக்கிடையே தற்பாளால் ஆன சிறு கூடாரத்தில் அவர்கள் வாழ்வு தொடர்ந்த போது வறுமை வலுவாக அவர்களை வாட்டியது. அப்பா தளர்ந்து போனார். அம்மா இடிந்து போனாள். பிள்ளைகளின் படிப்புப் பற்றி அவர்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கைள் தவிடு பொடியாகின.

தண்ணீர்ப் பஞ்சம், கொகக் கடி, மல சல் கூட வசதியின்மை, பாம்புகளின் பயமுறுத்தல் யானைகளின் அட்டகாசம் எனப் பல அச்சுறுத்தல்களின் மத்தியில் வாழ்வதற்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த நிலையில் அப்பாவை முளை மலேரியா தாக்கி அவரும் 'சட்டென்று' போய்விட்ட போது அவர்களது குடும்பம் அதல பாதாளத்தில் சரிந்தது.

நிவாரணத்தில் கிடைக்கும் உழுத்த அரிசியும், வண்டித்த மாவும் பசியைப் போக்குவதற்குப் பதிலாக வயிற்றுப் போக்கை வரவழைத்தன. மலம் கழிப்பதற்குத் திறந்த வெளிக் காடுகளே தஞ்சமாயின.

கிடைக்கின்ற நிவாரணமும் கூடப் பாதி நாட்களுக்கே பற்றாது.

சுதன் படிப்பதை நிறுத்தி காட்டிற்கு விறகு வெட்டி நாட்டில் விற்பனை செய்து நாலு காச சம்பாதித்துக் குடும்பச் சுமையைப் பகிர்ந்தான்.

இரத்தச் சோகையால் வாடும் அம்மா, படிப்பதை தொடர வழியின்றித் தவிக்கும் கவிதாக்கா, செல்லத் தமிழி சுமன். இவர்களைச் சுமப்பதில்

சுகம் கண்டான் சுதன். திடீரென அவனும் ஒரு நாள் காணாமல் போய்விட்டான். உணர்வை இழக்காத அவன் வீட்டை மறந்து சென்ற போது அவர்கள் ஆடித்தான் போனார்கள்.

‘அக்கா..... நீ படிக்க வேணும் நல்லாய் படிச்சு ரீச்சராய்..... வர வேணும் நான் உழைச்சு உன்னைப் படிக்க வைப்பன்..... பள்ளிக்கூடம் போ அக்கா’ என்று ஆறுதல் கூறிய தம்பியின் உதவியும் இனி அவர்களுக்கில்லை.

பக்கத்துக் கூடாரத்திலிருந்த பகீரதன் ஒரு நாள் காணாமல் போன போது சுதன் கூறியது கவிதாவுக்கு நினைவு வந்தது. ‘பகீரதன் போனது பிழையில்லை அக்கா..... இன்னும் எத்தனை காலம் தான் நாங்கள் எங்களையே ஏமாற்றிக் கொண்டு வாழ்வது.....? இன்றைய யுத்தம் வாழ்வா? சாவா? என்ற போராட்டம்..... ஒண்டில் சிறைகளிலை சித்திரவதை அனுபவிக்கோணும், இல்லாவிட்டால் புதைகுழியளிலை உறங்கவேணும்!’

அன்றே, இவனும் என்றோ ஒருநாள் காணாமல் போவான் என்று கவிதா எதிரார்த்தாள். அது நடந்துவிட்டது.

பழைய நினைவுகளில் ஆழந்திருந்த கவிதா சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு எழுந்தாள். இனி இருள் விலகுமுன் காலைக் கடன்களுக்காய்க் காட்டுக்குப் போக வேணும்..... “அம்மா எழும்பண விடியப் போகுது.....”

அவர்கள் காட்டிற்குச் சென்று திரும்பவும் தேநீர் கொதிக்கவும் சரியாக இருந்தது. நிவாரணச் சீனியை கையில் கொஞ்சம் எடுத்து நக்கியபடி, வெறும் தேநீர் குடித்த போது அம்மாவுக்கு அச்சுவேலியில் குடித்த சுவையான பால் தேத்தண்ணி நினைவுக்கு வந்தது. “இனி எங்களுக்கு அங்கை போகக் கிடைக்குமே..... பிள்ளை.....?”

அடுத்து குளியல்.....! குளத்திற்குப் போக வேண்டும்..... கிடூகு வேலியின் மத்தியிலே குளிக்கும் போது கூடச் சங்கடப் பட்டவள் கவிதா. “கெதியிலை ஒரு பாத்ரும் கட்டவேணும் அப்பா.....” என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டவள்.

இன்று.....

பலர் கண்படு..... எல்லாமே பழகிப் போய்விட்டது. இழப்பதற்கு எதுவுமில்லை என அவள் தனக்குள் முனுமுனுத்தாள். அவள் குளிக்கும் வேளைகளில் எல்லாம் குளத்தடியில் அவளை மேயும் ரவியை அவள் கண்கள் தேடின. அன்று அவளைக் காணவில்லை.

அவர்கள் குளித்துவிட்டுத் திரும்பியபோது, ரவியும் காணாமல்

போய்விட்ட செய்தி அவளுக்கு எட்டியது. ஏனோ அவளது இதயம் படபட என்று அடித்துக் கொண்டது.

குடிசைக்குத் திரும்பிய கலிதா நீண்ட நேரமாக வாழிய முகத்துடன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

இரண்டு வாரங்களின் பின் அவளுக்குக் கிடைத்த செய்தி பேரியாக இருந்தது. 'வி காணாமல் போனது..... வவுளியாப் பக்கமாம். இங்க சின்னத் துரையின்றை கமலாவுக்கு முன்று மாதமாம்.....'

'கடவுளோ..... நல்ல வேளை..... அண்டைக்கு இரவு நானும் இணங்கியிருந்தால்..... சீ..... நாயன்.....' அவள் காறி உமிழ்ந்தாள்.

'எதையும் இழக்கலாம்..... பெண்கள் இதை இழக்கக் கூடாது.....' கலிதா உறுதியாக நினைத்துக் கொண்டாள்.

- தினக்குரல்

- 04. 11. 2001

ஒன்று எங்கள் சாதியே

விழியலின் மலர்வு சேவல்களின் சங்கீதப் பொலிவில் மூழ்கியவாறு மகேசன் விழிகளைத் திறக்கிறான். அவன் விழிகளின் எதிரே அரையும் குறையுமாக வெளிறிக் கிடந்தது கிழக்கு.

அருகே படுத்திருந்த அப்புவின் மீது பார்வை போடுகின்றான். அவர் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். இப்படி நெடு நேரம் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது அவனுக்கு விநோதமாகவே பட்டது.

எனினும் குளிரின் ஆட்சிதான் அவரை அப்படியே அடித்துப் போட்டிருக்கிறதென ஊகித்துக் கொண்டான்.

மீண்டும் மகேசன் கண்களை மூடிச் சுற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பலா மரத்தில் துயில் கொண்டிருந்த காகங்கள் எழுந்து சிறகடித்துக் கரையத் தொடங்கிவிட்டன.

இந்தச் சல சலப்பில் கண் விழித்த நாகப்பர் “பொழுது போய் விட்டதே” என எண்ணியவாறு எழுந்து பாயைச் சுருட்டி மூலையில் வைத்து விட்டு நிமிர்ந்த போது உச்சில் அம்மன் கோயில் ஹணியோசை கணீர் என்று காற்றில் மிதந்து வந்தது.

“அம்மாளாத்தை” என்று வாய்விட்டுக் கூறியபடி கீழ்த்திசை நோக்கித் துதித்தார் நாகப்பர்.

கைகளை உயர்த்திக் கொட்டாவி விட்டு விட்டு இடுப்பில் சொருகி வைத்திருந்த புகையிலையை எடுத்துச் சுருட்டைப் பற்ற வைத்துக்

கொண்டார். பின்னர் மனைவியைப் பார்த்தார். கடைக்குடி புவனத்தை அணைத்தபடியே குளிரில் முடங்கிக் கிடந்தாள் பொன்னாத்தை.

“எனை எழும்பனை..... விழஞ்சுக் போச்செல்லே..... இன்டைக்கு உடையாரின்றை வயலிலை அரிவு வெட்டெல்லே..... மகேசனையும் எழுப்பு... நாகப்பர் மனைவியின் உடலில் மெதுவாகத் தட்டினார்.

“அதுக்கிடையில் விழஞ்சுக் போசே?” - தேகத்தைப் போர்த்தியிருந்த கந்தலை விலக்கிய படி முனகிய பொன்னாத்தையின் குரலில் ஆச்சரியம் தெரிந்தது.

எழுந்து குப்பி விளக்கைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு அடுப்படிக்குச் சென்றாள் பொன்னாத்தை. உயிரைப் பிழித்துக் கொண்டு எரிந்து கொண்டிருந்த குப்பி விளக்கின் மங்கலான ஓளியில் அடுப்பிலிருந்த சாம்பலைத் தோண்டி அள்ளி வெளியே கொண்டு போய் கொட்டி விட்டுத் திரும்பிய பொன்னாத்தை தனது பெண்ணைத் தட்டி எழுப்பினாள்.

முத்தவள் மீனாட்சி சோம்பலை முறித்துக் கொண்டு எழுந்து ஆழந்து உறங்கும் அடுத்தவளைத் தட்டி எழுப்பினாள்.

அடுத்தடுத்துப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கும் இரண்டு குமர்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் ஆழந்த பெருமுச்செறிவாள். இதுகளின்றை வயதிலை நான் இரண்டைப் பெத்துப் போட்டன.அப்ப சீதனம் சீர்வரிசை எண்டெல்லாம் ஒருதங்கும் கேக்கிறதில்லை. இப்பெண்டால்..... ம..... பெருமுச்சு விட்டாள் பொன்னாத்தை.

குத்தகைக் காணியில் குடியிருந்து கொண்டு அடுத்த நேர சாப்பாட்டுக்கே வழிதெரியாமல் தவிக்கும் அவர்களிடம் ஏது பணம்?

‘ம..... முற்பிறப்பிலை செய்த கறுமம்..... என்றை வயித்திலை வந்து பிறந்திருக்குதுகள்..... முத்தவள் பெரிசாகி ஜஞ்சு வருசமாச்சு..... இந்த மனுசன் பொறுப்பில்லாமல் குடிச்சுக் கொண்டு திரியது..... பொடியன் எண்டால் கூட்டம் கமிட்டி எண்டு திரியது.....’ சலித்தபடியே உமிக்கரியை வாயில் போட்டு பல் துலக்கத் தொடங்கினாள் பொன்னாத்தை.

ஒலைத் தட்டியால் மூடி மறைக்கப் பட்டிருந்த அந்தக் குடிசையின் வாயிலைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தார் நாகப்பர். இரட்டை மாட்டு வண்டியில் கிடுகை ஏற்றிக் கொண்டு ஒழுங்கையில் வந்து கொண்டிருந்த குமரேசர் முற்றத் தில் இவரைக் கண்டதும், மூக்கணாங்கயிற்றை இழுத்த வண்டியை நியுத்திவிட்டு “ என்ன நாகப்பண்ணை..... இன்டைக்கு உடையாரின்றை வயலுக்கு அரிவு வெட்டுக்குப் போறதோ?” என்று குரல் கொடுத்தார்.

புகையை உறிஞ்சி வெளியே விட்டு விட்டு “என்னவோ இவங்கள் பொடியங்கள் எல்லாம் ஒருத்தரும் போகக் கூடாது என்டு நிக்கிறாங்கள். நாட்கலிக்கு உடையார் சம்மதிச்சால் தான் போற்றாம்.....” என்றார் நாகப்பர்.

“பொடியளின்றை விழுல் கதையளை விடுங்கோ..... உடையார் அடுத்த ஊர்க்காரரைக் கொண்டு வந்தால் எங்கடை பாடெல்லோ தொப்பி..... குமரேசர் அங்கலாய்த்தார்.

“நானும் சொல்லிப் பார்த்திட்டன் பொடியள் பிடிவாதமாக நிக்கிறாங்கள் என்ன செய்யுறுதெண்டு தெரியேல்லை”

“உங்கடை மகன் தான் பிடிவாதம் பிடிக்கிறான். இன்னும் கொஞ்சம் சொல்லிப் பாருங்கோ..... விசயம் தெரியாமல் உடையாரைப் பகைச்சுப் போட்டு பிறகு ஊரிலை இருக்கேலுமே? மனிசனர் காணியிலை தானே இருக்கிறும் எக்கணம் குடியெழும்பச் சொல்லிப் போட்டால் கரூச்சல் ஏன் வீண் வில்லங்கத்தை?” குமரேசர் சொல்லிவிட்டு வண்டியைக் கிளப்பினார்.

யோசித்தபடியே காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு திரும்பினார் நாகப்பர். பொன்னாத்தை நீட்டிய தேநீரை பனை வெல்லத்துடன் குடித்தவிட்டு மூக்குப் பேணியைக் கொடுக்கும் போது “உவன் மகேசன் இன்னும் எழும்பேல்லையே? அரிவு வெட்டுக்குப் போறேல்லையாமே?” என்று மனைவியிடம் கேட்டார்.

தூக்கம் கலைந்து படுத்திருந்த மகேசன் தகப்பன் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டு மனதில் சிரித்துக் கொண்டான்.

நாகப்பர் வெளியே சென்றதும் “பிள்ளை கொண்ணைன எழுப்பு..... நேரம் போக்செல்லே.....” என்று மகனை விரட்டினாள் பொன்னாத்தை. மீனாட்சி தேநீருடன் அவனை எழுப்பினாள்.

கண்களைக் கசக்கியபடி எழுந்த மகேசன் தேநீரைப் பருகிவிட்டு போர்வைச் சேலையை இழுத்து முழுவதும் முடிக் கொண்டு மீண்டும் படுத்தான்.இதைக் கவனித்த பொன்னாத்தை “பேந்தேன் உதிலை படுக்கிறாய்? வயலுக்குப் போகயில்லையே..... கொப்பர் சத்தம் போடப் போறார்.....” என்று மீண்டும் அவனை எழுப்பினாள்.

அவன் தாய் மீது சீரிப் பாய்ந்தான். “இண்டைக்கு உடையாற்ற வயலுக்கு வேலைக்குப் போற்றில்லை..... ஒருத்தரும் போற்றில்லை என்டு தானே முடிவு செய்தது..... பிறகேன் உவர் உதிலை நின்டு

கொக்கரிக்கிறார்..... உவரையும் போக வேண்டாம் என்னு சொல்லு.....”

“இல்லை மகன்..... நாங்கள் அரிவு வெட்டுக்குப் போகாட்டில் நாளைக்கு உடையாற்றை பகையைச் சம்பாதிக்க வேணும்..... பிறகும் இதிலை குடியிருக்கவும் ஏலாது. ஏதோ அந்தப் பெரியவரின்றை புன்னியத்திலை தானே எங்கட வாழ்க்கை ஓடுது.....” அம்மா அன்பாக எடுத்துவரத்தாள்.

“உங்கடை அடிமைப் புத்தி எண்டைக்குப் போகுதோ அண்டைக்குத் தான் எங்களுக்கு விடிவு..... நாங்கள் கேட்கிறது எங்கடை உரிமை, பிச்சையில்லை. செம்புற தொழிலுக்கு ஏற்ற கூலி. இவ்வளவு லபாபம் எடுக்கிற உடையார் ஊர் உலகத்திலை நடக்கிற சம்பளத்தைத் தராமல் ஏய்க்கிறார்..... இண்டைக்குத் தொழிலாளருக்கு எவ்வளவு மவுக தெரியுமோனை?”

“.....”

“மற்ற ஊருகளிலை இவர் தாற சம்பளத்தைப் போல இரண்டு மடங்கு கிடைக்குது..... இண்டைக்கு சூதிக்குப் போனாலும் ஆயிரக் கணக்கில் சம்பாதிக்க முடியும்..... என்ற சிநேகிதர் ரசீக், கமால்ஷன் எல்லாம் சவுதியிலையிருந்து ஆயிரக் கணக்கிலை அனுப்புறாங்கள்.....”

தாயிடம் மகேசன் வாதிட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நாகப்பருக்கு மகனின் கூற்றிலிருந்த நியாயம் புரிந்தது. எனினும் உடையாரைப் பகைக்கவும் பயமாக இருந்தது.

இதற் கிடையில் தொழிலாளர்கள் யாரும் வேலைக் குப் போகாதமையினால் சீற்றும் கொண்ட உடையார் நாகப்பரைத் தேடி வந்து விட்டார்.

“என்ன நாகன்..... வேலைக்கு ஒருத்தரும் வரயில்லை..... கெதியிலை வரச் சொல்லு.....”

“இல்லை ஜீயா..... வரமாட்டான்கள்..... நாட் சம்பளம் அயலுர்க்காற்கள் மாதிரி தந்தால் தான் வருவாங்களாம்.....” நாகப்பர் உறுதியாகக் கூறினார்.

“நன்றி கெட்ட நாயள்..... என்றை சோத்திலை வளர்ந்த எளியதுகள் எனக்கு வாலாட்டுதுகள்..... வராட்டிக்கிடவுங் கோடா.....நான் அயலுர்க்காற்களைக் கூட்டி வந்து வெட்டிச் சூடு வைக்கிறன்.....” என்று கறுவிக் கொண்டு புறப்பட்டார் உடையார்.

“உடையார் நாக்கை அடக்கிப் பேசுங்கோ.....” என்று அட்டகாசமாக ஆரம்பித்த மகேசனை நாகப்பர் அடக்கினார்.“ நீ போ உள்ள.....”

மறுநாள்.....

உடையாரின் வயலில் அரிவு வெட்ட அயலூர்க் காரர்கள் வந்திருந்தார்கள் நாட்கலி அதுவும் கூடுதல் கலி கொடுத்து விம்புக்காக அழைத்து வந்திருந்தார் உடையார்.

மகேசனும் சக தொழிலாளர்களும் வயல் வெளிக்கு வந்த போது வேலை ஆரம்பிக்கும் தறுவாயில் இருந்தார்கள். நிலாம், நகூப், ஆப்னன், அகமத் என அவர்களுக்கு அறிமுகமான அயலூர்க்காரர்களைக் கண்டதும் மகேசன் அவர்களிடம் வந்து அனைத்தையும் விளக்கமாகக் கூறினான்.

“நிலாம்..... நான் சொல்லுறைதைக் கேள்..... நாங்கள் ஒரு நியாயமான கோரிக்கையை வைத்துப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறம். நீங்கள் இதிலை எங்களுக்கு எதிராக வரக் கூடாது. நாங்களும் தொழிலாளர்கள் நீங்களும் தொழிலாளர்கள் ஒரே வர்க்கம்..... முதலாளி வர்க்கம் என்ன நகக்க. பார்க்கிறது..... அன்னை தமிழிகளாக அடுத்தடுத்த ஊரில் அன்போ. வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற நாங்கள் முதலாளி வர்க்கத்தினுடைய சதிக்கு - பலியாகி விடக் கூடாது.....”

மகேசனின் கூற்றிலுள்ள நியாயத்தைப் புரிந்து கொண்ட நிலாமும் நண்பர்களும் உடையாரை நோக்கினார்கள்

“நாங்கள் போயிட்டு வாறும்.....”அவர்கள் போவதை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் உடையார்.

தீபம் ~ 1989

அப்பாவும் நானும்

வாசலிலே தபால் காரனின் மணியோசை. சின்னவள் அனுசயா விரைந்து சென்று கடிதத்தை வாங்குகின்றாள். ஒன்றைத் தவிர எல்லாமே வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த மடல்கள்.

பின்னால் சென்ற முத்தவள் அகல்யா தங்கையிடமிருந்து கடிதங்களைப் பிடுங்கப் பிரளையம் ஆரம்பமாகிறது. இனி நான் அல்லது மனைவி காந்தா தலையிடாவிட்டால் சச்சரவு தீராது.

‘அகல்யா கடிதங்களை இங்கே கொண்டு வா.....’ எனது உரத்த குரவில் இருவரும் அமைதியாகிறார்கள். கடிதங்களை மேசையில் கொண்டு வந்து வைக்கும் போதே மேல் விலாசக் கையெழுத்திலிருந்தே இது யார் யாரது கடிதம் என்று இருவரும் உரையாடுகிறார்கள்.

‘இது சவில் சித்தப்பாவின் கடிதம்.....’

‘நான் சொல்லுறன்..... நான் சொல்லுறன்..... இது சவீடன் சித்தப்பாவின்ர இது கனடா அத்தையின்றை.....’ சின்னவள் சொல்லி முடிக்கும் முன்னரே பெரியவள் தொடர்கிறாள். ‘இது சின்ன அத்தையின்றை..... இது அப்பப்பாவின்ர.....’ அப்பப்பாவின் கடிதத்திற்கு இருவரும் பிடுங்குப்படுகிறார்கள். நிச்சயமாக அப்பப்பா இருவருக்கும் ஒவ்வொரு துண்டு எழுதி வைத்திருப்பார். அதனால் தான் போட்டி.

மீண்டும் நான் தலையிட வேண்டியிருந்தது. ‘இங்கே கொண்டு வாருங்கோ கடிதங்களை’ என்று கடிதங்களை வாங்கி அப்பாவின் கடிதத்தை பிரித்தேன். எதிர்பார்த்தது போல்லே அகல்யாவுக்கும், அனுசயாவுக்கும் உள்ளே

கடிதங்கள் இருந்தன. நான் கடிதத்தை அவர்களிடம் கொடுத்ததும் குதாகலத்துடன் மூலைக்கு ஒருவராக ஒடிச் சென்று கடிதங்களை வாசித்தனர்.

நான் அமைதியாக அப்பாவின் கடிதத்தை வாசிக்க ஆரம்பித்த போது காந்தா குறுக்கிட்டாள். ‘மாமாவினர் கடிதமே?’

அப்பாவின் கடிதம் வந்தால் எல்லோருக்கும் குதாகலம். கடிதம் எழுதுவது அவருக்கு கைவந்த கலை. என்னைக் கைப்பிடித்தபோது எனது மனைவிக்குச் சுவையாகக் கடிதம் எழுத வராது. மாமனாரின் கடிதங்களை வாசித்து வாசித்து இப்போது நன்றாக எழுதுவாள். அப்பாவின் கடிதங்களில் அரிசி விலையிலிருந்தும் அயலுரப் புதினம் வரை எல்லாம் இருக்கும். புல்லுத் தின்னாதவையினர் பழக்கம் இங்க அதிகம் இல்லை சாமியளாலையும் கடும் பிரச்சினை இல்லை. எண்டாலும் அங்கேயொன்று இங்கேயொன்று எனச் சில நல்லது கெட்டதுகள் நடக்கத்தான் செய்யும் - அதுமட்டும் யாழ்ப்பானம் வாறது புத்திசாலித்தனம் ‘இல்லை’ என்று சில விடயங்களை நாசுக்காக எழுதுவார். அவரது கடிதங்களை வாசிக்கும் போது ஒரு நல்ல கவிதையைப் படித்த நிறைவு இருக்கும்.

‘நான் உரத்து வாசிக்கிறேன்..... நீங்களும் கேளுங்கோ.....’ காந்தா கடிதத்தைப் பிடித்து வாசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

‘அன்புள்ள மகனுக்கும், மருமகனுக்கும், பேரப் பிள்ளைகள் இருவருக்கும் உச்சில் அம்பாள் துணையால் நாங்கள் சுகமாக இருக்கிறும். எங்களைப் பற்றி ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ..... உடம்பைக் கவனியுங்கோ..... செலவைப்பாராமல் சாப்பிடுங்கோ..... வன்னியிலை உணவுத் தட்டுப்பாடு எண்டு அறியறும்..... எப்படி உங்களுக்குச் சாமாங்கள் கிடைக்குதோ.....? ஜம்பது மைல் தொலைவில் இருந்தாலும் இரண்டு இரண்டாற வருடம் ஒருத்தன ஒருத்தர் பாக்க முடியேல்லை..... இப்ப இங்கே கொஞ்சம் அமைதியாக இருக்கு..... வர முடியுமென்டால் வந்திட்டுப் போங்கோ..... எல்லாரையும் பாக்க ஆசையாக இருக்கு..... எங்களுக்கும் கடைசிக் காலம்.....’அப்பாவின் கடிதம் இம்முறை சுற்று வித்தியாசமாக இருக்கிறது.நாங்கள் போக ஆசைப்பட்ட போதெல்லாம் வர வேண்டாம் என்று எழுதுகிற அப்பா இம் முறை வரும் படி எழுதியிருக்கிறார்.

எனக்கும் அப்பாவைப் பார்க்க வேண்டும். அம்மாவின் கையால் வாங்கிச் சாப்பிட வேண்டும் என்று ஆசைதான். காந்தாவும் பிள்ளைகளும் ‘யாழ்ப்பானம் போவம்..... யாழ்ப்பானம் போவம்.....’ என்று குதாகலித்தார்கள். முன்னரைப் போல் என்றால் மூன்று மணித்தீபாலப் பயணம்! இப்போ முடிகிற காரியமா? நேரே தொடுகின்ற மூக்கைத் தலையைச் சுற்றி தொடுகின்ற மாதிரி..... மன்னார் போய்..... தலை

மன்னார் போய்..... ஒ..... அதுவும் உடனே நடக்கிற காரியமா? பாஸ் எடுத்து மன்னாருக்குப் போய் பதிஞ்சு பல நாள் காத்திருந்து..... இங்கே வன்னியில் மழைக்காலம். மருந்துகளும் தட்டுப்பாடு. அதைவிட வைத்தியர்களுக்கும் தட்டுப்பாடு. இந்த நிலையில் மருந்துவராக இருக்கிற நான் லீவு எடுக்கிறதே கஷ்டம்.....

‘என்ன யோசிக்கிறியன் அத்தான்?’

‘லீவு எடுத்தால் சனங்கள் பாவும்.....’

‘இரண்டு மூன்று வருடங்களாக ஒருநாள் தானும் லீவு எடுக்காமல் வேலை செய்யிற்றியன்..... உங்களுக்குக் கோஸ்ட் மெடலா தரப் போறாங்கள்? காந்தா சிரித்தான்.

‘அதுக்கில்லை பாவும் சனங்கள்’

மக்களை நேசிக்க கற்றுத் தந்தவர் அப்பாதான். சின்ன வயதிலிருந்தே அவர் சொல்லுகின்ற கதைகள் எங்களை எல்லாம் புடம் போட்டன. அப்பா அதிகம் படித்தவரில்லை. அனுபவம் என்ற பள்ளியில் நிறையப் படித்தவர். கடைச் சிப்பந்தியாகத் தனது தொழிலை ஆரம்பித்த அப்பா முதலில் காந்திய வாதியாக இருந்தார். வந்தே மாதரம் என்று சுதந்திர முழுக்கமிட்டது முதல் ச.வே.ரா. பெரியாருக்கு கூழ் முட்டை எறிந்தது வரை கதை கதையாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.பின்னாளில் பகுத்தறிவு வளர்ச்சியினால் ச.வே.ரா பெரியாரின் முற் போக்கான கொள்கைகளைப் புரிந்து கொண்டதையும், பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளை அமரர் பொன்.கந்தையாவுடன் பழகியதில் புரிந்து கொண்டமையையும் பற்றிக் கதை கதையாகச் சொல்லியிருக்கிறார். எனினும் இறுதிவரை அப்பா கடவுள் நம்பிக்கை உடையவராக வாழ்ந்த வருகிறார். ஷெல் வீச்சில் கால்களை இழந்த பின்னர் கூடக் கோயிலுக்குப் போகத் தவற மாட்டார்.

எனக்கு முதல் நியமனம் ஒரு யானைக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் கிடைத்த போது நான் தயங்கினேன். அப்பா சொன்னார் ‘தம்பி.....’ அப்பா அப்படித்தான் என்னை அழைப்பார். ‘கஸ்ரப்படுகிற கிராம மக்களுக்குத் தான் உன்றை சேவை பயன் பட வேணும்..... டொக்ராக வந்தவை எல்லாம் சொசுசான இடங்களைத் தேடினால் கிராமத்துச் சனங்கள் என்ன செய்யிற்று?

இன்னும் நான் மக்களின் அபிமான வைத்தியராய் இருப்பதற்கு முழுக்க முழுக்க அப்பா தான் காரணம். இப்போ ரஸ்ய நாட்டு உயர்கல்வி வாய்ப்புக் கிடைத்ததை அறிந்தால் அப்பா மகிழ்ச்சியடைவார். நான் இன்னமும் எழுதவில்லை. உறுதியான முடிவு வரும் வரை காத்திருக்கிறேன். இப்போது ஊருக்குப் போகும் போது சொல்லலாப்.

அடுத்த சில நாட்கள் லீவு ஒழுங்குகள்..... கப்பல் பயண ஆயத்தங்கள்

என்று நாட்கள் வேகமாகக் கழிந்தன.பிள்ளைகளுக்கு அப்பப்பாவைப் பார்க்கின்ற குதூகலம். ஒருவாறு எல்லாம் சரிப்பட்டு வந்து யாழ்ப்பாணம் சென்றுடைந்தோம்.

காங்கேசன் துறையிலிருந்து தெல்லிப் பளை வரை சுடுகாடாகக் காட்சியளித்தது. மனித சக்தியும் பணமும் செலவளித்துக் கட்டப் பட்ட பல வீடுகள் கற்குவியலாகக் காட்சியளித்தன. ஓ..... எத்தனை எத்தனை பெரிய இழப்புக்கள்!

வீட்டிற்குச் சென்றபோது நாங்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சியா அல்லது எங்கள் வரவால் பெற்றோர்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சியா அதிகம் என்று கூறுவது கடினம். அப்பா இளைஞரைப் போல உற்சாகமாக மாறிவிட்டார். அம்மாவோ அடுப்படியில் அறுக்கவை உணவு தயாரித்துக் குதூகலித்தார்.

ஹரிலே முன்னரைப் போல் சனப் பழக்கம் இல்லை. முன்னரைப்போல் கால்வாசிப் பேர் கூட இல்லை. பல வீடுகள் பாழடைந்து போயிருந்தன. இன்னும் சில ஜெல் வீச்சினால் சிறைந்திருந்தன.

அப்பா சொன்னார் ‘அந்த நாளையில் உலக மகா யுத்த காலத்திலை கூட இவ்வளவு கஸ்டங்களை அனுபவிக்கேல்லை.....’

அகல்யாவும், அனுக்யாவும் அப்பப்பாவின் சக்கர நாற்காலியின் இருபக்கமும் அமர்ந்திருந்து கதை கதையாகக் கேட்டார்கள். அவரும் தினமும் சலிக்காமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

நாங்கள் புறப்படும் நாளும் வந்தது.அப்பாவும், அம்மாவும் நிலை கொள்ளாமல் தவித்தார்கள்.‘அப்பா நீங்களும் வன்னிக்கு வாங்கோவன்.....’ இம் முறையும் அதே பதில் தான். ‘நான் இந்த மண்ணை விட்டு வரமாட்டன..... நல்லதோ கெட்டதோ இந்த மண்ணில் தான்.....’

அப்பாவைச் சம்மதிக்க வைக்க முடியாது என்பது தெரிந்த விசயம். குடா நாடு முழுவதுமே இடம் பெயர்ந்தபோது. அசையாமல் இருந்தவர் இப்போ அசையப் போகிறாரா?

அப்பா தனது தவிப்பை எப் பொழுதுமே வெளிக் காட்டிக் கொண்டதில்லை. இன்று சற்று வித்தியாசமாகக் கதைக்கிறார்.

‘தம்பி..... நாங்கள் பத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்த்தம். சன்முகானந்தனை இழந்திட்டன. பிறகு அருள்..... ம..... சுதந்திரத்திற்குப் போராட வெளிக்கிட்டவங்கள் தங்களுக்குள்ளையே அடிப்பட்டுச் செத்துப் போனாங்கள். பிறகு தயாளசிங்கம்..... அமைதி காக்க என்னு வந்த இந்திய இராணுவம் ஆஸ்பத்திரிக்குள்ளை கட்டம் நேரத்திலை சுட்டுது..... கடைசியாகக் குட்டியன..... அவனும் எங்களை விட்டுட்டுப் போயிட்டான..... இப்ப ஆறு பிள்ளையள் தான் மிச்சம்..... உன்னையும் சின்னவள்

மேகலையையும் தவிர மற்றவை எல்லாம் வெளிநாட்டில..... நீயும் பக்கத்திலதான் எண்டாலும் தகவல் கூட அனுப்ப முடியாத நிலைமை..... அதுதான் எனக்கொரு ஆசை..... நீ நிக்கேக்கை நான் கண்ணே முடிவிட வேணும்..... ஆனா நாங்கள் நினைச்ச உடனை சாவு வருமே?..... எல்லாம் எப்போ நிச்சயிக்கப் பட்ட காரியம்..... ஆனா எப்ப என்டு எங்களுக்குத் தெரியாது..... நீயும் கன நாள் லீவிலை நிக்கேலாது இல்லையே?

அப்பாவின் குரல் தளதளத்தது.எனக்கும் அழுகை வந்தது.'இத்தனை நாளைக்குப் பிறகு எங்களைக் காணக் கிடைச்சதே பெரிய ஆழுதல்'

நாங்கள் கப்பல் ஏறக் காங்கேசன் துறைக்குப் புறப்பட்டோம். வழி நெடுகலும் பெற்றோரின் நினைவுதான்.'ஓ..... அப்பா ஒரு ஆல விருட்சம்! கடைச்சிப்பந்தியாக வாழ்வை ஆரம்பித்து, கண்டியிலே சொந்தக் கடைகள், லொறி, கார், பிள்ளைகளுக்கு கல் வீடுகள் என்று செல்வத்தில் உயர்ந்தவர். படிக்காதவராக இருந்தாலும் தன் முயற்சியினால் ஆங்கிலம் கூட எழுத வாசிக்கக் கூடியவைக்கும், கணக்கு மழக்குகள் பேணவும் கூடியவராக வளர்ந்தவர். தன் பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டும் என்று அல்லும் பகலும் வழி காட்டியவர்..... ஓ..... அப்பா நீங்கள் எங்களுக்குத் தெய்வம்.....

நாங்கள் கப்பல் ஏறிய போது மாலை ஜெந்தரை மணியாகிவிட்டது. கப்பல் புறப்படும் நேரத்தில் ஒரு தகவல். கடலில் பதட்டமாம்..... கப்பல் போகாதாம். நாம் எல்லோருடா மறுபடியும் இறக்கப் பட்டோம்.

'ஒரு வாரத்துக்குப் பின்னர் தான் கப்பல் ஓடும்' என்ற செய்தியுடன் விட்டிருக்குத் திருப்பி அனுப்ப பட்டோம்.

நாம் வீட்டை அடைந்த போது அப்பாவுக்கும், அம்மாவுக்கும் இரட்டைக் குதாகலம்! 'நீங்கள் நிக்க வேணும் என்டு என்ற மனச நினைச்சது கடவுளுக்கு விளங்கிட்டுது'

அன்று முழுவதும் அப்பா குதாகலமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். 'காதற்ற ஊசியும் வாராது காண்மின் கடை வழிக்கே..... நாங்கள் நல்லாயிருக்கேக்கை மற்றவைக்கு உதவ வேணும்..... அது ஒண்டுதான் எங்களோடை கூட வரும்.....'

இரவு சாப்பிட்ட பின்னர் நெஞ்சு வலிப்பதாக அப்பா கூறினார். நான் அருகில் சென்றேன். ஆதரவாகக் கைகளைப் புற்றியீடு 'நீயாவது பக்கத்தில் இருக்கிறாய்..... அது போதும் எனக்கு.....' அவரது பிடி தளர்ந்தது.

'அப்பா.....!' என் உச்சி மீது வானிடிந்து வீழ்ந்தது.

அலியன் யானை

மணியாகுளம் குடியேற்றப் பிரதேசத்தில் தனியன் யானை ஒன்றின் அட்டகாசம் இப்போது சில காலம் உக்கிரமடைந்திருந்ததனால் இப்போதெல்லாம் அந்தக் கொலவி மக்கள் யாவரும் பதட்டத்துடனேயே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இந்த யானை எந்தப் பக்கத்தால் எப்படி வரும், என்ன அனர்த்தங்கள் செய்யும் என்று யாராலும் அனுமானிக்க முடியாது. சில நாட்கள் சாதுப் பிள்ளையாக காட்டுக்குள்ளிருந்து குளத்தடிக்கு வந்து தண்ணீர் குடித்துவிட்டுப் போகும். வேறு சில நாட்களில் மதம் கொண்டு வெறியோடு கிராமத்துக்குள் புகுந்து அராஜகம் புரியும்.

இன்றும் அப்படித்தான்.

பாதி காய்ந்து பாளம் பாளமாக வெடிக்கத் தொடங்கிவிட்ட தனது வயலுக்கு முறைத் தண்ணீரைப் பாய்ச்சி, மறித்துக் கட்டிவிட்டு சின்னராசன் அசதியோடு வந்து படுத்துப் பாதி உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து போகும் முன்னாலே, நடுநிசியின் அமைதியைக் குலைத்துச் சங்கொலியும், சேமக்கல மணியோசையும், வெடிச் சத்தமும் மக்களின் ‘குய்’ என்ற பெரும் குரலுமாக அவனது தூக்கத்தைக் கலைத்தது. சின்னராசனின் மனைவி சரஸ்வதியும் விழித்துக் கொண்டாள்.

“என்னங்க, அந்த அலியன் யானை இன்டைக்கும் ஊருக்குள்ளள வந்திட்டுது போல..... தில்லை வீட்டுப் பக்கம் தான் சந்தடியாக கிடக்கு”

“ஓம்பா இந்த அலியனை ஒழிச்சுக் கட்டாடில் ஊருலகத்தில் மனுகர் நிம்மதியாக வாழேலாது..... ஒருக்காப் பாத்துட்டு வாறன.....”

“டோர்ச்சைக் கொண்டு போங்கோ..... வழியிலை இருட்டோட இருட்டாய் ஏறுமாறாயும் ஒடி வரக் கூடும்” பாசமாக ஒலித்த சரஸ்வதியின் வார்த்தைக்கு மதிப்பளித்து டோர்ச்சும் கையுமாகப் புறப்பட்டான் சின்னராசன்.

அவன் ஊகித்தது போலவே அலியன் யானை தில்லை வீட்டுச் சுவரை வீழ்த்தி நெல் மூடையை இழுத்திழுத்து, உண்டு கொண்டிருந்தது, சின்னராசனும் அவர்களோடு சேர்ந்து தீப்பந்தம் கொழுத்திக் கூச்சல் வைத்து, யானையைக் கலைப்பதில் ஈடு பட்டான். எவ்வளவு முயன்றும் கூட யானை அசையவேயில்லை. நெல் லு மூடையைப் பதம் பார்த்துவிட்டுத்தான் அகலக்கால் வைத்து காட்டுப் பக்கமாகச் சடுதியில் மறைந்தது.

சின்னராசன் இதற்கு முன்னரும் இந்த யானையைப் பார்த்திருக்கிறான் என்றாலும் இன்றுதான் இவ்வளவு நெருக்கத்தில் பார்த்தான். இரண்டு ஆள் உயரமும், சளகுக் காதும், உரல் காலும், நீண்ட உலக்கை போன்ற தும்பிக்கையும், புருவம் சுருங்கிய கண்களும் இந்தக் கிழட்டு வயதிலும் அந்த யானைக்குக் கம்பீரத் தோற்றுத்தைக் கொடுத்தன. அந்த யானையைப் பார்த்தால் அது அவ்வளவு பயங்கர யானையாகத் தோன்றாது. பெரகர யானை போல், மிருகக் காட்சி யானை போல் ரோம்ப சாதுவாகவே தோற்றுமளித்தது.

ஆனால் அது செய்து விட்ட அட்டகாசங்கள்.....! பசுபதியை வயல் வரம்பில் மிதித்துக் கொன்றமை, அம்பலவாணியைக் காவல் வாடியிலிருந்து தூக்கி எறிந்து விலா எலும்பு முறித்தமை, இழவு சொல்ல நடுநிசியில் சைக்கிளில் வந்த கதிரேசனைத் துவையை செய்தமை, நல்லானின் மனைவி மீதும் சுவரை வீழ்த்திக் கொன்றமை, வீடுகளில் சேமித்து வைத்திருந்த நெல்லு மூடைகளைப் பதம் பார்த்தமை, வளவில் நிற்கும் தென்னை, வாழை முதலானவற்றை நாசம் செய்தமை, குடிசைகளைத் தாக்கிச் சிதைத்தமை, அறுவடைக்குக் காத்திருக்கும் வயல்களையும் பயிர்களையும் சேதமாக்கியமை என்று இந்த அலியன் யானையின் அட்டகாசங்களைப் பட்டியலிட்டுக் கூற முடியும்.

இந்த யானை எவ்வளவு தான் கலைத்தாலும் அசையாமல் நின்று, வந்த காரியத்தை முடித்துவிட்டுப் போவதால்தான் இதற்கு அலியன் யானை என்று பெயர் வந்தது. அநேகமாக இந்த யானையை யாரோ நாட்டில் வளர்த்துப் பயன் பெற்று விட்டு முதுமை காரணமாக விரட்டியடித்திருக்க வேண்டும்.

இப்போது ஆறேழு வருடங்களாக இந்தப் பகுதிக் கிராம மக்களையே கூற்றிச் சுற்றி வருகிறது. ஏழேட்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் இந்தப் பகுதியில்

ஒரு குழுவனின் அட்டகாசம் இருந்தாலும் அதை ஒருவாறு சரிக்கட்டிய பின்னர் மக்கள் சிறிது நிம்மதியடைந்திருந்தனர். ஆனால் புதிதாக முனைத்த இந்த அவியன் யானையின் அட்டகாசம் அதைவிடப் பன் மடங்கு தலையிடியைக் கொடுக்க ஆரம்பித்தனால் இப்போதெல்லாம் மக்கள் மத்தியில் நிம்மதியே இல்லை.

இன்றும் கூட தில்லையின் குழந்தைகளும் மனைவியும் தப்பிப் பிழைத்தமை தெய்வாதீனம் என்று தான் கூற வேண்டும்.

மணியாகுள மக்கள் அனைவருமே ஏழை விவசாயிகள் தான். மண்ணை நம்பி, மழையை நம்பி வானம் பார்த்து வாழும் இந்த விவசாயிகளை சில சமயங்களில் இயற்கை அன்னையே ஏழாற்றி விடுவதுண்டு. அவர்களது உழைப்பு அப்படி இப்படி வயிற்றுப் பாட்டுக்குத் தான் போதுமானது. இந்த நிலையில் யானையின் அட்டகாசம் மறுபடியும், அவசரத்துக்கு அருகில் ஆஸ்பத்திரி கூட இல்லை. பஸ் போக்குவரத்துக் கிடையாது. ஏதாவது நடந்தால் வண்டில் கட்டி அக்கராயனுக்குப் போகுமுன்னர் ஆளோ முடிந்து விடும்.

எனவே இந்த அயலில், யானையைச் சுட்டுக் கொல்ல வேண்டும் என்று கிராமத்தவர்கள் சிலர் முயன்றார்கள். சுடுவதானால் அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு அறிவித்துச் செய்விக்கும் படி சில பெரியோர் வலியுறுத்தினர். முதியோர்கள் சிலரோ பிள்ளையார் கோவிலில் அபிஷேகம் செய்தால் யானை வராது என்று அடித்துச் சொன்ன போது, இளைஞர்கள் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டாலும் அதற்கு மறுப்புச் சொல்லவில்லை.

அன்று முடிவான படியே அடுத்த வெள்ளிக் கிழமை ஊர் மக்கள் எல்லாம் சேர்ந்து பிள்ளையார் கோவிலில் யானையின் தொல்லை நீங்கப் பிரார்த்தித்து அபிஷேகம் செய்தனர். பொங்கல், சுண்டல், வடை, மோதகம் அவியல் என்று காலை ஒன்பது மணிக்கே கோயிலில் வேலைகள் முழுமூரமாக ஆரம்பமாயின.

வண்டிலில் வாழைக் குலைகள் வந்திறங்கின. அவியல் எல்லாம் முடிந்து தீபாராதனை தொடங்க மாலை நான்கு மணியாகிவிட்டது. மடைப்படையல் தலை வாழையிலைகளில் குவிந்தன. மணியும் சேண்டையும் சங்கும் மாறி மாறி ஓலித்தன. சிறுவர் சிறுமியர் எல்லாம் மோதகத்திற்காகக் காத்திருந்த போது பூசாரியார் ‘நமச்சிவாய வாழுக்’ என்று அவர்களது பொறுமையைச் சோதிக்க ஆரம்பித்தார். மணியடிக்கும் கம்பியால் பூசாரியின் மண்டையைப் பிளக்கலாமா என்று சிறுவர்கள் யோசித்தாலும், முருகப்பருக்குப் பயந்து கொண்டு கைக்கப்பிக் கொண்டு திருவாசகம் பாடினார்கள். இறுதியில் சிறுவர்கள் ஆவலோடு எதிர் பார்த்த நேரமும் வந்தது.

பங்கீடு எல்லாம் முடிந்து, வீடுகளுக்கு புறப்பட ஆரம்பித்தபோது ஆறு மணியை நெருங்கிலிட்டது. இனி அலியன் யானையின் அட்டகாசம் இருக்காது என்று முருகப்பர் அடித்துக் கூறினார். ஆனால் அன்றிரவே மறுபடியும் ஊருக்குள் நுழைந்த அலியன் யானை பிள்ளையார் கோவில் மடப் பள்ளியைப் பதம் பார்த்துவிட்டுச் சென்ற போது சின்னராசன், தில்லை முதலிய இள வட்டங்கள் இனியும் பொறுக்க முடியாது பொங்கியெழுந்த போது ஆறுமுகத்தார் அவர்களை அடக்கினார். “யானையைச் சுடுவது ஒரு குற்றம் உங்களைப் பயங்கரவாதிகள் என்று சிறையில் அடைத்துவிடுவார்கள்”.

அவர் சொல்லுவதிலும் நியாயமிருந்ததால் அவரது ஆலோசனைப் படியே ஊர் மக்கள் அனைவரும் கையொப்பமிட்டுத் தமது அவலங்கள் பற்றி அரசாங்க அதிபருக்கு அறிவித்து யானையைச் சுட ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஆயினும் யானையைச் சுட வந்த அதிகாரிகள் மாதக்கணக்கில் தங்கி நின்றும் யானையைச் சந்திக்காமலேயே தோல்வியுடன் திரும்பினார்கள். ஆனால் அவர்கள் திரும்பிப் போய் ஒருவராம் கழியு முன்னரே இதோ, இன்றும் யானை வந்து, தில்லை விட்டைத் தாக்கிலிட்டது.

“இந்த அலியன் யானையை நாங்கள் சுட்டுக் கொல்லாமல் விட்டால் இன்னும் எவ்வளவு அழிவு ஏற்படுமோ தெரியாது” தில்லைக்கு இன்னும் பத்டடம் நீங்கவில்லை என்பது குரலில் தெரிந்தது.

முன்னரென்றால் உள்ளுரிலேயே துவக்குகள் இருந்ததால் இப்படியான யானை, பன்றி, குழுவன் போன்றவற்றைச் சுட்டு வீழ்த்த முடிந்தது. இப்போதைய சட்டத்தின் பிரகாரம் (வடக்கு, கிழக்கில் வாழ்கின்ற) அனைவரின் துப்பாக்கிகளும் அரசுடைமையாகி விட்டதால் துப்பாக்கிப் பழக்கம் குறைந்து விட்டது.

“இனிப் பொறுப்பதில் அர்த்தமில்லை, அலியன் யானையைச் சுடத்தான் வேண்டும். துவக்கு நான் ஒழுங்கு செய்கிறேன். வஸ்னேரி விவசாயிகள் அண்மையில் ஒரு யானையைச் சுட்டதைக் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள் தானே? அவர்களிடம் கேட்டால் துவக்குத் தந்துதவுவார்கள். எமது கள்டங்களைப் புரிந்து கொண்டவர்களாதவினால் மறுக்கமாட்டார்கள்” என்றான் சின்னராசன்.

சொன்னபடியே முன்று நாட்களில் துவக்குடன் வந்து விட்டான் சின்னராசன்.

இதற்கிடையில் சேதுபதியும், இந்திரனும் பொறிவைத்து யானையை

மடக்க முயன்றனர். யானை வரும் பாதையை அனுமானித்து குழி தோண்டி அவர்கள் வைத்த பொறியில் உள்ளுருக்காரரின் ஆடு, மாடுகள் சிக்குண்ட போது சின்னராசனும், தில்லையும் “நாங்கள் அப்பேவ சொன்னம், உது சரிவராதென்டு” என நையாண்டி பண்ணினர்.

வாடியமைத் துக் காத் திருந் த சின்னராசனும், தில்லையும் முதற்தடவையாக யானையைக் கண்டதும் வைத்த வெடி குறி தப்பி உரசிக் கொண்டு போனதால் யானை உழாரடைந்தது. அடுத்த வெடி வைக்கு முன்னாரே காட்டில் ஓடி மறைந்தது. “இவர்களுக்குக் குறி வைக்கிற வல்லமை இல்லை” என்று இப்போது சேதுபதியும், இந்திரனும் குறை கூறினர்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. “நாம் தான் யானையின் அட்டகாசத்திலிருந்து இப்பிரதேசத்தைக் காப்போம்” என்று இரு பகுதியினரும் தம்பட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

எது எப்படியோ இரு குழுவினரின் நோக்கமும் ஒன்றாகவே இருந்தது.

அலியன் யானையைக் கொல்ல வேண்டும்! கொன்றால் தான் மனிதர்கள் வீடுகளில் நிம்மதியாகப் படுத்தெழும்ப முடியும். இரவில் சுதந்திரமாகப் பயமின்றி உலாவ முடியும். உடமைகளும் பாதுகாப்பாக இருக்கும்.

எனவே அலியன் யானையைக் கொல்லத்தான் வேண்டும்!

“இன்னும் எத்தனை காலம் தான் உந்த அலியன் யானையினர் சேட்டை எண்டு பாப்பம், உதைக் கொன்று ஊர் மக்கள் நிம்மதியாக வாழ வழி வகுக்காமல் விடமாட்டம்”

இப்பவும் -

அலியன் யானையைக் கொல்லக் காத்திருக்கிறார்கள்.

அவர்களிடம் -

மனதிலே உறுதியுண்டு. கொல்வோம் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. கூடவே வல்லமையும் துணிவும் உண்டு.

எனவே

என்றோ ஒரு நாள் -

அலியன் யானையை அழித்தொழிக்கத் தான் போகிறார்கள்!

வெளிச்சம் ~ 2002, அருவி ~ 1984

முரண்பாட்டின் தரிசனங்கள்

இருள் கவியத் தொடங்கிய போது தான் அலோசியஸ் மனதில் நம்பிக்கை குறையத் தொடங்கியது. ஒரு வேளை வராமலே விட்டுவிடுவாரோ? வீட்டில் விஷயம் தெரியப் போய் பூகம்பம் வெடித்து விட்டதோ? இந்த உலகம் எப்பதான் திருந்தப் போகிறதோ? என்று பலவாறாக அவனது மனம் நிலை கொள்ளாமல் தவித்தது.

வீதி விளக்குகள் ஏற்றுப் பட்டன. பார்க்கும் இடமெல்லாம் உல்லாசமும் பூரிப்புமாக வீடு தோறும் தீப அலங்காரங்களும் பட்சணங்களுமாக எங்குமே பேரானந்தம் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. வண்ண வண்ண உடைகளில் பக்தி கீதங்கள் இசைத்து வரும் சிறுவர் சிறுமியர் புடை குழுக் கிறிஸ்மஸ் தாத்தா பவனி வந்து கொண்டிருந்தார்.

தேவாலயத்திலும் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. பெரியவர் சிறியவர் என்ற பேதமின்றி அனைவரின் முகங்களிலும் ஒரு வித மலர்ச்சி குடி கொண்டிருந்தது. பலர் சோடி சோடியாக குடும்ப சமேதரராக நண்பர்கள் சகிதம் தேவாலயத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வளவு குதுகலமும் உற்சாகமும் மனுக்குலத்தவரின் ரட்சக்ரான் யேசுபிரான் உலக மக்கள் துன்பங்களில் இருந்தும் பாவச் சமைகளில் இருந்தும் ஈடேறித் தம்மைப் புனிதமாககிக் கொள்ள வழிகாட்ட மாணிட குலத்தவருக்காக மாணிடராக அவதரித்த நன்னாளாம் நந்தார் பண்டிகையின் நிமித்தம் தான்.

தேவாலயத்தின் முன்னே ஒரு ஒதுக்குப் பழுமாக நின்றபடி தெருவை நோட்டப்பிட்டான். அவனது கண்களும் மனதும் ஆவலுடன் வில்லியின் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டு இருந்தன. சிவப்பு நீல வண்ண

உடைகளில் தூரத்தே வருபவர்கள் சிலர் முகம் தெரியாத தொலைவில் வந்து கொண்டிருக்கும் போதே அவர்களை லில்லியாகக் கற்பனை பண்ணிக் கிட்டே வந்ததும் அவர்கள் வேறு யார் யாரோ என்று தெரிய வர மனம் சலிப்பற்றான். அந்த ஏமாற்றத்தில் கலகலப்பாகப் பேசிச் சிரித்தபடி செல்கின்ற இளஞ்சோடிகளைப் பார்த்து ஏக்கத்துடனும் இனம் புரியாத உணர்வுடனும் தவித்தான். இன்னும் அவள் வரவில்லை.

வலது கையில் இடுப்பைப் பிடித்தபடி வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து அலோசியஸ்கின் நெஞ்சு ஏறி இறங்கியது. ‘ஒருவேளை இனி லில்லியைப் பார்க்க முடியாமலே போய்விடுமோ?’ அந்த எண்ணத்தை அவனால் தாங்க முடியவில்லை.

அவள் கட்டாயம் வருவாள் என்ற அற்ப சொற்ப நம்பிக்கையும் அருகிக் கொண்டே வந்தது. இன்னும் இல்லை.

அலோசியஸ் நிலை கொள் ளாமல் தவித் தபடி தனது கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். ‘என்ன இன்னும் இவளைக் காணோம்? ஆறு மணிக்கு வருவதாகக் கூறியவள் இன்னும் ஏன் வரவில்லை?’ மனதை அரிக்கின்ற ஏக்கம் உடலைப் புல்லிக்க வைத்தது. தவித்துக் கொண்டிருந்த மனம் எதிலும் செல்ல மறுத்து அடம்பிடித்தது.

அவன் அவளை முதன் முதலில் சந்தித்தது தொட்டு, இன்று எல்லாமே அவள் என்று ஆகி விட்ட வரை, அனைத்தையும் நினைத்துப் பார்க்கையில் உள்ளமெல்லாம் உவகையில் தூள்ளியது. அவளது எளிமையான இயற்கையான பேரழகில் மயங்கிக் கரைந்து போனது. அதே முதற் சந்திப்பைத் தொடர்ந்து எதிர்ப்படுகின்ற போதெல்லாம் புன் சிரிப்புக்களால் பூத்துக் குலுங்கி ஒரு நெருக்கமான சிநேகிதமாக பரிணமித்து, ஆழமான அன்பாக வளர்ந்து, ஒரு சில மாதங்களுக்குள்ளாகவே மனக்கதவுகளை உடைத்துக் கொண்டு தூய காதலாக மலர்ந்தது.....

நினைத்துப் பார்க்கையில் உள்ளாம் பூரிக்கின்றது.

அவனும் அவளைப் போல ஓரளவு வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவன் தான். நிறையச் சம்பளம் எடுக்கும் உத்தியோகத்தனாகவும் இருந்தான். ஆனால் சாதியில் அவன் மீண்பிடிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவளாகவும் இருந்தது தான் அவர்கள் காதல் நீரோட்டத்திற்கு அணை போட்டது. லில்லியின் பெற்றோர்கள் இந்த உறவை ஒரு போதும் அனுமதிக்கப் போவதில்லை என்பதை இருவருமே உணர்ந்திருக்கிறார்கள். எனவே இந்தத் தட்டையைத் தாண்டி எப்படி வெற்றி கொள்வது என்று தீவிரமாக யோசித்தார்கள்.

“வில்லி உன்னுடைய பெற்றோர்கள் எமது காதலை அங்கீரிக்கப் போவதில்லை எனகிறாய். அண்ணா அறிந்தால் அதித்து நொருக்குவார் எனகிறாய் அப்படியானால் எமது காதல் சோகத்துடன் தான் முடிந்து போக வேண்டுமா?” அலோசியஸ்சின் குரல் சோகமாக ஒலித்தது.

“அதுதான் எனக்கும் கவலையாக இருக்கிறது இந்தப் பாழ்பட்ட சமுதாயம் பாகுபடுத்தி வைத்திருக்கின்ற சாதி என்ற நோயால் எங்கள் காதல் மரணிக்க வேண்டுமா? ஒருக்காலும் அதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. கர்த்தரிடம் பாரததைப் போடுங்கள். நடப்பவை நல்லபடியாக நடக்கும்” என்று ஆறுதல் வார்த்தைகளால் அவனுக்கு நம்பிக்கையுட்டினாள் வில்லி.

“மக்களிடையே இருக்கின்ற அநீதிகளும் அக்கிரமங்களும் இல்லாமல் போய், மனிதன் சரியான வழியில் வாழ வேண்டும் என்பதற்காக யேசு பிறந்து வாழ்ந்து காட்டினார் ஆனால் யேசுவைப் பின்பற்றுகின்ற எங்கள் மத்தியில் கூடச் சாதிப் பாருபாடு இருக்கின்றதே....” அலோசியஸ் கூறியதும், “உண்மைதான், நாம் இப்போது என்ன செய்யலாம் என்று கனிவாகக் கேட்டாள் வில்லி.

அலோசியஸ் ஒரு கணம் அமைதியானான். மனதில் எழுந்த எண்ணத்தை இவளிடம் சொல்லுவதா சொல்லாது விடுவதா என்ற தயக்கமே மௌனத்திற்குக் காரணம்.

“நாம் எங்கேயாவது ஓடிப்போவோம் வில்லி.....” என்று அவளை ஆழமாக நோக்கியபடி அலோசியஸ் கூற வில்லி ஒரு கணம் ஆழமாக அவனை நோக்கினாள். “எம்மை வளர்த்து ஆளாக்கிய பெற்றோர்களின் மனதைப் புண்படுத்திவிட்டு நாம் ஓடிப்போனால் அவர்களது மனது என்ன பாடுபடும். எப்படியாவது எனது பெற்றோரைச் சம்மதிக்க வைக்கிறேன். நல்ல முடிவோடு கிறிஸ்மஸ் நாளில் உங்களைச் சந்திக்கிறேன்” என்று பக்குவமாகக் கூறி விடைப்பெற்றாள் வில்லி.

“எனக்கென்னவோ அவர்கள் மனதை உன்னால் மாற்ற முடியாத என்றே தோன்றுகிறது. எது எப்படியோ உன்னை இழப்பதை என்னால் கற்பனை பண்ணிக் கூடப் பார்க்க முடியாது” கையசைத்து விடை கொடுத்தான் அலோசியஸ்.

இதோ அவள் சொன்ன கிறிஸ்மஸ் நாள் இன்று! சொன்னபடி பதில் சொல்ல அவள்தான் வரவில்லை.

அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை நேரம் ஓடிக் கொண்டே இருந்தது.

அலோசியஸ் பொறுமை இழந்து விட்ட நேரத்தில் லில்லி தோழியர் புடை குழந்தேவதை போல வந்து கொண்டிருந்தாள். அவனை அடையாளம் கண்டு கொண்டதும் அவன் மனதில் ஜில் என்று பூத்துச் சிரித்தது பூக்காடு!

மனதில் மகிழ்ச்சியை மறைக்க முடியாமல் முகம் முழுமதி ஆனது. இதயத்தின் மூலம் முடுக்கெல்லாம் இனிமையான தேனருவி வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்து நிரம்பியது.

லில்லியின் முகமும் அவனைக் கண்டு குரிய காந்திப் பூவாய் மலர்ந்து சிரித்தது. அலோசியஸ் சொர்க்கத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தான். கூடவே பரிசை முடிவை எதிர் பார்க்கும் மாணவனின் மன நிலை.

தோழியருக்கு கண் ஜாடை மூலம் வடை கொடுத்து விட்டு அவனருகே வந்த லில்லி மல்லிகைப் பூவாய்ச் சிரித்தான். சுகந்தமான பெர்பியும்ஸ் அவனைக் கிறங்க வைத்தது. “லில்லி நீ இன்று மிக அழகாக இருக்கிறாய்”

லில்லியின் முகம் நாணத்தால் சிவந்தது. தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு குறும்பான புன்னகையுடன் “அப்படியானால் இத்தனை நாட்களும் நான் அழகாய் இல்லையா?” என்று ஒரு போடு போட்டாள். அலோசியஸ் சனைத்தவன் அல்ல. “நீ என்றைக்குமே அழகிதான். நித்தம் நித்தம் மலரும் புதுப்புது ரோஜாவாய் பூத்திருக்கிறாய்” என்று கண்களைச் சிமிட்டினான்.

“போதும் போதும் உங்களை சினிமாவிற்கு கதை வசனம் எழுத அனுப்பலாம்” லில்லி அழகாய்ச் சிரித்தான். “ஆலயத்திற்குள் போவேமா?”

“கொஞ்சம் பொறு லில்லி இப்போது உள்ளே கூட்டம் அதிகம் இருக்கிறது..... அது சரி வீட்டிலே கதைத்தாயா?” அடக்க முடியாமல் கேட்டே விட்டான் அலோசியஸ்.

“ புதிதாகச் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? நான் அவர்களிடம் கேட்க வேண்டிய அவசியமே ஏற்படவில்லை. ஏனென்றால் அன்மையில் எனது தோழி உமா - அவனும் எனது சமுகத்தைச் சேர்ந்தவள் தான்-உங்காறு சாதிப் பையன் ஒருவனுடன் ஓடிவிட்டாள். இதைப் பற்றி எனது பெற்றோர்கள் வெகு இழிவாகப் பேசினார்கள். அப்பா சொன்னார் தன்னுடைய மகளாக இருந்தால் கூட்டுத் தள்ளியிருப்பாராம். அம்மாவோ அதற்கு ஒரு படிமேல் போய்விட்டாள் இனி உமா வீட்டாரோடு தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளப் போவதில்லையாம் வேடிக்கைதான்.....” விரக்தியோடு சிரித்தான்.

அலோசியஸின் கண்களிலும் சத்திய ஆவேசம் தெரிந்தது. “வேறு

எந்தக் காரணமுமின்றி, பிறப்பால் ஒருவனை ஒதுக்கி வைப்பது என்றால் யேகுபிரானையும் அல்லவா ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும். இடைக் குலத்தில் பிறந்த யேகுவை கடவுளாக வழிபட்டுக் கொண்டுமா? சாதிப் பாகுபாடு இது என்ன நியாயம்?”

வில்லி பெருமித்ததுடன் அவனை நிமிர்ந்து நோக்கினாள். எந்த ஒரு விடயத்தையும் அவன் அணுகுகின்ற முறை அவனைக் கவர்ந்தது. “நீங்கள் சொல்வது நியாயம் தான் சாதி மதம் மொழி இவையெல்லாம் மனிதனை ஒன்று படுத்தவே தவிர வேறுபடுத்த அல்ல. சாதியின் பெயரால் இனத்தின் பெயரால் உலகம் சண்டையிட்டுச் சீரழியக் கூடாது. யேக பிறந்ததே உலகில் சமாதாநத்தையும், நல்வழியையும் நன் னெறியையும் ஏற்படுத்தத்தான்..”

ஆவேசமாகக் கூறி நிறுத்தினாள் வில்லி.

அவன் மௌனமாகச் சிரித்தபடி அவனை நோக்கினான்.

வில்லி தொடர்ந்தாள். “என்னைப் பொறுத்தவரையில் வெளிப்படையாகச் சொல்கிறேன் சாதி வேறுபாடுகளில் அர்த்தமேயில்லை. எனவே தான் என்னால் உங்களைக் காதலிக்க முடிந்தது. எனது காதல் வெறும் வெளி அழகு சம்பந்தப்பட்டதல்ல..... இது ஆழம் மனதிலிருந்து புறப்பட்ட காதல். என்ன தான் தடைகள் ஏற்பட்டாலும் கர்த்தரின் முன் ஊரார் சாட்சியாக உங்கள் கரம் பிடிப்பேன்”

ஆர்வமும் துடிப்புமாய் மனதைக் கவருகின்ற வில்லியின் அந்த உறுதியான வார்த்தைகள் அவனைப் புல்லரிக்க வைத்தன.

“வில்லி நீ உண்மையிலேயே ஒரு உத்தமமான கிறிஸ்தவப் பெண், எமது சமயக் கோட்பாடுகளில் மருந்துக்கும் இல்லாத சாதிப் பாகு பாடு எமது தமிழர்களைத் தொற்றியுள்ளது. ஆனால் நீயோ இந்தப் பேதங்கள் யாவும் அர்த்தமற்றவை மட்டுமல்ல அசிங்கமானவை என்பதையும் புரிந்து கொண்டு என்னை உன் இதய தீபமாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறாய்” அவன் பூரித்தான்.

“இந்த இருப்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கால கட்டத்தில் அதுவும் தமிழர்களாகிய நாங்கள் அடக்கி ஒடுக்கப் படும் இவ்வேளையில், நமக்குள்ளே பல பிரிவுகளா? நாமனைவரும் இவைந்து விடுதலைக்காக போராட ஆரம்பித்து இருக்கின்றோம். இவ் வேளையில் புதிய தலைமுறையினர் எவரும் சாதிப் பாகுபாட்டை அசிங்கமாகத்தான் நினைப்பார்கள். நாம் எல்லோரும் கர்த்தரின் குழந்தைகள் தான் என்ற மகத் தான் உண்மையை இன்றைய இளைய தலைமுறையினர்

புரிந்துள்ளார்கள். கவலையை விடுங்கள் தேவாலயத்திற்குள் போவோம்” அவள் தொடர்ந்தாள்.

இருவரும் அருகருகே நடந்து ஆஸ்யத்தினுள் நுழைந்தார்கள்.

தேவாலயத்தின் உட் பூற் வெகு அழகாக அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. யேசுபிரான் பிறந்தது முதல் சிலுவையில் அறையப்பட்டது வரையிலான காட்சிகள் வெகு அழகாக சித்தரிக்கப் பட்டிருந்தது. கிறிஸ்மஸ் மரம் வண்ண வண்ண மின் விளக்குகளாலும் சித்திர அட்டைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்தது. பிடமெங்கும் கூடர் விட்டு உருகும் மெழுகுவர்த்தி போலவே சிலர் உருகி இறைவனை வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.அருட் தந்தையார் பாவ மன்னிப்பு வழங்கிக் கொண்டு இருந்தார். சேர்ந்து நின்று மெழுகுவர்த்தி ஏற்றி வழிபட்டுக் கொண்டிருந்த ஓர் இளம் சோடி அவர்கள் கண்ணில் பட்டது. அவர்களைக் கண்ட அலோசியஸ் ஒரு கணம் அதிர்ந்து போய் நின்றான். ஒ..... ஒ..... அது அவனது தங்கை ராணி அல்லவா? அவள் அருகே நிற்பது அன்றன! தனது காலடியில் பூமி இறங்குவது போல் உணர்ந்தான் அலோசியஸ் ‘ம.....’ இவ்வாக்கென்ன தெரியம் என்று எண்ணியபடியே பற்களை நற என்று கடித்துக் கொண்டான்.

அவனது சுதீனியான முகமாற்றத்தை கணப்பொழுதில் அவதானித்த வில்லி “ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்கள்?” என்று புரியாமல் கேட்டாள்.

அலோசியஸ்சின் முகம் கோபத்தில் கடுகடுப்பாக இருந்தது. “எனது தங்கை ராணி அந்த சாதி கெட்ட பயலோடு சிரித்துப் போவதைப்பார்” அவனது வார்த்தையில் தொனிக்கும் சீற்றமும் கடுமையும் வில்லியை குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது.

“அதற்கு இப்போ ஏன் பதட்டம் அடைகிறீர்கள்?”

“நீ என்ன விசர்க் கேள்வி கேட்கிறாய்? போயும் போயும் ஒரு தாழ்ந்த சாதிப் பையன் தானா கிடைத்தான்? நான் ஒருபோதும் இதை அனுமதிக்கப் போவதில்லை”

அவனது கூற்றில் செய்வதறியாது ஒரு கணம் அதிர்ந்து நின்றாள். மனதில் ஏதோ சிதைந்து அழிந்த போவது போன்ற ஒரு பிரமை! ‘சீ..... இவன் என்ன மனிதன்!’ அவனது மனதில் ஓர் அருவருப்பான உறுத்தல். கூடவே ஒரு வெறுப்பு. இதன் தாக்கத்தால் கண்களில் சீற்றம்.

“ஓ நீங்கள் இவ்வளவு தானா? இதுதானா உங்கள் கய ரூபம்?” ஒரு அற்பப் புழுவைப் பார்ப்பது போல இழக்காரமாக அவனை நோக்கினாள்.

“உங்களை நினைக்க எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது” அவளது கண்களின் ஓரத்தில் நீர்த்துவிகள்.

“உங்களுக்கு ஒரு நீதி. தங்கைக்கு ஒரு நீதியா? எமது காதலுக்கு சாதி குறுக்கே நின்ற போது சாதி அமைப்பு முறையைச் சாடிப் பிரசங்கம் செய்தீர்களே இப்போது உங்கள் தங்கை ஒரு தாழ்த்தப் பட்டவனை விரும்புகிறான் என்று தெரிய வந்ததும் துள்ளியெழுந்து, நீங்களும் அடிப்படையிலே ஒரு சாதி வெறியின் தான் என்பதைக் காட்டியுள்ளீர்களே” அவள் இடை நிறுத்தினாள். அவனது நெஞ்சில் வலி எடுத்தது. அவள் தான் தொடர்ந்தாள்.

“ உங்களுக்குள்ளேயே இரண்டு விதமான நீங்களா? பிறப்பில் என்ன இருக்கிறது? என்று யேசுவின் பிறப்பைக் குறிப்பிட்டு வாதிட்டார்களே! அப்போ அந்த நீதி நியாயம் எல்லாம் எங்கே? எல்லோரும் கர்த்தரின் குழந்தைகள் தான் என்று சொன்னீர்களே? இப்போது சாதி பேதம் பார்க் கீரீர்கள், சீ. உங்களுக்கும் எனது பெற்றோர்களுக்கும் கொள்கையளவிலே என்ன வித்தியாசம்? இருவருமே ஒரே குட்டையில் ஊறிய மட்டைகள் தான். உங்களது செய்கையினால் எனது பெற்றோர்களை நியாயப் படுத்தி விட்டார்களே!..... ம..... உங்களையா நான் காதலித்தேன்” என்று கேட்டாள் வில்லி.

அலோசியஸ் அதிர்ந்து போய் நின்றான். அவளது சத்திய வார்த்தைக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் அவன் தலை குனிந்து நிற்கையில், அவள் உறுதியாக அவனை நோக்கியபடி, “உங்களுக்கு மேலே உள்ளவர்கள் உங்களை அங்கீரிக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிற நீங்கள், முதலில் உங்களுக்குக் கீழே உள்ளவர்களை அங்கீரித்து சமத்துவமாக நடத்தப் பழகிக் கொள்ளுங்கள்” என்றாள் ஆக்கிரசத்தோடு.

தவறை உணர்ந்த அலோசியஸ் கண்கலங்கி மனம் குன்றிச் சொல்ல வார்த்தைகள் இல்லாமல் கண்களால் அவளிடம் மன்னிப்புக் கோரினான்.

“சரி விட்டுத்தள்ளுங்கள் முதலில் அன்றையும் ராணியையும் புனிதமான இந்நாளில் ஆசீர்வதிப்போம். கர்த்தர் நிச்சயம் எங்கள் இருவரையும் ஆசீர்வதிப்பார்” என்று அன்போடு கூறிய லில்லி தமது வளமான எதிர்காலத்திற்காகப் பிரார்த்தித்தாள்.

வீரகேசி ~ 1985

மீட்பு

உக்கிரமாகப் பெய்து கொண்டிருந்த பனியையும் பொருட்படுத்தாமல் காற்றோ, வெளிச்சமோ வராத அந்தச் சின்னஞ்சிறிய சமையல் அறைக்குள், ஈர விறகுகள் எழுப்பிய புகை மண்டலத்திற்குள் மூழ்கி, இடிந்து போயிருந்த மண் அடுப்பின் எதிரே அமர்ந்து கொண்டு தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தாள் பரமேஸ்வரி.

செல்லையின் குறுட்டை ஒவி அதிகாலை நிசப்தத்தில் ஓங்கி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அடுப்புப் புகட்டில் குப்பி விளக்கு ஏரிந்து கொண்டிருந்தது. அதிகாலையின் வரவை சேவல் அறிவித்து விட்ட பின்னரும், இருள் இன்னமும் முற்றாக விலகவில்லை.

எரிய மறுத்து அடம் பிடித்த ஈர விறகுகளைக் குனிந்து ஊதிவிட்டு நிமிர்ந்த பரமேஸ்வரியைச் சாம்பல் நிறத்தில் படைபடையாக வந்த புகைச் கருள் தினை வைக்கவே, முச்சு முட்டுவது போலிருந்தது அவனுக்கு.

‘மாரி காலம் வந்திட்டால் இந்த ஆய்க்கிணைதான். காய்ந்த விறகாய்ப் பார்த்து ஒத்தாப்புக்குள்ளை எடுத்து வைத்திருக்கலாம்’ என்று அங்கலாப்ததுக் கொண்ட பரமேஸ்வரி, மறுபடியும் அடுப்பை ஊதினாள். இம்முறை அடுப்பு விளாசி எரிய ஆரம்பித்தது.

செல்லையர் அறை மூலையில் சேலையைப் போர்த்திக் கொண்டு முடங்கிப் போயிருந்தார். அந்தச் சின்னஞ்சிறு வீட்டில் ஓர் அறையும், சமையல் கட்டும், தாவாராமும் மட்டுமே இருந்தது. வாழ்க்கைப்

போராட்டத்தில் வறுமையைத் தோற்கடித்து, வளமான வீடு கட்ட அவர்களால் முடியவில்லை.

பரமேஸ்வரி எழுந்து கணவரருகே வந்து அவரை எழுப்பினாள், “இஞ் சாருங் கோ, விடிஞ் சு போச் சு..... கிளிநோச் சிக் குப் போகவேணுமெல்லே.....”

மனைவியின் முகத்தில் மகிழ்வோடு விழித்தார் செல்லையர்.

காலையில் மண்மீட்பு நிதி மீளிப்பு வைபவம் கிளிநோச்சி நகரில் நடைபெற இருந்தது. போக வேண்டும்.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் செல்லையர் செலுத்திய மண்மீட்பு நிதி இன்று அவருக்கு மீளிக்கப் பட இருந்தது. அதைப் பெறுவதற்கு இன்று அவர் கிளிநோச்சிக்குப் போக வேண்டும். செல்லையர் கறுகறுப் படைந்தார்.

வன்னேரிக்குளம் கிளிநோச்சி நகரிலிருந்து முப்பது கிலோ மீற்றர் தூரத்திலிருந்தாலும், பொருளாதாரத்தடை ஏற்பட்ட பின்னர் போக்குவரத்துச் சேவை நின்று போய்விட்டது. சமிக்கினில் தான் போக வேண்டும்.

செல்லையரிடம் நல்ல சமிக்கிள் கூட இல்லை. நாட்டுநிலைமை அமைதியாக இருந்த காலத்திலேயே சராசரி வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்தான். வயலிலும் தோட்டத்திலும் அயராது உழைத்தும் கூட, பற்றாக் குறை தொடரவே செய்தது. கடந்த நாலாண்டுகளுக்கு மேலாக அமுலிலிருக்கும் பொருளாதாரத்தடை அவர்களது நிலையைப் பின்னடைய வைத்தன.

மண்ணெண்ணெண் விலை அதிகரிப்பு, உரத்தட்டுப்பாடு என விவசாயிகள் திண்டாடுகையில் செல்லையரும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. செல்லையரின் வருவாய் வீழ்ச்சியடைந்த அதே வேளையில், கடன் குறை அதிகரித்தது. பரமேஸ்வரியின் நகைகள் ஒவ்வொன்றாக விலைப்பட்டன. செல்லையர் அல்லும், பகலும் மண்ணெண் கிள்டி அயராது உழைத்தும், சிறந்த அறுவடை கிடைத்தும் கூட, லாபமிட்ட முடியவில்லை. பொருட்கள் குதிரை விலை யானை விலை என்று ஆகிவிட்ட நிலையில் அனர் வழியும் கால் வயிறுமாக அவர்களது வாழ்வு நகர்ந்தது. பிள்ளைகள் நால்வரும் மெலிந்து வாடிப்போய் இருந்தார்கள். செல்லையரையும் அடிக்கடி மலேரியா போட்டு உலைத்தது. கொஞ்சம் கட்டுமையாக வேலை செய்தால், காய்ச்சல் மறுபடியும் வந்துவிடும். இரண்டு முன்று கிழமைகள் வேலை வெட்டி செய்ய முடியாது.

இந்த நிலையில் குடும்ப நிலை தாழ்ந்து கொண்டிருந்தது. பரமேஸ்வரியின் தாலிக் கொடியும் அடைவில் போனது. வட்டியும்

முதலுமாகப் பெறுமதி குறைந்துவிட்டதாகவும், தாலிக் கொடியை விற்கப் போவதாகவும் சுந்தரம் முதலாளி தெரிவித்தார். பின்னர் செல்லையரும் பரமேஸ்வரியும் மனம் நொந்து போயினர்.

எப்படியும் தாலிக் கொடியை மீட்டு, தாலியைக் கொழுவி கழுத்தில் அணிய வேண்டுமே என்ற பரமேஸ்வரியின் எண்ணம் நிறைவேந்தாமலேயே போய்விடுமோ என்று தவியாய்த் தவித்தார் செல்லையர்.

அவர்கள் திண்டாடிக் கொண்டிருந்த போது தான் மண்மீட்பு நிதி மீளிப்புப் பட்டியல் பத்திரிகைகளில் வெளியானது. தனது பெயரைக் கண்டதும் செல்லையரும் பரமேஸ்வரியும் மகிழ்ச்சியில் பூரித்தனர்:

மண்மீட்பு நிதியைச் செலுத்திய காலத்தில் செல்லையர் அரை மனதோடுதான் செலுத்தினார். ஆனால் இன்று இக்கட்டான் ஒரு நேரத்தில் அந்தப் பணம் கிடைக்கப் போவதையிட்டு மகிழ்ந்தார்.

“உவங்கள் இந்தப் பணத்தைத் திருப்பித் தர மாட்டாங்கள். ஆக்களை ஏமாத்திக் காச சேர்க்கிறாங்கள்” என்று அடித்துப் பேசியவர் தான் செல்லையர். ஆனால் அடுத்த வருடமே ஒரு தொகுதியினருக்கு மீளிப்புச் செய்யப் பட்டபோது இவரைப் போன்றவர்களின் வாய்டைத்துப் போய்விட்டது. இதோ இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் செலுத்திய இவருக்கே இம்முறை மீளிக்கப் படப் போகிறது.

வன்னேரியிலிருந்து மீளிப்புப் பெறத் தெரிவான இன்னொருவரான செல்லக் குட்டியும், செல்லையரும் சேர்ந்து பூற்பட வேண்டும் என்பது நேற்றே போடப்பட்ட திட்டம்.

செல்லக் குட்டியை எதிர்பார்த்த வண்ணம் தேநீர் பருகினார் செல்லையர். பின்னொக்களும் எழுந்து தேநீர் பருக்கார்கள்.

“இஞ்சாருங்கோ.... ! காச எடுத்துக் கொண்டு வரே,க்கையே சுந்தரம் முதலாளியிட்டை தாலிக் கொடியை மீட்டுக் கொண்டு வாங்கோ.... தாலி இல்லாமல் திரிய எனக்கு ஒரு மாதிரியாக இருக்கு” என்று ஆவலுடன் கூறினாள் பரமேஸ்வரி. அவளது தவிப்பு அவருக்கு புரிந்தது.

“சரியப்பா” என்று கூறிய செல்லையர், செல்லக் குட்டி வருகிறாரா என ஒழுங்கையை நோக்கினார். வெள்ளை வேட்டியும் சேட்டுமாகத் தூரத்தே சயிக்கினில் செல்லக் குட்டி வருவது தெரிந்தது.

“போட்டு வாறன்..... மாடுகளைப் பிணைச்சுப் போட்டு அவிழ்த்து விடு.....” என்று கூறியபடி சயிக்கினில் ஏறினார் செல்லையர்.

“நேரம் போட்டுதோ?” என்ற படி செல்லக் குட்டியும் இணைந்து கொண்டார்.

செல்லையரும், செல்லக் குட்டியும் ஆரம்ப நாட்களில் போராட்டத்தையும், போராளிகளையும் கேளியோடு பார்த்தவர்கள் தான்.

“போராட்டம் எண்டுறது சிறுபிள்ளை வினையாட்டோ? மோட்டுப் பொடியள், அரசாங்கத்தோடை, ஆழியோடை மோதி வெல்ல முடியுமோ.....? எல்லாம் இரண்டொரு வருடத்திலை பிசிபிசுத்துப் போகும் பாருங்கோ.....” எண்டு கூறியதுமுன்டு.

ஆனால் இன்றைய நிலையில் செல்லையர் போன்றவர்களும் மாறித்தான் போனார்கள். “என்னெண்டாலும் எங்கட பொடியளினர் தியாகத்துக்கும், வீரத்துக்கும் முன்னாலை வருமோ?” செல்லக் குட்டி ஒரு படி மேலே போய்த் துணைப்படையிலேயும் இணைந் துவிட்டார். “இது ஒரு இயக்கத்தினர் போராட்டமில்லை..... இனத்தின்ரை போராட்டம்.....! இந்த மக்கள் போராட்டத்திலை மக்கள் எல்லாம் பார்வையாளராக நில்லாமல், பங்காளராக வர வேணும்” எனப் பிரசாரம் செய்து ஏனைய முதியவர்களையும் தூண்டி விட்டார்.

பனி மூட்டம் விலகி, குரியக் கதிர்கள் உடலை எரிக்க ஆழம்பித்தது. “நேரம் பத்து மணியாகுது... கெதியாக மிதியுங்கோ.....” என்று நெற்றியல் வடியும் வியர்வையைக் கைவிரலால் துடைத்தபடி வேகமாக மிதித்தார் செல்லையர்.

அவர்கள் கிளி நொச்சியை அடைந்தபோது ஆஸ்பத்திரியில் பரபரப்பால், இருந்தது. காயம் பட்ட பலரையும், இறந்த சிலரது உடல்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு வாகனங்கள் வந்த வண்ணமிருந்தன.

“பரந்தன் பக்கமாக ஆழிக்காரர் முன்னேறப் பார்த்தவங்களாம். பொடியள் விடயில்லை. பொம்பரும் ஹெலியும் உதவிக்கு வந்தும் கூட, பொடியள் எதிர்த்து நின்று போராடி ஆழிக்காரரைப் பின் வாங்கச் செய்து போட்டாங்கள். எட்டு ஆழிக்காரங்களினர் உடல்களையும், பெருமளவு ஆயுதங்களையும் மீட்டிருக்கிறாங்கள்.....”

செல்லையரும், செல்லக் குட்டியும் கூட்டத்தோடு நின்று புதினம் பார்த்தனர். கேட்கக் கேட்க மெய் சிலிர்த்தது.

“விமானத்திலயிருந்து கண்டபடி குண்டுகள் போட்டதிலை பத்துச் சனம் செத்துப் போச்சு. முப்பது பேருக்கு மேல காயம் பட்டு ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு வந்திருக்கு. பொடியள் அடிச்சு விரட்டியிருக்காட்டி இப்ப ரவுண் எல்லாம் எரிஞ்சு கொண்டிருக்கும்.....”

கதைகளைக் கேட்ட செல்லையருக்கு புல்ஸரித்தது.

ஏதோ ஒரு உள்ளணர்வு உந்தித் தள்ளவே இருவரும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவர்களாய்ப் பரந்தன் சென்று சிதைவுகளை அப்புறப் படுத்தி இறந்தவர்களின் உடல்களை எடுப்பதில் உதவி புரியப் புறப்பட்டனர்.

“பங்கர் வெட்டி வைச்சிருந்தால் இந்தச் சனம் தப்பியிருக்கலாம்.....” என்று அங்கலாய்த்தார் செல்லக் குட்டி.

“பாவம்..... மோதலிலை ஜஞ்சு பொடியங்கள் செத்துப் போனங்கள்..... ஆற்றேழு பேருக்கு காயம்..... வாழுற வயதிலை இந்த மன்னுக்காக தங்கட உயிரக் கொடுத்திருக்கிறாங்கள்... ம.. நாங்களும் இருந்து என்ன பிரயோசனம்...” என்றார் செல்லையர்.

“ஓமோம்... பிறந்தோம், வாழ்ந்தோம், இறந்தோம் என்றில்லாமல், ஓர் இலட்சியத்திற்காக தமது சுகபோக வாழ்க்கையைத் துறந்து, இந்த மன்னின் விடுதலைக்காக இறந்து போன இந்த ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களும், யுவதிகளும் அர்த்தமுள்ள வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.....” செல்லக்குட்டியும் அவரது கூற்றை ஆமோதித்தார்.

சிதைந்து போன பங்கர்களையும், காப்பரண் களையும் மீள அமைப்பதற்காகச் சிலர் இளைஞர்களோடு சென்ற போது இவர்கள் இருவரும் இணைந்து கொண்டனர். இராணுவத்தினரின் காப்பரண்களுக்குச் சர்றே தொலைவில் சென்று வேலை செய்தபோது செல்லையருக்குப் பயம் சிறிதும் இருக்கவில்லை.

மறுநாள் மாலையில் தான் வன்னேரிக் குளத்திற்குத் திரும்ப முடிந்தது. “உங்களைக் காணயில்லை என்னுடைய பயந்து போனன்” என்று மகிழ்வோடு அவரை வரவேற்றாள் பரமேஸ்வரி.

தேந்ரை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு, “மீட்பு நிதி எடுத்தனீங்களோ? தாலிக் கொடியை மீட்டாச்சோ?” என்று கேட்ட பரமேஸ்வரி மீது எரிந்து விழுந்தார் செல்லையர்.

“அதுக்கென்ன இப்ப அவசரம்? முதல்ல ஆக்கிரமிக்கப் பட்டிருக்கிற இந்த மன்னைத்தான் மீட்க வேணும். நான் மன்மிட்பு நிதியை மீளப் பெறப் போறதில்லை. அது அவங்கள்டட்ட இருந்தால் எவ்வளவோ பிரயோசனப் படும்.... உனக்குத் தாலி வேணுமெண்டால் மஞ்சள் கயிற்றிலை கோர்த்துக் கட்டு.....”

செல்லையரை ஆச்சியத்தோடு பார்த்தாள், பரமேஸ்வரி. அவர் கூற்றில் ஆழமான அர்த்தமிருப்பதை அவள் புரிய வெகு நேரம் எடுக்கவில்லை.

வல்லவரே ஆனாலும்.....

கேம்பிரிச் பல்கலைக் கழக உள்ளக அரங்கில் ஒரே ஆரவாரம். சுமார் இரண்டாயிரம் இலங்கைத் தமிழ் டாக்டர்கள் கூடியிருந்தார்கள். நிகழ்வு ஆரம்பிப்பதற்கு ஜந்து நிமிடங்கள் இருந்தது. எல்லோரும் சரளமாக ஆங்கிலத்தில் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஏற்பாட்டாளர்கள் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். டாக்டர் சுதர்சனம் பம்பரம் போல் கழன்று கொண்டு ஆக வேண்டிய காரியங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். டாக்டர் பாமாவும், நித்தியாவும் வந்தோரை வாசலில் நின்று வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

இலங்கையில் இருந்து தமிழர் தாயகப் பிரதிநிதியாக வந்திருந்த டாக்டர் இந்திரனை நித்தியா சந்தனம் கொடுத்து வரவேற்றாள். வரவேற்பு மேசையிலே இரண்டு குத்துவிளக்குகள் தீபமிடப் பட்டிருந்தன. இதற்கு மட்டும் குறைச்சல் இல்லை என இந்திரன் சலித்துக் கொண்டிருந்த போது 'ஓ ஆர் வெல்கம்' என்றாள் பாமா 'நன்றி' என்று நறுக்கென்று தமிழில் கூறினான் இந்திரன்.

'மே ஜ நோ யுவர் குட நேம் பிளீஸ'

"வைத்திய கலாநிதி இந்திரன்..... தமிழர் தாயகப் பிரதிநிதி"

'ஓ..... வெல்கம்..... நித்தியாவும் அட்டகாசமாக வரவேற்றாள். ஒரு புன்னகையோடு நகர்ந்தான் இந்திரன்.

கூட்டம் ஆரம்பித்தது. 'தேவாரம், தமிழ்த் தாய் வாழ்த்து இதற்கொன்றும்

குறைச்சல் இல்லை' என்று சலித்தான் இந்திரன். அவன் இலண்டன் வந்த பின் இந்த மூன்று நாட்களில் நம்மவரின் வாழ்க்கை முறை அவனுக்குக் கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கவில்லை. மேற்கத்திய சிக்கன உடைகள், மது, சிகரட், இதில் பெண்களின் இணைவு எல்லாமே அவனுக்கு வெறுப்பை ஏற்படுத்தின.

மேடையில் ஏறிய டாக்டர் சோமுவை மலர் மாலை சூடி வரவேற்றார் தலைவர். ஆம் டாக்டர் சோமுவுக்குத் தான் இன்று வாழ்த்தும் பாராட்டும், இந்த இரவு போசன விருந்தும். குளோனிங் முறையில் குழந்தை உருவாக்குவதில் உலகுக்கிருந்த அச்சமான அம்சங்களை நீக்கி அற்புதமான குழந்தை ஒன்றை அச்சமின்றி உருவாக்கிடக் கூடிய வகையில் தன் ஆய்வு மூலம் தெளிவு படுத்திய இலங்கையரான இப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் சோமுவைப் பாராட்ட இன்று இங்கிலாந்தில் பணியாற்றும் இலங்கை மருத்துவர்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து ஏற்பாடு செய்திருந்த விருந்துதான் இப்போது நடைபெறுகிறது.

மேடையிலே பஞ்சுப் பொதி போன்ற தலைமுடியுடன் முதுமையிலும் ஒரு கம்பீரத்துடன் வீற்றிருந்தவரை எல்லோரும் பெருமித்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஓவ்வொருவராக அவரைப் பாராட்டி உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்திரனுக்கு கொட்டாவி வந்தது.

டாக்டர் சுதார்சனம் தனது உரையை நிகழ்த்த ஆரம்பித்தபோது இந்திரன் அரைத் தூக்கத்தில் இருந்தான். எனினும் அவரது கம்பீரமான உரை அவனை ஈர்த்தது. அடுக்கடுக்கான ஆங்கில வார்த்தைகள்..... சரளமான நடை, இனிமையும் கம்பீரமும் நிறைந்த பேச்சாற்றல்..... அவனை ஈர்த்தது.

'சபையோர்களே..... பேராசிரியர் சோமு அவர்களது கண்டுபிடிப்பின் மூலம் அடுத்த தலைமுறையில் ஒரு ஆரோக்கியமான, அறிவான உலக மனிதர்கள் தோன்றப் போகிறார்கள். இனி பிள்ளைப் பெறும் சிரமமும் பெண்களுக்குக் குறையப் போகின்றது. புதியதோர் உலகைச் சிருட்டிக்கப் போகும் பேராசிரியரின் கண்டுபிடிப்பால் நம் தமிழர்கள் எல்லாம் இன்று தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறோம்' என்று ஆங்கிலத்தில் முற்றிலும் தமிழர்கள் இருந்த சபையில் முழங்கிக் கொண்டிருந்தார் சுதார்சனம்.

இந்திரனுக்கு இவற்றில் எல்லாம் உடன்பாடு இல்லை. உலகம் இயங்கையாக இயல்பாக இருப்பதையே அவன் விரும்புகின்றான். சிகிச்சை தவிர்ந்த ஏனைய காரணங்களுக்காக மரபணு மாற்றம் செய்யப் படுவதிலே கூட அவனுக்கு உடன்பாடில்லை.

இந்த நிகழ்வுக்கு வருவதற்கே அவன் முதலில் பெரிதாக ஆர்வம்

காட்டவில்லை. எனினும் இவர்கள் இந்நிகழ்வில் பத்துக்கோடி ரூபா கிளிநோச் சி வைத் தியசாலை புனரமைப்புக்கு கையளிப்பதாக தெரிவித்தமையினாலும் ஏனையோரின் வற்புறுத்தலினாலும் தான் இலங்கையிலிருந்து வந்தான்.

அடுத்ததாக உரையாற்றும் படி இந்திரனை அழைத்தார்கள். இலங்கையின் தமிழர் தாயகத்திலிருந்து அழைக்கப் பட்ட பிரதிநிதி என்பதால் அனைவரும் ஒருகணம் அமைதியாகி மேடையேறும் அவனை நோக்கினார். மாலை அணிவிக்க வந்த நித்தியாவிடமிருந்து கைகளில் மாலையை வாங்கிக் கொண்டான்.

‘சபையோர்களே.....’ என்று அவன் தமிழில் பேச ஆரம்பித்தபோது முன் வரிசையிலிருந்த ஒருவர் அங்கிருந்தவரின் காதில் ‘யப்னா மெடிக்கல் கொலிச.....’ என்று கிண்டலாகக் கூறியது இந்திரனுக்கு கேட்க வாய்ப்பில்லை.

பேராசிரியர் சோழவினுடைய சாதனைகள் பற்றி எல்லோரும் பாராட்டிப் பேசினர்கள்..... விருதும் வழங்கப் போகிறீர்கள். அவரது திறமையை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால்... இந்திரன் நிறுத்தி விட்டு சபையை ஒருமுறை நோக்கினான். சபையில் ஊசி விழுந்தால் கேட்கும் நிச்பதம். எல்லோரும் அவனை நோக்கினார்கள்.

இங்கே இரண்டாயிரத் துக்கு மேற்பட்ட மருத் துவர்கள் கூடியிருக்கிறீர்கள்.பிரபலமான இதய சத்திரி சிகிச்சை நிபுணர், தினமும் இலட்சக் கணக்கில் சம்பாதிக்கும் பொது வைத் திய நிபுணர், வெள்ளைக்காரர்கள் நாட்கணக்காக காத்திருந்து சந்திக்கும் உளவியல் மருத்துவர்..... இப்படி எல்லோரும் தமிழர்கள் என்பது எனக்குப் பெருமிதமாக இருக்கின்றது. ஆனால்.....

மீண்டும் ஆனால் என்று இந்திரன் சொன்னதும், என்ன சொல்லப் போகிறான் என்று எல்லோரும் ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இங்கே பேராசிரியர்கள் இருக்கின்றீர்கள் பல ஆங்கிலேய மருத்துவர்களை உருவாக்கும் சிற்பிகளாக இருக்கின்றீர்கள். சிக்கலான மகப்பேற்றையெல்லாம் கத்தி கொண்டு கச்சிதமாய் முடித்து மகாராணியின் பாராட்டுக் கூடப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். ஆனால்..... சிறிது அமைதிக்குப் பிறகு மீண்டும் தொடர்ந்தான் இந்திரன்.

‘உடம்பிலிருக்கும் கட்டிகளையெல்லாம் கத்தரிக்கோல் தொடாமலே வெளியேற்றி விடுகிறீர்கள். பார்வை இழந்த கண்ணை லேசர் கதிர் மூலம் பார்வை பெறச் செய்கிறீர்கள். ஆணின் விந்து இன்றியே பின்னை

கொடுக் கிறீர்கள் ஒ.... இன்னும் எவ்வளவு சாதனைகள் செய்துள்ளீர்கள்..... ஆனால்.....

மீண்டும் சபையை அமைதியோடு நோக்கினான் இந்திரன். சபையினரும் அவனை நோக்கினார்கள்.

தாக்டர் சோமு ஒரு தமிழர்..... அவரைப் பாராட்டிப் பேசிய நீங்கள் எல்லோரும் தமிழர்கள்..... ஆனாலும் நீங்கள் ஒருவரும் தமிழில் உரையாற்றவில்லை தமிழில் பேசவில்லை..... ஆனாலும் நீங்கள் தமிழர்..... உங்களில் பெரும்பாலானோர் எமது தாய் மன்னிலே படித்தவர்கள். எமது நாட்டுப் பணத்திலே படித்தவர்கள்.... ஆனால் அங்கே தமிழர் தாயகத்திலே மக்கள் அவளப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அவர்களுக்குச் சேவை செய்யாமல் இங்கே பணத்திற்காகவும், புகழுக்காகவும், உங்கள் உயர்வுக்காகவும் ஓடி வந்து விட்டார்கள்.....

சபையிலே அங்கும் இங்கும் முன்னுமினுப்புக்கள்.

இந்திரன் ஆணித்தரமாக, உணர்ச்சிகரமாகத் தன் உரையைத் தொடர்ந்தான்.

அங்கே எமது தாயகத்தில் மருத்துவ வசதி இன்றி மக்கள் எவ்வளவு அல்லல் படுகிறார்கள் தெரியுமா? உங்கள் மனதைத் தொட்டுச் சொல்லுங்கள் அங்கே பணிபுரியும் மருத்துவர்களுக்கா, உங்களுக்கா விருது வழங்க வேண்டும்?

யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்திய சாலையில் அமைதிப்படை என்று வந்த இந்திய அராஜகப் படையினரின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்குப் பலியான அந்த மருத்துவர்கள் முன்னே நீங்கள் எம்மாத்திரம்? வைத்தியசாலை ஊழியர்கள், நோயாளர்கள், நோயாளரைப் பார்க்க வந்தவர்கள் என்று என்பதியேழு பேரை ஒரு சில நிமிடங்களில் இந்தியப்படை கொன்று குவித்த பின்னரும் இன்று அந்த மன்னில் நிலைத்து நின்று பணியாற்றுகின்றார்களோ அவர்கள் தெய்வப் பிறவிகள்.

இலங்கை இராணுவத்தின் ஷேல் அடி, விமானக் குண்டு வீச்சு, கொடுருக் கொலைகள் இவற்றிற்கு மத்தியில் பணியாற்றும் மருத்துவர்கள்..... இன்னும்..... இன்னும்..... அடிப்படை வசதி ஏதுமின்றி மக்களோக நின்று வன்னிப் பெருஷில் பரப்பிலும், மட்டக்களப்புக் கிராமங்களிலும் பணியாற்றுகிறார்கள்..... ஒ..... காயப்பட்டு வரும் மனிதர்கள், கடும் மலேரியாவில் வாடும் நோயாளிகள்..... இவர்கள் எல்லோருக்கும். சிகிச்சையளித்துக் கொண்டு மன்பற்றுடன் எமது போராட்டத்தின் பங்காளிகளாக நிலைத்து நிற்கும் அவர்களது சேவை தான் என்ன!

எழுபத்தைந்து வயது வரை மாவட்டத்தில் மூலை முடுக்கெல்லாம் ஓடி ஓடி, வருமன் காப்பு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்ட சுகாதார வைத்தியர் கந்தசாமி, மாவட்ட வைத்தியர் ஈஸ்வரன், கரன், காந்தன், இருபது வருடங்களுக்கு மேலாகத் தனக் கென்று ஒரு விடுதி கூட இல்லாத இடத்திலிருந்து கீற்றுக் கொட்டகையிலான வைத்தியசாலையில் பணியாற்றுகிற பதிவு வைத்தியர் முருகேசன், விங்கன், புவனா, அருண் தம்பதியினர் இப்படிப் பலர்..... இவர்கள் தான் உண்மையிலேயே பாராட்டப் பட வேண்டியவர்கள். விருது வழங்கிக் கொரவிக் கப் பட வேண்டியவர்கள்.....

இந்திரன் பேசிக் கொண்டிருந்த போது ஏற்பாட்டாளர் ஒருவர் அவனருகே வந்து அவன் காதுக்குள் கூறினார். ‘போதும..... பேச்சை முடியுங்கோ.....’

இந்திரன் அவர் கூற்றை நிராகரித்துத் தொடர்ந்தான். ‘இந்தச் சபையிலே ஆயிரக்கணக்கான மருத்துவர்கள் இருக்கிறீர்கள். இதிலேயார் தாயகத்தில் சேவை செய்ய வருகின்றீர்கள்? பேராசிரியர்களின்றித் தள்ளாடும் யாழ் மருத்துவ பீடத்தில் பணி புரிய யார் வருகிறீர்கள்? சபையை நோக்கினான் இந்திரன்.

சிறிது அமைதிக்குப் பின் ‘நான் வருகிறேன்.....’ என்று ஒரு குரல். பேராசிரியர் வாணன்..... பெருமிதத்தோடு அவரை நோக்கினான் இந்திரன்.

‘ஒரு தமிழனாவது இந்தச் சபையில் இருந்தது. மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.....’ இந்திரன் கை குலுக்கினான்.

- தினகரன்

1995

நிராகச

“அம்மா, என்னை உடற் பயிற்சி விளையாட்டிலை சேர்த்திருக்கினம். நீலக் காற்சட்டை ஒண்டும், வெள்ளைச் சேட்டும் தைக்க வேணும்.....”

“என்றை ராசா..... இப்ப காகக்கு நான் எங்கை போறது?..... கிட்டடியிலை தானே தச்சுத் தந்தனான்.....”

“அது ஒவ்வொரு நாளும் பள்ளிக் கூடம் போறுதுக்கு..... போட்டிக்கு புது உடுப்பு தைக்க வேணும் எண்டு சேர் சொன்னவர்....” சந்திரன் அம்மாவைத் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மகனின் நச்சரிப்பில் இலட்சமிக்கு சலிப்பு ஏற்பட்டது. பாவம்! அவள் தான் என்ன செய்வாள்? கணவன் கந்தசாமி சுருட்டுச் சுற்றும் தொழிலாளி. காலையிலிருந்து இருவு வரை சுருட்டுச் சுற்றினாலும் சாப்பாட்டுக்கே வரும் படி போதாது. வத வதவென்று திட்டமின்றிப் பெற்றுத் தள்ளிய ஐந்தாறு வயிற்றுக்கும் தீனி வேண்டுமே.

அவர்களது குடும்பம் பரம்பரை ஏழைக் குடும்பம். நில புலன் கிடையாது. அடைவுக்கடை அமிர்தவிலங்கத்தாரின் காணியில் தான் கொட்டில் போட்டுச் சில குடும்பங்கள் குடியிருந்தனர். அன்றாடம் காய்ச்சிகளான இவர்களது கையில் செப்புக் காச கூடக் கிடையாது. இப்போது அவளால் என்ன செய்ய முடியும்?

சந்திரன் சிறு வயதிலிருந்தே நன்றாகப் படித்து வருகிறான். எப்படியும் அவனைப் படிப்பித்து நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வந்தால் குடும்பம் தலையெடுக்கும் எனக் கந்தசாமியும், இலட்சமியும் கனவு காண்கிறார்கள்.

இயன்றவரை அவனது விருப்புக்களை பூர்த்தி செய்து வருகின்றனர். எனினும் சில சமயங்களில் இயலாமையினால் மிகவும் கஸ்டப் பட்டுள்ளனர்.

இன்றும் அப்படித்தான். அரிசி வாங்கப் பணமில்லை. “என்ன செய்யலாம்?” என்று யோசித்தாள் இலட்சமி. அவனுக்கு எந்த வழியும் புலப்படவில்லை. “மேனை..... நீ விளையாட்டிலை சேராட்டி என்ன அப்பு?....?

இந்திரன் சினுங்கினான். “சேர் அடிப்பார்.....” என்றான். கூடவே அவனது உள் மனதில் விளையாட வேண்டும் என்ற ஆசையும் இருந்தது.

“.....ம..... பாப்பாம் மேனை..... அப்பா வரட்டும். இண்டையில் கூலி கொண்டு வருவார்.....” மகனுக்கு ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு, இருந்த அரிசியில் சமையல் செய்ய ஆரம்பித்தாள் இலட்சமி.

மத்தியானம் இரண்டு மணி இருக்கும். கொழுத்தும் வெய்யிலில் ஊரே அமைதியாக இருந்தது. சோளகக் காற்றுப் புழுதியை அள்ளி வீசியபடி சிறு குறாவளி போல் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

“ஐயா..... ஐயா.....” என்று யாரோ கூப்பிடுவது போலக் கேட்டது. சக்சாரில் அயர்ந்து போயிருந்த அமிர்தலிங்கத்தார் திடுக்கிட்டு விழித்தார்.

“ஆரது?....”

“ஐயா அது நான் தான்.....”

“நான் எண்டால்?....?”

“அது நாங்கள்?....”

குட்டித் தூக்கத்தைக் கலைத்த சினத்துடன் கதவைத் திறந்த அமிர்தலிங்கத்தாருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

சில இளைஞர்கள் தூப்பாக்கிகளைத் தோளில் தாங்கியபடி நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எதுவும் கேட்காமலே இவருக்கு விளங்கி விட்டது. ‘நாசமறுவாங்கள் போன கிழமையும் வந்து வாங்கினவங்கள்?....’ என்று நினைத்தபடி “என்ன தமியலை என்ன அலுவல?....?”

“பெரியவர்.... நாங்கள் எங்கட இனத்தினர் விடுதலைக்காகப் போராடுறோம்..... அரசாங்கத்தையே எதிர்த்துப் போராடுது எண்டாச் சும்மாவே?.... ஆயுதம் வாங்க வேணும்... உங்களைப் போலப் பெரிய மனிசர்தான் உதவி செய்ய வேணும்.....”

“தம்பி போன மாதமும் வந்து பெருந்தொகை தந்தனான்..... இப்படி அடிக்கடி வந்தால் நான் என்ன செய்யறது?.... தரேலாது போங்கோ.....” அவர் சீற்றுத்துடன் ஆவேசமாகக் கூறினார்.

“அது வேறு இயக்கம்.... நாங்கள் வேற இயக்கம்.....” ஒரு இளைஞர் விளக்கமளித்தான்.

“ஏலாது எண்டால் ஏலாது தான்....” என்று அவர் முடிக்கவும் அவர் மீது அடி விளவும் சரியாக இருந்தது. “ஜேயா அம்மா.....” அமிர்தலிங்கம் வேதனையில் முனினார்.

பக்கத்தில் நின்ற இன்னொரு இளைஞர் அவனைத்தடுத்தான். “பெரிய மனுசனோடை பண்பாக நடக்க வேணும்... நீ கொஞ்சம் கம்மா இரு...” என்று அவனிடம் கூறினான். பின்னர் இவரை நோக்கி, “ஜயா நோகுதே.. அவன் அவசரப் பட்டுட்டான். எனக்குத் தெரியும் நீங்கள் கட்டாயம் உதவி செய்வியள் எண்டு ...ம்... அடிச்சதுக்கு மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ.’

“.....”

“என்ன யோசிக்கிறியள் பெரியவர் நாங்கள் ஒரு புனிதமான இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். எங்கட சுக வாழ்வைப் பார்க்காமல், உயிரைத் துச்சமாக மதிச்சப் போராடும். இந்த நாட்டின் ஒடுக்கப் பட்டு அடக்கப் பட்டிருக்கின்ற தமிழினத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடும். அரச படைகளிடம் நவீன ஆயுதங்கள் இருக்கு.... நாங்கள் இந்த ‘சொடு’ கண்ணோட அவங்களை எதிர்த்து நிற்கேலாது. நவீனமான ஏகே 40 மாதிரியான துவக்குகள் வாங்க வேணும்..... அப்ப தான் ஆழிக்காரனை எதிர்த்து நிற்க முடியும். எங்கட சொந்தத் தேவைக்காக உங்கள்ட்ட காக கேட்டு வரயில்லை..... விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பணம் இல்லாமல் முன்னெடுத்துச் செல்ல ஏலாது. நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் மனம் வைச்சு உதவி செய்தால் நாம் எமது இலட்சியத்தை வென்று விடலாம். சுதந்திர தாயகத்திலை கபீட்சமாக வாழலாம்....”

“தம்பி..... அரசனை நம்பி புருஷனைக் கைவிட ஏலாது. ஒரு அரசாங்கத்தின்றை இராணுவத்தோட போராடி வெல்ல முடியுமோ?..... நினைச்சால் உங்கடை பேராட்டத்தைப் பொக்கிப் போடுவாங்கள்....”

“ஜயா..... உங்களிட்ட உபதேசம் கேட்டு நாங்கள் வரயில்லை. சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு தான் எங்கட சுதந்திரம் இன்னும் கூடப் பறி போயிட்டுது. இதுக்குக் காரணம் உங்களைப் போன்ற ஆக்களின்ற கோழைத் தனமும், பணத்தாசையும் தான்.....”

“விடுதலைப் போராட்டத்திற்குப் பணம் தேவைப் படுது. எங்கட கல்வி தரப்படுத்தலால் பறி போயிட்டுது. வீரம் இரத்தத்திலை ஒடுது..... செல்வம் தான் இல்லை. அது உங்களைப் போன்ற சில பணக்காரரினர் விடுகளிலை பதுககப் பட்டிருக்கு. அதை எப்படியாவது எடுத்துக் கொள்ளுறதைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு வழியில்லைப் பெரியவர்.....”

அவர் மெளனமாகச் செய்வதறியாது திகைத்தார்.

“பெரியவர்..... சத்தம் போட வேண்டாம்..... சத்தம் போட்டால் உங்களைச் சுறுறதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. முன் கதவைப் பூட்டிப் போட்டு உள்ள வாங்கோ..... மற்றவையையும் சத்தம் போடாமல் இருக்கச் சொல்லுங்கோ...”

இதற்கிடையில் சத்தம் கேட்டு ஒடி வந்த கனகம்மாவின் குரல் ‘ஜூயோ’ என்று ஒங்கி எழுந்து, தன்னைக் குறிவைக்கும் துப்பாக்கியைக் கண்டு தணிந்தது.

“அம்மா சத்தம் போட்டால் கொலை விழும். சத்தம் போடாமல் பேசாமலிருந்தால் ஒருத்தரையும் ஒண்டும் செய்ய மாட்டம். எங்களுக்குத் தேவை பணம்..... நகை..... பெரியவர் இரும்புப் பெட்டியைத் திறவுங்கோ....”

“ஜூயோ தம் பியவை..... எல்லாம் பாங்கிலை..... வீட்டிலை ஒண்டுமில்லை.....” அவரது கூற்றைச் செவிமுக்காது “எட்டா திறப்பை” என்று துப்பாக்கியை நீட்டினான் ஒரு இளைஞன். “திற.....”

இனியும் பொய் சொல்வதிலோ, விவாதிப்பதிலோ அர்த்தமில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டார் அமிர்தவிங்கம்.

அவர் வேறு வழியின்றி இரும்புப் பெட்டியைத் திறந்தார். இளைஞர்கள் இரும்புப் பெட்டியுள் இருந்த எல்லாவற்றையும் ஒரு உரப்பையில் போட்டுக் கட்டினார்கள்.

நகைகளையும் - பணத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு அவர்களது வாய்களைத் துணிகொண்டு கட்டி, கைகளையும் கட்டிவிட்டு வெளியேறினார்கள் இளைஞர்கள்.

அவர்கள் வெளியேறவும், சுருட்டுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த கந்தசாமி, முதலாளியின் வீட்டிற்கு வரவும் சரியாகவுட இருந்தது.

கந்தசாமியைக் கண்டதும் இளைஞர்கள் திகைத்துப் போயினர். பகற்கொள்ளலையொன்று இறுதிக் கட்டத்தில் பிடிபட்டுவிடுமோ என்ற

பத்தடத்தில் பணம் நகைகளுடான் உரப்பையை வைத்திருந்தவன் ஓடினான். ஓடிய இளைஞனத் தூத்திக் கட்டிப் பிடித்தபடி ‘கள்ளன்..... கள்ளன்.....’ என்று கூச்சலிட்டான். இதற்குள்ளாக சுருட்டுத் தொழிலாளர்கள் அங்கே ஓடி வந்து கொண்டிருந்ததை அவதானித்த இன்னொரு இளைஞன் உழாரானான்.

கந்தசாமியை நோக்கி, “உடனே விட்டுவிடு. இல்லாட்டால் சுட்டுவிடுவேன்” என்று மிரட்டினான் முதலாளியிடம் விகவாசமான கந்தசாமியோ தான் பிடித்த இளைஞனை விடவில்லை.

‘டுமீல்..... டுமீல்.....’

அவனது பிடி தளர்ந்தது. இளைஞன் தப்பி ஓடினான். ‘ஜெயோ’ என்றபடி நிலத்தில் சாய்ந்த கந்தசாமி இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தான்.

சக தொழிலாளர்கள் ஓடிவந்து அவனைத் தூக்கி வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

‘அம்மா..... அப்பாவைக் காணயில்லை..... காக கொண்டு வருவரே.....’

‘ஓம் மேனன..... கொஞ்சத்தாலை வந்திடுவார்..... காக கொண்டு வந்ததும் கடைக்குப் போய் துணி வாங்கலாம்.....’

அம்மாவும் பிள்ளையும் கந்தசாமியின் வரவுக்காக காத்திருந்தனர்.

நீண்ட நேரமாகியும் அவன் வரவில்லை.

தகவல் தான் வந்தது.

குடு பட்டுக் கந்தசாமி செத்துப் போனானாம்.....

‘ஜெயோ என்றை ராசா.....’

‘ஜெயோ அப்பா..... எங்களை அநாதையாய் விட்டுட்டுப் போட்டியளே.....’

ஸம்ராடு ~ 1982

சோதனை மேல் சோதனை

வசீகரனுக்குக் காய்ச்சல் வந்து பத்து நாட்களாகி விட்டன. உள்ளூர் வைத்தியர் நாடி பிடித்துப் பார்த்துக் கொடுத்த கசாயமும் குளிசையும் நோயைத் தணிக்காததனால், நேற்று வண்டில் கட்டி வண்ணேரி மத்திய மருந்தகத்திற்குச் சென்று மருந்து வாங்கி வந்திருந்தார்கள். எனினும் இது வரையில் காய்ச்சல் தணிந்த பாடில்லை.

முந்திய நாள் இரவு முழுவதும் அவன் கண்ணே திறக்கவில்லை. முனகி முனகி, புரண்டு புரண்டு படுத்திருந்தான். உடம்பில் கூடும் தணியவில்லை. இன்னமும் கதகதவென்று கொதித்த வண்ணமிருந்தது. அந்த அனல் வெக்கையைத் தாங்க முடியாமல் வசீகரனின் பிஞ்சுக் உடல் சுருண்டு போயிருந்தது. பராசக்திக்கு இரவு முழுவதும் தூக்கமில்லை. மகனின் அருகிலேயிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“உச் சில் அம்மாளே உன்னைத் தான் நம்பியிருக்கிறன் பெத்தவயித்திலை பாலை ஊத்தம்மா..... வைகாசிப் பொங்கலைச் சிறப்பாகச் செய்யிறங்” என்று மனதுக்குள்ளாகவே ஆயிரம் தடவைகள் நேர்ந்து கொண்டு வெள்ளைத் துணியில் கால் ரூபாய்க் குற்றி ஒன்றை முடிந்து வசீகனின் மணிக்கட்டில் முடிந்தாள்.

விடிந்த பின்னும் காய்ச்சல் தணிவதாயில்லை. ஆறுமுகம் நிலைமையைக் கண்டு கவலை கொண்டவராக, இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் தவித்தார். இருவருடைய முகங்களும் கவலையில் தோய்ந்திருந்தன.

‘என்னங்க, கிளிநோசுசிக்குத்தான் கொண்டு போகனும்..... இப்ப என்ன செய்யிற்று?’ பராசக்தியின் குரல் கம்மி உடைந்து கரகரத்தது.

ஆறுமுகம் பதிலெதுவும் சொல்லாமலே எழுந்து சென்று காக வைக்கும் இறங்குப் பெட்டியைத் திறந்தார். பத்து ரூபாவும் சில்லறையும் மாத்திரமே இருந்தது. பஸ்ஸாக்குக் கூடக் காணாதே’ என்று தன் இயலாமையை எண்ணி நொந்தார்.

‘மருந்தெல்லாம் ஒழுங்காகக் கொடுத்தியா?’ வெளியே வந்த ஆறுமுகம் வேறு வழியின்றிக் கேட்டார்.

‘எல்லாம் நேரப்படி தப்பாமல் கொடுத்தனான்..... காய்ச்சலென்றால் விடுறோயில்லை..... தேத்தண்ணி கூட வேண்டாமாம்..... எழும்பாமல் ஒரே கிடையாய் கிடக்கிறான்.....’

ஆறுமுகம் மகனது நெற்றியையும் உடலையும் தொட்டுப் பார்த்தார். பராசக்தி சொன்னது போலத் தீப்பொறி பறக்காத குறையாகக் கூட தான் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. ‘முருகா’ என்று முன்கியவாரே எழுந்தார்.

‘கிளிநோசுசிக்குப் போக வசதியில்லை..... வன்னேரி ஜயாட்ட இன்னொருக்கால் காட்டிப்பாப்பம். கைராசிக் கார டொக்டர் என்று எல்லோரும் சொல்லுகினம்.....’ தனது இயலாமையில் எழுந்த மனக் கவலையை மறைத்துக் கொண்டு மனைவியைத் தேற்றியபடி புறப்பட ஆயத்தமானார்.

‘சாப்பிடுங்களேன்.....’

கரிசனையோடு கேட்டாள் பராசக்தி, காலையிலிருந்தே வெறு வயிறு.....

‘இங்கே மனுஷனுக்கு இருக்கிற கவலையிலே சாப்பாடு ஒண்ணுதான் குறைச்சல்.....’ அநாவசியமாக மனைவி மீது எரிந்து விழுந் த ஆறுமுகம், மறுகண்மே தன் தவறை உணர்ந்து கொண்டவராக, டிஸ்பென்சரிக்குப் போட்டு வந்து சாப்பிடுவும்.....’ என்று மென்மையாகக் கூறினார்.

ஜெயபுரத்திலிருந்து வன்னேரி நாலு மைல் இருக்கும். காட்டுப் பாதை. இடையிடையில் குளக்கட்டின் மேலாகவும் செல்ல வேண்டும். இவ்வளவு வசதி குறைந்த இடத்தில் அகதியாக வந்து அவஸ்ததைப் படுகின்ற அவல நிலையை எண்ணி ஒரு கணம் வேதனையில்

துடித்த ஆறுமுகத்தின் மனக் கண்ணில் கடந்து வந்த வாழ்க்கைப் பாதை பளிச்சிட்டது.

2

கிட்டத்தட்ட முன்று தசாப்தங்களுக்கு முன் செட்டி குளமும் இப்படியான பின்தங்கிய பிரதேசமாகத்தான் இருந்தது. அப்போது ஜந்தேக்கர் காட்டுக் காணி கிடைத்தது. நெடுந்தீவிலிருந்து வந்து செட்டி குளத்தில் குடியேறியவர் தான் ஆறுமுகம். அப்போது அவர் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை. துடியாட்டமான வாலிபப் பருவத்தில் அயராது உழைத்து, காடு வெட்டிக் கழுவியாக்கி, வேளாண்மையால் தலை நியிர்ந்தார்.

குடியேற்றத் திட்டத்திலிருந்த அயற்காணியில் குடியிருந்த கந்தையாளின் மகளைக் கண்டு காதல் கொண்டு, கைப் பிடித்து.....

பராசக்தி வறுமையிலும் பஞ்சத்திலும் அடிப்படவள். ஆதலினால் அவருக்கேற்ற மனைவியாக அனைத்திலும் தோள் கொடுத்து அல்லும் பகலும் உழைத்தாள். வறுமையிலும், எளிமையிலும் நகர்ந்த அவர்களது வாழ்க்கைப் படகு அவர்களது வியர்வைத் துளியின் பசளையால் சிறுகச் சிறுக நகர்ந்து சிறப்புப் பெற்றது.

அவர்கள் முன்னேறியது போலவே செட்டி குளப் பிரதேசமும் முன்னேறியது. ஆஸ்பத்திரி, உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனை, பாடசாலை, வாகனப் போக்குவரத்து எல்லாமே வாசல் வரை வந்தது. முன்று தசாப்தங்களாகப் பட்ட கஷ்டங்களின் அறுவடையாகப் புதியதோர் ஊராக இலங்கைப் படத்தில் இடம் பிடித்தது. செட்டி குளம் நெல் சாகு படியிலும். தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையிலும் தன்னிறைவு கண்டு, பிற ஊர்களுக்கும் கொண்டு சென்று விற்பனை செய்யவும் முடிந்தது.

வரப்புயர நீருயரும், நீருயரப் பயிருயரும், பயிருயரக் குடியிரும் என்ற நீதி மொழிக் கொப்ப அங்கிருந்த குடும்பங்கள் எல்லாம் செழிப்புற்றன. குடிசை வீடுகள், கல்வீடுகளாக மாறிவந்தன. குடியிருப்புகளும் பெருகி வந்தன. ஆறுமுகம் பராசக்தி தம்பதியினருக்கு வசந்தன். வசீகரன் என்று இரண்டு குழந்தைகள். இருவருமே செழிப்போடு வளர்ந்து வந்தனர். படிப்பிலும் படு கட்டிகள்!

வசந்தனுக்குப் பதினாறு வயதான பொழுது வசீகரன் பத்தாவது வயதில் காலடி எடுத்து வைத்தான். அப்போது தான் அந்த அசம்பாவிதங்கள் நிகழ்ந்தன.

3

ஊரங்கும் கற்றி வளைக்கப் பட்டுச் சோதனையிடப்பட்டது. அந்தச் சோதனைகள் அனைவருக்கும் வேதனைகளைத் தந்தன். அதிகாலையிலேயே சோதனையிட வந்தவர்கள் வீட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் எதையோ தேடினர். பொருள்களை எல்லாம் உருட்டிப் பிரட்டி, கிண்டிக் கிளாறி, குடைந்து தேடினர்.

ஆறுமுகமும் பராசக்தியும் பிள்ளைகளும் பயத்துடன் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். இறுதியில் வசந்தனைக் கூப்பிட்டு ‘அடையாள அட்டை’ கேட்டனர். ‘இன்னும் வரவில்லை.....’ என்று சொல்லியும் அடித்து உதைத்து இழுத்துச் சென்றனர். ‘அம்மா..... ஜௌயோ அம்மா.....’ என்று வசந்தன் அலறினான். ஆறுமுகத்தால் எதுவுமே செய்யமுடியவில்லை.

அன்று முழுவதும் செட்டிக்குளப் பிரதேசம் எங்கும் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. இடையிடையே குண்டு வெடிக்கும் சத்தங்கள்.

சோதனை முடித்துக் கொண்டு போன பின்னர் தான் ஊரவர்கள் வீட்டுக்கு வெளியே தலை காட்டினர். இடிபாட்டைந்த கட்டடங்களுக்கிடையில் பல இளைஞர்களின் சடலங்களைக் கண்ட ஊரவர்கள் ‘ஜௌயோ’ என்று அலறிப் புடைத்தனர். சடலங்கள் மீட்கப் பட்டன. வசந்தனின் சடலமும் உருக்குலைந்த நிலையில் கண்டெடுக்கப் பட்ட போது பராசக்தி மூர்ச்சித்தே விட்டாள்.

அடுத்த நாட்களில் அப்பிரதேசத்து மக்களும், வீடுகளும் ஆயுதம் தாங்கியவர்களால் தாக்கப் பட்டபோது பல வீடுகள் ஓரிந்து சாம்பராகின. குழந்தைகளும் முதியோர்களும் கூடக் கொல்லப் பட்டனர். மிஞ்சியிருந்தோர் காடு மேடு என்று ஓடித்தப்பினர்.

தமிழனுக்குத் தமிழ் மண்ணிலே ஏற்பட்டு விட்ட இந்தத் தூர்ப்பாக்கிய நிலையைக் கண்டு எல்லா உள்ளங்களும் குழுறின. ‘இதற்கெல்லாம் ஒரு முடிவேயில்லையா? நீதி, தர்மம் எல்லாம்

செத்துவிட்டனவா? என்று ஏங்கி அழுத உள்ளங்கள் புகலிடம் தேடி அயலூர்களில் தஞ்சம் புகுந்தனர். அன்னம் தண்ணி இல்லாமல் காடு கரம்பைகளில் ஒளித்திருந்து விட்டு வந்தவர்களை வரவேற்றுச் சமுகசேவை இயங்கங்கள் தஞ்சம் கொடுத்தன.

இதற்கிடையில் செட்டி குளத்தில் முப்பது பயங்கரவாதிகள் கொல்லப்பட்டதாகப் பாதுகாப்பு வட்டாரங்களை ஆதாரம் காட்டி 'ஸங்கா புவத்' அறிவிப்பதாக வானொலியும், மலியும் அலறின. உண்மை நிலை அறிந்த உள்ளங்கள் வெதும்பி அழுதன.

கிளிநோச்சியில் அகதி முகாமில் சில நாட்கள் இருந்து விட்டுத் தென்னிந்திய திருச்சபையினரின் ஆதரவுடன் தும்பிறிவிலுள்ள 'ஜெயபூரம்' என்ற அகதிகள் புனர் வாழுவக் குடியேற்றத் திட்டத்தில் வந்து ஆறுமுகம் குடும்பத்தினரும் குடியேறினர். செட்டி குளத்தில் அவர்களது வீடு வாசல் இருந்த கவடே தெரியவில்லை. என்று அண்மையில் அங்கிருந்து வந்த ஒருவர் கூறியபோது ஆறுமுகம் செயலற்றுப் போய் விட்டார்.

வந்தாரை வரவேற்கும் வன்னேரியைத் தஞ்சம் என எண்ணி மீண்டும் புதுவாழ்வை ஆரம்பித்தார் ஆறுமுகம். அவரைப் போன்றவர்களின் கடும் உழைப்பால் வன்னேரிப் பிரதேசத்திலுள்ள தும்பிறிவில் பொன்னேரியாகி வந்தது. ஜெயபூரம் என்று பெயர் குட்டப் பட்ட அக்குடியேற்றத் திட்ட வாசிகள் ஒரு வருட முயற்சியால் படிப்படியாக முன்னேறி வந்தார்கள்.

ஆறுமுகம் நல்ல பிரயாசி, பராசக்தியும் சாடிக்கேற்ற முடி. எனவே அவர்களது நிலம் விரைவிலேயே பண்படுத்தப்பட்டுக் குடிசையும் அமைக்கப் பட்டது. சீக்கிரத்திலேயே கிணறும் வெட்டி விட்டனர்.

உழைப்பில் உரமேறிய ஆறுமுகம் கம்மா இருக்க வில்லை. மண்ணிலே பொன் விளைய வியர்வை மணிகளை அப்பணம் செய்தார். முன்னேற வேண்டும் என்ற தூடிப்பில் கடன்பட்டு விவசாயம் செய்தார். பச்சைப் பசேலென்றிருந்த வயற்காடு அவரது வரண்டு போயிருந்த நெஞ்சத்தில் பக்கமையான கனவுகளைத் தோற்றுவித்தன. நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகச் செழித்து வளர்ந்த பயிரெல்லாம் பக்குவமாக அறுவடைக்குத் தயாராக இருந்தபோது தான் அந்த அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்தது.

கண் ணிவெடியில் சிக்கிய கவசவாகனம் ஒன்று சுக்கு

நூற்காகியதைத் தொடர்ந்து, அன்று மாலையில் சிவிலுடையில் வந்தவர்கள் அப்பிரதேசத்து வயல்களுக்குத் தீ வைத்தனர். அறுவடையிலீடுப்பட்டுக் கொண்டிருந்த விவசாயிகள் சிலர் சிவிரக்கமின்றிச் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டு எரியும் வைக்கோற் போர்களில் வீசப்பட்டனர். இந்த அனர்த்தங்களில் ஆறுமுகத்தின் வயல்களும் சாம்பராகின். 'உங்களுயிர் தப்பியதே போதும்' என்று ஆறுமுகத்திற்கு பராசக்தி ஆறுதல் கூறித் தேற்றினாள்.

இந்த நிலையில் உள்ளதை விற்றுச் சுட்டுத்தான் வயிறு கழுவ முடிந்தது. அயலவர் எல்லோருக்குமே கஷ்டம் என்கிற போது யாரிடம் கடன் கேட்பது? வறுமையின் கோரத்தாண்டவம் ஒரு பக்கம். உச்சி மீது வானிடிந்து அச்சமுட்டும் அரக்கக்த தனம் இன்னொரு புறம். இந்த நிலையில் மகனுக்குக் காய்ச்சல்.....

மறுபடியும் வன்னேரி டிஸ்பென்சரிக்குக் கொண்டு சென்றபோது டாக்டர் 'நெருப்புக் காய்ச்சல்' என்று கூறி, அவசரமாகக் கிளிநோச்சி வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போகும் படி பணித்தார். இவர்களது நிலைமையை உணர்ந்த டாக்டரே பணம் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார்.

நீண்ட நேரம் தவம் கிடந்து பஸ் எடுத்துப் புறப்பட்டனர். வசீகரன் கயநினைவு இழந்திருந்தான். எவ்வளவு விரைவாகப் போகமுடியுமோ அவ்வளவு விரைவாகப் போகும்படி டாக்டர் கூறியிருந்தபடியால் ஆறுமுகமும் பராசக்தியும் தாமதம் ஆக ஆகப் பயத்தினால் பதற்ற மடைந்தனர். பஸ் 'கட கட' என்று மூச்சு விட்டு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. இப்படியான 'இறவல்' பஸ்ஸை பள்ளமும் குழியுமான இந்த நோட்டிலே ஓவேதே சிரமம். சாரதி உண்மையிலோயே கெட்டிக்காரன். நோயாளியின் அவசரம் அறிந்து தன்னாலியன்ற வரை விரைவாகச் செலுத்தினான்.

பஸ் முறிகண்டியை அடைந்ததும் மறுபடியும் சோதனை ஆரம்பமானது. ஒன்றான் பின் ஒன்றாகப் பல கவச வாகனங்களிலும் ஜீப்களிலும், பிரங்கி பூட்டிய கனரக வாகனங்களிலும், டிரக்குகளிலும் ஆயுதம் தாங்கியோர் வடக்கு நோக்கி அன்வகுத்துச் சென்றனர்.

பிரயாணிகளின் முகங்கள் மரணபயத்தில் வெளிறிக் கிடந்தன. அகிம்சையைப் போதிக்கின்ற இந்த நாட்டில் ஏன் இந்த அராஜகங்கள் என்று ஆறுமுகம் புழுங்கினான். பஸ், வழி விட்டு ஒரு ஓரமாகத் தரித்து நின்றது. கவச வாகனங்கள் போன பின்னர் தான் நகரமுடியும். வசீகரனின் உடல் அனலாகக் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. பராசக்தி வேண்டாத தெய்வங்களை எல்லாம் வேண்டி அழுதாள்.

கவச வாகனங்கள் அடுக்கடுக்காய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. பராசக்தி தவித்தாள். 'இவை எப்போ போய் முடியும்? அதுவரை பிள்ளைக்கு ஒன்றும் ஆகிவிடக் கூடாது..... கடவுளே!..... ஏன் இந்தச் சோதனை? எனக்குப் பிள்ளை இல்லாவிட்டாலும் இந்த நாட்டுக்கு ஒரு பிள்ளை..... ஓராயிரம் பிள்ளைகள் வேண்டாமா? அட்டுழியங்களுக்கு எதிராகப் பொங்கியெழ இன்னும் எத்தனை இளரத்தங்கள் தேவை!.....' என்று அந்த வீரத் தாயின் உள்ளம் தூடித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒருவாறு கவசவாகனங்கள் போய் முடிந்தன. பஸ் பின்னால் மெல்ல மெல்லத் தொடர்ந்து சென்றது.

பஸ் சாரதி ஆஸ்பத்திரி வாசலின் வரை கொண்டு வந்து விட்டு விட்டச் சென்றான். ஆஸ்பத்திரி வாசலில் காலடி எடுத்து வைத்த போது வசீகரனின் உடல் சில்லிட்டு விட்டது.

'ஜேயோ மகனே..... என் ராசா..... என்னை விட்டிட்டுப் போட்டியே.....' பராசக்தி வீரிட்டு அழுதாள். அவளை யாராலுமே தேற்ற முடியவில்லை.

அழுகையினுடே எதிரே கவரில் ஒட்டப் பட்டிருந்த குடும்பக் கட்டுப்பாடு பற்றிய விளம்பரப் போஸ்டர் அவளது கண்ணில் பட்டது. 'நாமிருவர் நமக்கிருவர்..... அளவோடு பெற்று வளமோடு வாழக.....'

பராசக்தி வெறிகொண்டவள் போல ஒடிச் சென்று அந்த விளம்பர போஸ்டரைக் கிழித்து சுக்கு நூறாக்கியிபடி 'ஆயிரம் பிள்ளைகள் பெறுவேணும்..... ஓம் நான் பெறுவேன்..... எப்படியெண்டாலும் பெறுவேன்..... ஓடுங்கோ..... ஓடுங்கோ..... எல்லாரும் போய்ப் பிள்ளை பெறுங்கோ.....' என்று பைத்தியக்காரி போலக் கத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

சஞ்சீவி

13-06-1987

மாறுகின்ற எண்ணங்கள்

‘கெதியிலை எழும்பன் மேனன..... இண்டைக்கும் இறைக்காட்டில் மிளகாய் கண்டெல்லாம் பட்டுப் போகும். தவணை இறைப்புத் தப்பி இரண்டு நாளாச்சு.... எழும்பு மேனன.....’ அதிகாலையிலேயே அம்மா புராணத்தை ஆரம்பித்து விட்டாள்.

ரகு புரண்டு படுத்தான். உடம்பு எங்கும் மூட்டு மூட்டாக வலித்தது. மனதில் ஏற்பட்ட எரிச்சலினால் சலித்துக் கொண்டாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்தான்.

தேநீரைப் பருகிவிட்டு மண்வெட்டியுடன் தோட்டத்திற்குச் சென்றான். தோட்டத்தில் தளிர்த்து வளர்ந்திருந்த மிளகாய்ஸ் செடிகளைப் பார்த்த போது அவனுக்குப் பூரிப்பாக இருந்தது. அந்தச் செழுமை எல்லாம் தனது உழைப்பின் பயன் என்ற உண்மை அவனை உவகை கொள்ள வைத்தது. தனது ஒவ்வொரு வியர்வை மணிகளும் மிளகாய்ப் பிஞ்சகளாகித் தொங்குவது போன்ற பூரிப்பு! ‘ம..... இந்த முறை மிளகாய் வித்துவாறு காசிலை, கடனிலை ஒரு பகுதியை அடைச்சிடலாம்’. அவனது மனதில் மகிழ்ச்சியான எண்ணங்கள்!

ப்..... ப்..... ப்.....

‘வாட்டர்பம்’ இயங்கத் தொடங்கிவிட்டது.

வாய்க்காலில் வளைந்து ஓடிவரும் தண்ணீரைப் பாத்திக்கு விட்டுக் கட்டினான் ரகு. ஒவ்வொரு பாத்தியாக மாறி மாறி, உழைப்பின் சுகத்தில் களைப்பு தெரியவில்லை. நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. கதிரவன் மெல்ல

மெல்ல மேலெழுந்து வந்து கொண்டிருந்தான். ரகுவின் நெற்றியில் துளிர்த்து நின்று சிதறும் வியர்வைத் துளிகள் மிளகாய்ச் செடிகளுக்கு உரமாகிக் கொண்டிருந்தன.

மண்ணை வெட்டிப் பாத்தியை மூடிக் கட்டித் தண்ணீரை மறுபறும் ஓடவிட்டு அவன் நிமிரும் போது 'கி... கீ... கீ...' என்று கிளிகள் வானில் பற்று செல்வது அவனை ஈர்த்தது. பக்கத்துத் தோட்டத்தை நோக்கினான். வேலி அவளை மறைத்தாலும், குரலிலிருந்து இந்துமதியை அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.

மன்னைவெட்டியைக் கீழே வைத்துவிட்டு, முகத்தில் அரும்பி நின்ற வியர்வையைத் துடைத்த படி மெல்ல எட்டிப் பார்த்தான்.

இந்துமதியே தான்!

அவனது பார்வையைச் சந்தித்த போது அவனும் சிரித்தாள். எனினும் அங்கே அவனது தாயார் மீணாட்சியும் நின்ற படியால் வேலை செய்வதாகப் பாவனை செய்ய ஆரம்பித்தாள் இந்துமதி.

அவனது பார்வை அவளை மேய்ந்து கொண்டு நின்றபோது 'என்ன மேனே?.... வாய்க்கால் உடைச்சுப் போட்டுது பாக்கயில்லையே...' அம்மாவின் குரல் காற்றில் கலந்து வந்தது.

திடுக்குற்றுத் திரும்பினான் ரகு. சாப்பாடும் கையுமாக அவனது அம்மா வந்து கொண்டிருந்தாள்.

ரகு மனதிற்குள் சிரித்தபடி மண்ணை வெட்டி வாய்க்காலைக் கட்டினான். அருகே வந்த அம்மா, 'நான் கொஞ்சசத்துக்கு மாறுறன்.... நீ சாப்பிடன் மேனை. தோசை ஆழப் போகுது....' என்றாள் ஆதரவோடு.

அவன் அம்மாவை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவனது கண்களிலே துயர வெள்ளம் துளிர் விட்டு நின்றது. '....ம.... இந்த நாற்பது வயதுக்குள்ளாக அம்மாவின் உடலிலும் முகத்திலும் தான் எத்தனை சுருக்கங்களும் தளர்ச்சியும்' அவனுக்கு வேதனையாக இருந்தது.

பல இடங்களில் கிழிந்து தைக்கப் பட்டு இற்றுப் போய் விட்ட சட்டை. அதைப் பக்குவமாக மூடி மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் சேலை. அதிலும் பல கிழிவுகள், தையல்கள்! 'இந்த முறை மிளகாய் வித்ததும் அம்மாவுக்கும் தங்கச்சி பூமணிக்கும் சீலை வாங்கவேணும். போன தீபாவளிக்குக் கூட வாங்க முடியேல்லை' உடலிலே தோசை இறங்க இறங்க, உள்ளத்திலும் ஊற்றாகப் பல எண்ணங்கள் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன.

'கீ.... கீ.... கீ....' வானில் எழுந்து பறந்த கிளிகள் அவன் எண்ண அலைகளுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தன. இந்துமதி தான் கிளிகளைத் துரத்திக் கொண்டிருந்தாள். நிச்சயமாக அவனைத் தன்பக்கம் ஸ்ரப்பதற்காகத்தான் இந்த நாடகம் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. எனவே ரகு வெலியின் இடுக்கிலூடாக அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான். அவள் கண்களாலும், புன்னகையாலும், சைகையாலும் பதிலளித்தாள்.

வாழ்க்கையில் எத்தனை துண்பங்கள் வந்த போதிலும், இந்துமதியின் இனிய நினைவுகள் தான் ரகுவுக்கு வாழ்வில் ஒரு பிடிப்பையும் நம்பிக்கையையும் அளித்துக் கொண்டிருந்தன.

துள்ளித் திரியும் பிள்ளையைப் பிராயத்திலிருந்தே அவனுக்கு அவன், அவனுக்கு அவள் என்று இரு தரப்புப் பெற்றோர்களாலேயே தீர்மானிக்கப் பட்டிருந்தது. இதனால் அவர்களிடையிலான அங்கு வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. ஆனால் அவள் பருவமடைந்த பின்னர் அவர்களிருவரும் முன்னரைப் போல் பழக வாய்ப்பின்றிப் போய் விட்டது. சின்ன வயதிலேயே தந்தையைப் பறிகொடுத்த ரகு, பல வித கஷ்டங்களுக்கிடையிலும் நன்கு படித்தான். பரிட்சைகள் எதிலுமே அவன் கோட்டை விடவில்லை. எனினும் பல்கலைக் கழக வாயில்கள் அவனுக்கு முடியிருந்தன. கல்வியில் பின்தங்கிய பிரதேசத்தில் பிறந்துவிட்ட ஒரே குற்றத்திற்காக தரப்படுத்தலால் தரைப்படுத்தப் படும் பல இளைஞர்களில் அவனும் ஒருவனானான்.

அடுத்ததாக வேலைதேடும் படலம் ஆரம்பமானது.

சீக்கிரமாக ஒரு வேலையில் சேர்ந்து தனது குடும்ப நிலையை உயர்த்த வேண்டும், அம்மா அவனது படிப்புக்காகப் பட்ட கடன்களை எல்லாம் அடைக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய ரகுவின் எண்ணம் நிறைவேற முடியாதபடி நாட்டில் வேலையில்லாப் பிரச்சினை வெடித்திருந்தது.

முத்துவராக வரவேண்டும் என்று பார்த்த ரகுவுக்கு - அதற்குரிய தகுதிகள் பெற்றவனுக்கு - மருந்து கட்டும் வேலைதானும் கிடைக்கவில்லை. ஸஞ்சசமும் செல்வாக்குப் பிரயோகமும் மலிந்து விட்ட இந்த நாளில் வேலை கிடைப்பது என்பது அவ்வளவு லேசான காரியமா என்ன?

ரகுவைப் பொறுத்தவரை அவனுக்கு வேலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை முற்றாகவே அற்றுப்போய்விட்டது. வேலைக்கு அப்பிளிகேசன் போடு என்று நச்சரித்துக் கொண்டிருந்த அம்மாவும் இப்பொழுது சலித்து ஓய்ந்து விட்டாள்.

ரகுவோடு படித்தவர்களில் ஒரு சிலருக்குத் தான் வேலை கிடைத்தது.

அதுவும் அரசியல் செல்வாக்குக்கும் லஞ்சத்திற்கும் தான் கிடைத்தது. அவனது நண்பர்கள் சிலர் அரேபியாவுக்கு வேலைசெய்யப் போய்விட்டார்கள். இந்துமதியின் அண்ணா ரவீந்திரதாஸ் கூடப் போய்விட்டான். ரகுவும் அரேபியாவுக்குப் போக முயன்றான். ஆனால் அதிலும் அவனுக்குத் தோல்வியே கிடைத்தது.

அரேபியாவுக்குப் போன ரவீந்திரதாஸ் இந்த இரண்டு வருட இடைவெளிக்குள் பல ஆயிரங்களை இங்கு அனுப்பி விட்டதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் தனக்கும் இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காதா என்று ரகு ஏங்குவான்.

இந்த நிலையில் வெண்காயமும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டதால் தோட்ட வரும்படியும் குறைந்தது. வருமானம் செலவுக்கே மட்டு மட்டாக இருந்தது.

வேலை வங்கிப் படிவ முறை வந்த போது, அவன் மனதில் மீண்டும் நம்பிக்கை துளிர் விட்ட போதிலும் அதுவும் புல்வாணமாகிப் போன போது..... கொழும்பில் ஒரு அலுவலகத்தில் வேலை பார்ப்பதாக, மாதா மாதம் கைநிறையச் சம்பளம் கிடைப்பதாக, அவனது குடும்பம் தலையெடுப்பதாக, அவனுக்கும் இந்துமதிக்கும் திருமணப் பேச்கக்கள் நடைபெறுவதாக, அவன் போட்ட கற்பனைகள், கண்ட கனவுகள் எல்லாம் கானல் நீராயின்.

‘தம்பி மிசின் நின்டுட்டுது கிணத்திலை தண்ணி இல்லையோ? அம்மாவின் குரல் கேட்டு திரும்பினான் ரகு. ரண்டு முண்டு தரம் வாட்டர் பம்ப் பூட்ட வேண்டியிருக்கு, மண்ணெண்ணை விக்கிற விலையிலை கண்டறியாத தோட்டமும் கத்தரிக்காயும்.....’

ரகுவுக்குச் சலிப்பாக இருந்தது.

அவன் வாட்டர் பம்பை நிறுத்திவிட்டு நிமிந்தபோது வேலியருகில் மீணாட்சி மாமி இந்துமதியின் அம்மா வருவது தெரிந்தது. ‘செல்லம்மா..... இஞ்சை ஒருக்கால் வந்திட்டுப் போறியே? அவனது அம்மாவை அழைத்தாள்.

அவர்கள் இருவரும் கதைக்கத் தொடங்கும் போதே ரகு வீட்டிற்குப் போய் விட்டான்.

அரை மணித்தியாலத்தின் பின்னர் தோட்டத்தால் திரும்பிய அம்மா தன்பாட்டில் புறு புறுத்துக் கொண்டிருந்தாள். ‘அவையானுக்குப் பணத்தைக் கண்டவுடனே சொந்தம் பந்தம் எல்லாம் மறந்து போச்சு’

‘ஏன் என்ன விசயம் அம்மா’ ரகு கேட்டான்.

‘இந்துமதிக்கு சண்முகத்தாரின்றை முத்தவனைச் செய்யப் போகின்மாம். அவைக்கு உத்தியோக மாப்பிளைதான் வேணுமாம்’ அம்மாவின் வார்த்தைகள் அவனுக்குப் பேரிழியாக இருந்தன. எனினும் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, ‘இந்தக் கலியாணத்துக்கு இந்து சம்மதிச்சவளாமே?’ என்று கேட்டான்.

‘அவள் சம்மதிக்காமல் விடப்போறானோ..... மாப்பிளை கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியிலை மருந்துப் பகுதியிலை ஏதோ பெரிய வேலையெல்லே’ என்றாள் அம்மா, அவனது ஆதங்கத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல்.

ரகுவின் இதயம் கக்கு நூறாக வெட்டத்து விடும் போலிருந்தது.இந்துமதி அந்தக் கலியாணப் பேச்கக்கு சம்மதித்து விட்டாள் என்றே அவனது இதயம் சொன்னது. எப்படியும் அவளைக் கண்டு கதைக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

நிதானமாகப் படலையைத் திறந்து கொண்டு மாமி வீட்டுப் பக்கமாக நடந்தான். அவனது உள்ளத்தில் ஆழந்திருந்த உணர்ச்சிகள் குழுறிக் கொண்டிருந்தன. தன் மனதைக் கவர்ந்த இந்துமதியைக் கைப்பிடித்து, தன்னை அவனுக்காக அர்ப்பணித்து, அவளது ஆழந்த அன்பில் குளிக்க வேண்டும் என்று நீண்ட நெடுங்காலமாகக் கற்பனை செய்திருந்தவன். அந்த எண்ணம் எங்கே கைக்கடாமல் போய்விடுமோ என்ற ஆதங்கத்தால் செய்வதறியாது குழம்பிப் போயிருந்தான்.

அவனது கண்ணிலே இந்துமதி படவில்லை.

அவளைத் தனியே சந்தித்து உரையாட அவன் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் எதுவுமே கைக்கடாததால் அடுத்த சில தினங்களாக அவன் நடைப் பின்மாகத் திரிந்தான்.

ஒருவாரத்தின் பின் அவனுக்குக் கிடைத்த தகவல் அவனது உள்ளத்தில் பாலை வார்த்தது. சீதனப் பிரச்சனை காரணமாக அந்தக் கலியாணப் பேச்சு தடைப்பட்டு விட்டதாகத் தெரிய வந்த போது அவனது உள்ளம் குதுகலிக்கவே செய்தது. எனினும் அடுத்த என்ன செய்வது என்று தோன்றாததால் தவியாய்த் தவித்தான்.

இரண்டு மூன்று வாரமாகக் குழம்பிப் போயிருந்த ரகுவுக்கு மகிழ்ச்சியான செய்தியொன்றைத் தாங்கிய கடிதம் ஓன்று வந்தது. அவனுக்கு அரேபியாவில் வேலை கிடைத்திருந்தது. எவ்வளவு பெரிய எதிர் பாராத மகிழ்ச்சி!

தாய் பூரித்துப் போனாள்.

இந்தச் செய்தி ஊரெல்லாம் பரவியது.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் மீனாட்சி மாமி வீட்டிற்கு வந்திருந்தா. பேச்சு வாக்கில் அவள் கூறிய வார்த்தைகள் அவனுக்குச் சிரிப்பையும் சின்தையும் ஒருங்கே ஏற்படுத்தின. எனினும் மனதின் அடியில் மகிழ்வை ஏற்படுத்தவும் தவறவில்லை.

'மச்சாள்..... அந்த நாளிலை இருந்து எங்களுக்குள்ளை ஒரு ஓப்பந்தம் இருக்கு..... நினைவிருக்குத் தானே? உறவு விட்டுப் போகாமலிருக்க என்றை மேன் இந்துவுக்கு ரகுவைக் கலியாணம் செய்து வைக்கவேணும்'

மாமியால் இவ்வளவு சீக்கிரமாக எப்படித்தான் நாக்கைப் புரட்ட முடிகிறதோ என்று ரகு வியந்து கொண்டிருக்கையிலேயே அம்மா காரசாரமாகப் பதிலடி கொடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

'என்ன மீனாட்சி?..... அண்டைக்கு ஏதோ சொன்னனி?..... இப்ப என்றை பொடியனுக்கு வேலை கிடைச்சீட்டுது எண்ட உடனை.....ம..... சரி..... சரி..... எதையும் கதைக்கையுக்கை யோசிச்சுக் கதைக்க வேணும். பணமும் பதவியும் பெரிசில்லை. உறவுதான் முக்கியம். நீ எப்படியோ.....? நான் எப்பவும் மாறுகிறவளில்லை. இந்துவுக்கு ரகுவைச் செய்வும். முதலிலை அவன் போய் இரண்டொரு வருடம் உழைச்சுக் கொண்டு வரட்டன்.

மீனாட்சி மாமி தலைகுனிந்து நின்றாள்.

அம்மாவின் பெருந்தன்மையைக் கண்டு ரகு பூரித்தான். மாமியின் பச்சோந்தித் தனத்தை அவன் வெறுத்தாலும் இந்து மதியை அவனால் ஒதுக்க முடியவில்லை. அம்மாவின் வார்த்தைகள் சரியென்றே அவனுக்கும் பட்டது.

இப்போது அவனுக்கு நிம்மதி!

ஆறு மனமே

ஆறு.....!

சாமக்கோழி கூவுவது எங்கோ தொலைவில் கேட்டது. போர்வையை இழுத்து மூடிக் கொண்டு தூங்க முயன்றேன். தூக்கம் வரவில்லை. சலிப்போடு புரண்டு படுத்தேன்.

மனம் அமைதியடையவில்லை. கடந்த சில மணித்தியாலங்களாக மனதில் ஒரு பிரஸயமே நடந்துகொண்டிருந்தது. இதயத்தைக் குடைந்து கொண்டிருந்த எரிமலை போன்ற அந்த வார்த்தைகள் மனதை விட்டகல மறுக்கவே, நிம்மதியின்றித் தவித்தேன். அம்மாவின் வாயிலிருந்து அப்படியொரு வார்த்தை வெளிவருமென நான் கனவில் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை.

“சம்மா திண்டு திண்டுட்டு ஊரைச் சுத்துறது” - ஒரே வார்த்தை தான். ஆனால் அது எவ்வளவு தூரம் என் இதயத்தைப் பாதித்து விட்டது.

நடந்தது இதுதான். நண்பர்களோடு எங்கெல்லாமோ சுற்றி விட்டு இருவ வீடு திரும்பத் தாமதமாகிவிட்டது. கதவைத் திறந்த அம்மாவிடம், “அம்மா பசிக்குது சோத்தப் போட்டுத் தானை” என்று டரிமையோடு கேட்டபடியே நுழைந்த என்னைச் சுட்டெரிப்பது போல நோக்கியபடி அம்மா கூறிய வார்த்தைகள் தான் அவை.

“சம்மா திண்டு திண்டுட்டு ஊரைச் சுத்துறது எனக்கு வேற வேலையில்லை, வேணுமெண்டால் போட்டுச் சாப்பிடு”.

திக் பிரமை பிழித்தவன் போல் அம்மாவை ஏறிட்டு நோக்கினேன்.

என் கண்களில் நீர் கசிந்தது. எவ்வளவு தான் முயன்றும் என் உள்ளக் குழுறலை கட்டுப் படுத்தவே மறைக்கவோ முடியாமற் போகவே தொங்கிப் போன விழிகளுடன் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டேன்.

குசினிக்குள் நுழைந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தேன். சாப்பாடு இறங்கவில்லை. “சும்மா திண்டு திண்டுட்டு ஊரைச் சுத்துறது” அந்த வார்த்தைகள் நாற்புறமும் ஒலிப்பது போன்ற பிரமை! அதற்குமேல் என்னால் ஒரு பிடி கூட விழுங்க முடியவில்லை. சோற்றை அப்படியே நாய்க்குக் கொட்டி விட்டு வந்து படுத்துக் கொண்டேன். விநாடிகள் நிமிடங்கள் ஆகி, நிமிடங்கள் மணித்தியாலங்களாகி கருந்து கொண்டிருந்தனவேயன்றி, இன்னமும் தூக்கம் வந்தபாடில்லை. முள்ளின் மேல் படுத்திருப்பது போலத் தவித்தேன்.

“சீ! என்ன வாழ்க்கை? செத்துப் போயிட்டால் கரைச்சல் இல்லை” இதயத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையிலிருந்து புறப்பட்ட எண்ணம் வர வரத் தீவிரமடைந்து கொண்டிருந்தது.

“தற்கொலை கோழைகளின் செயல்” காலையில் மு.வ. வின் புத்தகத்தில் வாசித்தது நினைவிற்கு வந்தது.

அம்மா அப்படி என்ன சொல்லி விட்டா? உண்மையைத் தானே சொன்னா? இருபத் தி முன் நு வயதாகியும் எந்த விதப் போறுப்புணர்ச்சியுமின்றி, வேலைவெட்டியுமின்றி, பெற்றோர்களின் உழைப்பில் ஜீவிப்பது எவ்வளவு அவமானமான செயல்!

ஆனாலும் அம்மா அப்படி முகத்தில் அடிப்பது போலச் சொல்லியிருக்கக் கூடாது. சிறுவயதிலிருந்தே என்னை எதற்குமே ஏசாத அம்மா இன்று ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டா? குடும்பச் சமையும், அடுத்தடுத்து வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்களும் தூக்கக் கலக்கமும் அவளை அப்படிப் பேசவைத்து விட்டனவா? முற்றுப் பெராத சிந்தனைத் தொடரிடையே நீண்ட பெருமுச்ச ஓன்று வெளிப்பட்டது.

நீண்ட நேரமாகியும் தூக்கமும் வராததால் கட்டிலை விட்டெழுந்தது. ஜனனலருகே வந்து வெளியே நோக்கினேன். ‘ஜில்’ என்ற குளிர் காந்று உடலைத் தழுவிச் சென்றது. தென்னை மரங்கள் ஆடியசைவது நிலவொளியில் அழகாகக் காட்சியளித்தது. வெளியே நோக்கியபடி நின்ற போதும் என் மனம் அந்த இயற்கைக் காட்சிகளில் லயித்திருக்கவில்லை.

பிரதினனகள் கட்டுக்கடங்காமல் சிறகடித்தன. “நான் சாகிறேன்.... அடுகு... அம்மா அழுகிறா..... ம..... வேணும் வேணும். இன்னும் என்னைப் பேரி பதற்கு இன்னும் வேணும்.” எனது என்னங்கள் தலைகாலின்றி உருவாகிக் கொண்டிருந்தன. கூடவே என் பகுத்தறிவு என்னை ஏனானம்

செய்து கொண்டிருந்தது. எதையும் பற்றித் தீர்மானமாக முடிவெடுக்க முடியாமல் என் மனதில் ஒரு மாபெரும் போராட்டமே நடந்துகொண்டிருந்தது. மனதை அமைதிப் படுத்த எவ்வளவோ முயன்றும் முடியவில்லை.

“அம்மாவும் அப்புவும் என் மீது வைத்திருக்கும் அளவற்ற அன்பிற்கும் நம்பிக்கைக்கும் நான் இப்படியெல்லாம் நினைக்கலாமா? சீ.... எவ்வளவு முட்டாள் தனமான சிந்தனை!

. தோளில் ஸ்டெதர்ஸ்கோப்புடன் நடந்து செல்கிறேன். வெண்ணிரச் சீருடையுடன் தாதிகள் அங்குமிங்கும் நடைபோடுகிறார்கள். என்னைக் கண்டதும் நோயாரிகளின் முகத்தில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியும், நம்பிக்கையும்! நீண்ட நெடுங்காலமாக கல்லூரி நாட்களில் கண்டு வந்த கனவுகளும் கற்பனைகளும் சிதைந்த பின்னரும் கூட, இன்று ஏனோ அந்த நினைவுகளைல்லாம் என் மனதில் தோன்றி மறைகின்றன. பெற்றோரையும் சகோதரர்களையும் நல்ல நிலையில் வாழ வைக்கவேண்டுமென்ற எனது இளமைக் கனவுகள் சிதைந்து, இன்று எனக்கு ஒரு வேலை ஒரு சிறு உத்தியோகம் கிடைத்தால் போதும் என்ற நிலைக்கு வந்து விட்டது என் தவறா? காலத்தின் கோலமல்லவா?ம.... கடவுளே!

ஏழைகளுடைய பிள்ளைகளின் இலட்சியங்கள் யாவும் வெறும் கனவுகள் தானா? நானும் தான் நன்றாகப் படித்தேன். கெட்டிக்காரன் என்று பெயரும் எடுத்தேன். டாக்டராக வரவேண்டுமென்ற வேட்கையில் இரவு பகலென்று பாராமல் இளமை உறுத்தல்களையெல்லாம் ஒரு புறம் முட்டைகட்டி வைத்து விட்டு நம்பிக்கையோடு படித்தேன். திறமையாகவும் சித்தியடைந்தேன். ஆனால் எனக்கு யுனிவர் சிட்டியில் இடம் கிடைக்கவில்லை.

நான்....!

இன்னமும் வெறும் ‘நான்’ தான்.

ம.... என்னைப் படிக்க வைக்க அப்புவும் அம்மாவும் பட்ட கஷ்டங்கள், பட்ட கடன்கள் இருந்த ஒரேயொரு காணியையும் என் படிப்பிற்காக ஈடுவைத்த போது அவர்கள் அடைந்த துயரங்கள்.... ம.... எல்லாமே விழுவுக்கு இறைத்த நீர் போல் ஆகிவிட்டனவே!

எனக்கு இப்பொழுதும் நன்றாக நினைவிருக்கிறது. அன்றோரு நாள் தங்கை சுசி தன்னையும் மேற்படிப்புப் படிக்க வைக்க விடும் படி கேட்ட போது அம்மா சொன்ன வார்த்தைகள்.

“உனக்கு இப்ப அதுதான் குறைச்சல்..... நாங்க இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு

அன்னைனப் படிக்க வைக்கிறோம். ஏன்னா நாளைக்கு அவன் நல்ல நாளைக்கு வந்தால் நம்ம கஷ்டமெல்லாம் கரைஞ்சிடும். உங்களையும் நல்ல இடத்திலே கரை சேர்க்கலாம். அந்த நம்பிக்கையிலதான் வாற கஷ்டங்களையெல்லாம் எப்படியோ சமாளிச்சுக் கொண்டு அவனுடைய படிப்புக்கு வேண்டியதையெல்லாம் செலவு செய்யிறும். குடும்பத்திலை தலைப்பிள்ளை நல்லாய் வந்தால் தான் குடும்பம் முன்னுக்கு வரும். ஆனால் நீ படிச்சு உத்தியோகம் பார்த்தாக் கூட ஆரோ ஒருத்தரைக் கட்டிக்கிட்டுக் குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்கப் போறனி. இதுக்கு மேலே செலவழிக்க எங்களுக்குச் சக்தியில்லை. அம்மாவின் குரலில் சோகம் இழையோடியது.

ஆனால் அம்மாவோ அப்புவோ எனக்கு எதையுமே மறுத்ததில்லை. “அன்னைவுக்கு மட்டும் கேட்டதெல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்கிறாய்” என்று தம்பி தங்கைகள் கேட்குமளவிற்கு என்னைக் குறை தெரியாமல் வளர்த்தார்களோ?

அம்மா?

ம..... நான் என்ன செய்ய முடியும்? போாத அப்பிளிக்கேசன் இல்லை. போய் வராத நேர்முகப் பரிசைகள் இல்லை. ஆனால் முடிவுதான் சாதகமாக அமையவில்லை.

உத்தியோகம் இல்லை! இந்த மாபெரும் மொற்றத்தை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. டாக்டராக வேண்டாம். பாமசிஸ்டாக வேண்டாம், டிஸ்பென்சர் உத்தியோகமாவது கிடைக்காதா?

இந்த விரக்தியிலேயே நடைப்பின்மாகத் திரிந்தேன். நண்பர்களோடு கூடி வயல் வரம்பிலும், சந்திகளிலுமாக யாருக்கு யார் ஆழுதல் சொல்வது, எப்படி ஆழுதல் சொல்வது, என்று தெரியாது கதைகள் பல பேசியே காலத்தைக் கடத்த வேண்டியிருந்தது.

இத்தனைக்கும் மத்தியிலும் அம்மாவின் தன்னலம் கருதாத அரவணைப்பு ஒன்று தான் ஆழுதலாக இருந்து வந்தது.

ஆனால், இன்று.....?

அதுவும் இல்லாமல் போய்விட்டதே!

“திண்டுட்டு திண்டுட்டு சும்மா ஊரைச் சுற்றுறது” அம்மா இப்படிக் கூறிவிட்டாலே!..... ம.....

நீண்ட நேரச் சிந்தனைக்குப் பின் மீண்டும் வந்து படுத்துக் கொண்டேன்.

அம்மாவின வர்த்தைகள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் இன்னும் இதயத்தைக் குடைந்து கொண்டிருந்தாலும், ஆரம்பத்திலிருந்த வேகமும் அசட்டு என்னங்களும் மனதிலிருந்து விடை பெற்றிருந்தன.

அம்மாவின் அன்புப் பணி விடைகள் மனதில் தோன்றவே, அம்மாவின் மீதிருந்த வெறுப்பு படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டிருந்தது.

அம்மா.....

ஒவ்வொரு தடவையும் நான் நேர்முகப் பரிட்சைக்குப் போகும் போதெல்லாம் நீ கைமாற்றோ கடனோ வாங்கிக் காசு தரும் போதெல்லாம் இதற்கு ஒரு முடிவு வருமா என ஏங்குவேன்?

கடவுள் ஏழைகளைத்தானே அதிகம் சோதிக்கிறார்?

வேலை..... வேலை..... வேலை.....

தூக்கம் கண்களைத் தழுவுகிறது. ஆனாலும் சிந்தனைத் தொடர் அறுந்த பாடில்லை.

முன்னர் எல்லாம் ஒவ்வொரு தடவையும் 'நான் கொழும்பிற்கு நேர்முகப் பரிட்சைக்குப் போகும் போதெல்லாம் அம்மாவின் உள்ளத்திலும், அப்புவின் உள்ளத்திலும் நம்பிக்கையின் ஒளி பூரணமாகப் படிய ஆரம்பித்துவிடும். தங்களுக்குள்ளே பூரிப்பாகப் பேசிக் கொள்வார்கள். அப்போதெல்லாம் என உள்ளத்து வேதனைகளையெல்லாம் மீறி மகிழ்ச்சியும் எழுத்தான் செய்யும். காலப் போக்கில் அவர்களுக்கிருக்கும் அந்ப சொற்ப நம்பிக்கையும் இல்லாமல் போய்விடுமோ? கடவுளே என்னை அதிகம் சோதிக்காதே!

வறுமையிலும் கடும் உழைப்பிலும் துயரத்துடன் காலத்தைக் கடத்தும் பெற்றோர்கள் தங்கள் சந்ததியினரும் தங்களைப் பின் தொடரக்கூடாதே என்ற எண்ணத் தோடு என்னைப் படிக்க வைத்தார்களே! அவர்களது தியாக உள்ளன தான் என்னே! இவற்றையெல்லாம் எண்ணிய போது என்மனக் குழப்பமெல்லாம் மறைவது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

மெலிந்து நலிந்து விட்ட அம்மாவின் முகத்தை எண்ணிப் பார்க்கவே, எனக்கு வேதனையாக இருந்தது. அப்பு ஒருவரின் வருவாயில் எவ்வளவு காலத்திற்குத் தான் வாழ்க்கையை ஓட்டுவது? துயரச் சுமைகளைத் தாங்கித் தாங்கிச் செயலிழந்து நடைப் பின்மாகிக் கொண்டிருக்கும் அம்மா, வாய் தவறி ஒரு வார்த்தை சூறியதை நான் இவ்வளவு பாரதூரமாக எடுத்துக் கொள்கிறேனே?..... சீ..... வெட்கம், கோழி மிதித்துக் குஞ்ச நோவில்

அமுவதில்லையே! அம்மா என்னை மன்னித்து விடு. உன் உத்திரத்தில் உதித்து, உண்டு வளர்ந்த என்னை எது வேண்டுமானாலும் சொல்வதற்கு உனக்கு இல்லாத உரிமையா?

அம்மாவின் வார்த்தைகள் என் நெஞ்சில் ஏற்படுத்திய பாதிப்பு மறைவது போலிருந்தது. அம்மா மீது ஏற்பட்ட கோபம் பச்சாதாபுமாக மாறியது. என் மனதில் தெளிவு பிறக்கவே, ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாகக் கண்களை இறுக முடிக கொண்டு படுத்தேன்.

தபாற்காரனிடம் கடித்ததை வாங்கிப் படித்தேன். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ஆம்! எனக்கு உத்தியோகம் கிடைத்துவிட்டது!

“மேனை, தேத்தன்னீர்.....” அட அம்மாவின் குரல் அல்லவா? என்று என்னியபடி விழித்துப் பார்த்தேன். விடிந்து விட்டிருந்தது!

‘அட எல்லாம் கனவு தானா?’ என் முகம் ஓடிக் கறுத்து விட்டது. ஆனாலும் என்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு தேநீரைப் பருகினேன். முன்னைய இரவுச் சிந்தனைகள், என் மனதைத் தெளிய வைத்திருந்ததால் கறு கறுப்பாக இயங்க ஆரம்பித்தேன்.

முன்னைய இரவுச் சம்பவத்தின் கவடே அம்மாவிடம் இருக்கவில்லை! அது தானே தாயுள்ளம் என்பது!

“அம்மா நானும் இண்டைக்கு அப்புவோடை கூலி வேலைக்குப் போறன். உத்தியோகம் கிடைக்கிற வரையில் ஏன் கும்மா இருப்பான்?” - முன்னைய இரவுத் தீர்மானத்தைக் கூறிவிட்டுக் காலைக் கடன்களைச் செய்வதற்காக கிணற்றிடியை நோக்கி நடந்தேன்.

வாழ்க்கை என்பது ஏதோ கிடைக்கிறதைப் பெற்றுக் கொள்வதல்ல. தன்னம்பிக்கையுடன் முயன்றால், வாழ்க்கையில் முன்னுக்கு வரலாம். வாழ்க்கையில் முன்னேற உத்தியோகம் மட்டும் தான் மார்க்கம் என்பதில்லையே!

இப்போது என் மனதில் சுமை இல்லை!

தினகரன் வார மஞ்சி
04-09-1977

வேட்கை

இடப் பெயர்ச்சி எத்தனை குடும்பங்களின் இயல்பு நிலையைக் கலைத்து விட்டது!

சிவராசன் மனம் ஒடிந்து போய் அமர்ந்திருந்தான். அடுத்த நேரம் அடுப்பு ஏரிய வேண்டுமானால் அவன் ஏதாவது வேலை செய்தாக வேண்டும்.

வேலை.....?

இந்த நான்கு வருடங்களாக அவன் பார்க்காத தொழிலில்லை. இடம் பெயர்ந்து வந்த ஆரம்ப நாட்களில் கூலி வேலை குறைவின்றிக் கிடைத்ததால் வயிற்றுப்பாடு பிரச்சனையின்றி நிறைவேறியது.

அவன், மனைவி புவனம், முன்று குழந்தைகள் - இத்தனை வயிற்றுக்கும் உழைக்க வேண்டுமே! இந்த நிலையில் புவனம் வாயும் வயிறுமாக இருக்கிறான்.

போன முறையே கர்ப்பத்தடை செய்து கொள்ள அவன் விரும்பினான். ஜந்து குழந்தைகள் இல்லாமல் சத்திர சிகிச்சை செய்ய முடியாது என்று வைத்தியசாலையில் மறுத்து விட்டார்கள். ஊசியும், குளிசையும் அவனுக்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை.

சிவராசன் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தவித்தான். முத்தவன் பசியில் அழுது கொண்டிருந்தான். இளையவள் பாலில்லாத தாயின் முலைக்காம்புகளைச் சூப்பி, பின் சின்ததூடன் சிணைங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்னங்க வரதன் கடையிலை அரிசி எண்டாலும் வாங்கி வாங்க... இலைக் கஞ்சியாவது காய்ச்கவம்.....” புவனம் அவனை ஏக்கத்தோடு பார்த்தான்.

அவனது எக்கி ஓட்டிய வயிற்றிலிருந்து ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு வெளியேறியது. பசியால் வாடிய கண்களால் அவனை முறைத்துப் பார்த்தான். “கடன் காசு கட்டாமல் இனி ஒரு மண்ணும் தர மாட்டானாம்.....”

சிவராசன் நல்ல உழைப்பாளி. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த போது தொழில் குறைவின்றிக் கிடைத்தால் வறுமையிலும் செழுமையாகக் குடும்பத்தை வைத்திருந்தான்.

இங்கு வந்த பின் எத்தனையோ தொழில்கள் செய்து விட்டான். கடைசியாகச் சில நாட்கள் காட்டில் விறகு வெட்டிச் சயிக்கினில் சுமையாகக் கொண்டு வந்து விற்றுப் பிழைத்தான்.

இப்போது சயிக்கிள் ரயரும் தேய்ந்து, சயிக்கினும் பழுதாகி விட்டது. ரயர் வாங்கிப் போடலாம் என்றால் அது யானை விலை குதிரை விலையாக இருப்பதால் நினைத்தும் பார்க்க முடியவில்லை.

பொருளாதாரத் தடை - அதுவும் மிக அத்தியாவசியமான பொருட்களுக்குக் கூட தடை என்பதை அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

ஏன் ஏழை மக்களின் வயிற்றோடு விளையாடுகின்றார்கள்? யுத்தம் போராளிகளுடனா? மக்களுடனா? மக்களைப் பசி பட்டினிக்குள்ளாக்கி போராளிகளுக்கு எதிராக கிளாந்தெழு வைக்கவா? - சிவராசன் பல தடவைகள் யோசித்துப் பார்ப்பதுண்டு.

ஆயுதத்தால் கொல்ல முடியாத தமிழ் மக்களைப் பட்டினி போட்டுக் கொல்ல நினைக்கிறதா அரக? ஆனால் இதனால் மக்கள் போராளிகள் பக்கம் அல்லவா இன்னும் இன்னும் சாய்கிறார்கள். மக்கள் முட்டாள்கள் அல்ல என்பது ஏன் அவர்களுக்குப் புரியவில்லை?

சர்வதேச அரசு சார்பற்ற நிறுவனம் ஒன்றின் வாகனம் இரைந்தபடி செல்லவே சிவராசன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையின் கஸ்ட நவீட்டங்களைப் புரிந்து கொள்ளாத இவர்கள் வெறும் பாய்களையும், பிளாஸ்ரிக் பொருட்களையும் காட்டி எம்மை ஏமாற்றுகின்றார்களா? எமக்கு எரிக்க மண்ணெண்ணை வேண்டுமென்பது இவர்களுக்குமா புரியவில்லை?

அவன் வெறுப்போடு காறி உழிழ்ந்தான்.

பசியில் துடிக்கும் பிள்ளைகளின் வேதனையைத் தாங்க முடியாமல்

எழுந்து சென்றான் சிவராசன். அவனுக்கு நடக்கக் கூட இயக்கமில்லை.

செல்வராசாக் கமக்காரன் வீட்டுக்குச் சென்று “கொஞ்ச நெல்லாவது தாருங்கள்” என்று கேட்டான். ஆனால் அங்கும் ஏமாற்றமே!

“போன முறையும் மழை சீரில்லை உரத்திற்கும் தடை. நெல்லு விளையவில்லை. விளைஞ்சாலும் விலையில்லை நான் என்னத்தைத் தான் செய்யிற்று. உனக்குத் தெரியாதா? பாத்துக் கொண்டு தானே இருக்கிறாய். வானம் பார்த்த கமம் மழையில்லை. வயல் எல்லாம் பாளம் பாளமாக வெடிச்சிருக்கு. மழையெல்லோ பெய்யோனும்..... மழை துளி கூட இல்லை... இப்ப ஒண்டுக்கும் வழியில்லாமல் தவிக்கிறம்.....”

செல்வராசாவும் பொய் சொல்லவில்லை.

அவன் ஏமாற்றத்துடனும் விரக்தியடனும் திரும்பிக் கொண்டிருந்த போது இரத்தினம் எதிர்ப் பட்டான். அவனும் சிவராசனைப் போலவே தொழிலின்றி அலைந்து கொண்டிருப்பதாகக் கூறினான். வறுமை யாரைத்தான் விட்டு வைத்திருக்கிறது?

“இப்ப என்ன செய்யறது இரத்தினம்?”

“ம..... ஒரு தொழிலும் இல்லை..... ம..... ஈன் வேட்டைக்குப் போறான்..... ஆன் துணை தேவையெண்டவன். போவமே.....” இரத்தினம் சிவராசனை நோக்கினான்.

“என்னெண்டாலும் செய்யத் தானே வேணும் களவு பொய்யில்லாத தொழிலெண்டால் சரி.... வீட்டிலை ஒருக்கால் சொல்லிப் போட்டு வாறன.....”

சிவராசன் வெறுங்கையோடு வந்ததைக் கண்ட புவனத்திற்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

“ஒண்டும் அம்பிடேல்லையப்பா..... ராவைக்கு வேட்டைக்கெண்டாலும் போவமெண்டிருக்கிறன்.”

“நான் வயித்துப் பின்னையோடு இருக்கிறன். மிருகத்தைச் சுட்டுப் பாவத்தைம் தேடிக் கொள்ளாதையுங்கோ. வேற ஏதும் வேலை....? ” புவனம் பயத்தோடு கேட்டான். வறுமையிலும் செழுமை குன்றாத தன் அழகு மனைவியை அன்போடு நோக்கியபடி “வேலை எங்கை இருக்கு..... நான் போறன்.... நான் சுட மாட்டன் தானே?.. துணைக்குத் தானே போறன் பங்கு இறைச்சி கிடைக்கும்.... நல்ல விலை போகுது. வித்துப் போட்டு நாங்களும் சமைக்கலாம்.... வாய்க்கு ருசியாச் சாப்பிட்டு எத்தனை நாளாச்சு.....” என்று சொல்லியபடி அவன் புறப்பட்டான்.

சசனும், இரத்தினமும், சிவராசனும் மாலைப் பொழுதில் ஒற்றையடிப் பாதையினுடாகக் காட்டுக்குள் நுழைந்தனர். ஈசனின் தோளில் இடியன் துவக்கு ஒன்றும், ரோச் ஸெல்ட், உணவு என்பன பையிலும் இருந்தன. இரண்டு மூன்று பழக்கப் பட்ட நாய்களும் கூட்டுவே வந்தன.

இதற்கு முன்னரும் ஓரிரு தடவை இவர்களுடன் சிவராசன் வேட்டைக்கு வந்திருக்கிறான். ஒரு தடவை அங்கு வேட்டைக்குச் சென்று மரை ஒன்றையும், குழுவன் ஒன்றையும் கூட்ட அனுபவம் உண்டு. இன்னும் சில தடவைகள் பகலில் தேன் எடுக்க வந்திருக்கிறான். காடு, காட்டான் என்று ஒதுக்கி வைத்திருந்த வன்னி தான் இன்று வந்தவர்களுக்குத் தஞ்சமளித்திருக்கிறது என புவனம் அடிக்கடி கூறுவாள்.

காட்டுப் பாதை எல்லாம் ஈசனுக்கு அந்துப் படி. அவனது தொழிலே வேட்டைதான். அவனைப் பின் தொடர்ந்து சிவராசனும், இரத்தினமும் புதர்களினுடாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

காட்டின் நடுவே ஒரு வெளி - அந்த வெளியில் ஒரு குளம். மங்கலான நிலவொளியில் அது சம தரைபோல் காட்சியளித்தது.

அவர்கள் தங்கள் குமைகளைக் குளக்கரையோரமாகப் புற்றரைமீது இறக்கி வைத்தார்கள்.

பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. சாப்பிடுவமா.....? ஈசன் தான் கொண்டு வந்த சாப்பாட்டுப் பொட்டலத்தைப் பிரித்தான்.

வட்டமான தடித்த நாலைந்து கோதுமை மா ரொட்டிகள், சிவராசன் வெட்கத்தைப் பாராமல் தின்ன ஆரம்பித்தான். பசி கிடந்த வயிறு விக்கலெடுத்தது. இரத்தினம் தண்ணீர்ப் போத்தலை நீட்டினான்.

தண்ணீர் நெஞ்சைப் பிளந்து கொண்டு போவதைப் போல் இருந்தது. ‘பிள்ளையள் பசி கிடக்குதுகள்..’ மனது அழுத்து.

சாப்பாடு முடிந்ததும் காட்டுக் கரையோரமாக‘ஓழி’ கட்டினார்கள். இலைகள் நிறைந்த கிளைகளை வெட்டி ஒரு செயற்கையான காடு போன்ற மறைவிடத்தைக் குளத்தை அண்டிய பகுதிகளில் அமைத்து முடித்ததும், மூவரும் அங்கு ஒதுங்கினர்.

“தண்ணி குடிக்க மான் மரைவரும்.....”

“பண்டி அம்பிட்டாலும் பரவாயில்லை. நல்ல விலை போகுது.....”

சிறிது நேரம் கதைத்துக் கொண்டிருந்து விட்டு ஒருவர் விழிக்க, இருவர் உறங்க என மாறிமாறிச் செயற் பட்டனர்.

நடு நிசியின் போது சலசலப்பு கேட்கவே சிவராசன் ஈசனையும், இரத்தினத்தையும் தட்டி எழுப்பினான்.

பற்றைகளை முறித்துக் கொண்டு விலங்குகள் வரும் ஒலிதான் என்பதை துல்லியமாக நிச்சயித்துக் கொண்டார்கள். “பண்டிக் கூட்டம் போலிருக்கு.....”

அசன் ரோச்சை அடித்தான். கூட்டமாகச் சில பன்றிகள் குளக்கரைக்கு வந்து புற்றரையைக் கிளாறிக் கொண்டிருந்தன.

ரோச்சை இரத்தினத்திடம் கொடுத்து விட்டுத் துவக்கை எடுத்துக் குறிவைத்தான் அசன். குறிதப்பாது என்று நிரணயம் செய்து கொண்டு வெடி வைத்தான்.

பன்றிகள் சிதறி ஓடின. எனினும் ஒன்றிற்கும் படவில்லை.

தம்மைச் சுதாகிரித்துக் கொண்ட பன்றிக் கூட்டம் இவர்களை நோக்கி ஆக்ரோசத்துடன் வந்தது. சிவராசன் விறைத்துப் போனான்.

‘பயப்படாதீர்கள்...’ என்று அசன் அவர்களுக்குத் தைரியம் கூறிவிட்டு துணிப்பந்தொன்றில் என்னையை ஊற்றி கொழுத்திப் பன்றிகளை நோக்கி எறிந்தான். ஓடி வந்துகொண்டிருந்த பன்றிகள் சிதறி ஓடின.

“ஓடிப்போய் மரங்களிலை ஏறுங்கோ...”

எல்லோரும் மரங்களில் ஏறித் தற்காப்பாக இருந்தனர். சிறிது நேரத்தில் பன்றிகள் கலைந்த பின்னர் தான் சிவராசனுக்கு முச்ச வந்தது.

“பயந்திட்டீர் போல...” இரத்தினம் தான் பயப்படாதது போல் பாவனை செய்து கொண்டு சிவராசனை நோக்கினான்.

“இன்டைக்கு பரண் கட்டி ஏறியிருந்து இரண்டு மூன்று இடியனும் கொண்டு வந்திருந்தால் நல்ல வேட்டை கிடைத்திருக்கும்....” அசன் ஏமாற்றத்துடன் கூறினான்.

“போன முறை சிறாம்பியில் முழு இரவும் காத்திருந்தும் பலன் கிடைக்கவில்லை...”

“இனி காடு கலைப்பட்டுப் போச்க... மிருகம் வரும் என்டிறது சந்தேகம் தான்.”

“எதுக்கும் இடியனை அடைச்க வைப்பம்” என்ற படி அசன் நெருப்புப் பெட்டிகள், சைக்கள் போல்ஸ்கள் என்பவற்றை எடுத்து லாவகமாகத் துவக்கை அடைக்க ஆரம்பித்தான்.

“இது லேசான வேலையில்லை.... என்றை அண்ணன்ற இரண்டு விரலையும் ஒரு கண்ணையும் கொண்டு போட்டுது.... கவனமாக அடைக்க வேணும்.”

அனுபவப் பட்ட ஈசன் கச்சிதமாக அடைத்து முடித்தான்.

“ஏதும் வந்தால் எங்கடை அதிஸ்டம். நடந்து போவம்.... எதிர்ப்படும்....”

இருளிலும் பாதை தவறாமல் செல்லும் ஈசனையும், இரத்தினத்தையும் வியந்தபடி சிவராசன் பின் தொடர்ந்தான்.

நடந்த அல்லோல கல்லோலத்தினால். தூக்கக் கலக்கம் போய்விட்டது.

“விடியிற் நேரமாச்சு.... இந்தப் பக்கம் மான் மரை உலாவறது.... கொஞ்சம் தங்கிப் பாப்பம்....”

அவர்களது எதிர்பார்ப்பு வீண் போகவில்லை.

ஒரு பெரிய மான்!

இம்முறை ஈசனின் குறி தப்பவில்லை. ‘கீ.. கீ... கீ....’ என்று அலறியபடி சிறிது தூரம் ஓடி விழுந்தது புள்ளி மான்.

பழவைகளின் ரீங்காரம் விடிவை அறிவித்தது. அடி பார்த்துச் சென்று விழுந்த மானை எடுத்து உரப்பையில் வைத்து காவிக் கொண்டு திரும்பினார்கள்.

அவர்கள் காட்டின் எல்லையை நெருங்கிய போது ஊரவர்கள் சிலர் காட்டினார்கள் வந்திருந்தார்கள். எதுவும் புரியாமல் ஈசன் அவர்களை நோக்கினான். “என்ன ஏதும் பிரச்சினையோ?”

“ஓம்..... கிராமத்தைச் சுற்றி வளைச்சிருக்கிறாங்கள். இரவோடு இரவாக வந்ததால் கனபேர் அகப் பட்டிட்டினாம்.”

“எங்கட பக்கம் இயக்கப் பொடியள் இல்லத்தானே.... ஒண்டும் நடவாது....”

“இளம் பொடியளை எல்லாம் பிடிச்சிட்டாங்களாம்....”

சிவராசனுக்கு பதற்றம் எடுத்தது. ‘புவனம் வீட்டிலை தனிய. பயந்திருப்பாள்....’

அன்று மாலை வரை ஊருக்குள் போகமுடியவில்லை. இளைஞர்கள் சிலரைப் பிடித்துக் கொண்டு போய்விட்டார்களாம், என்ற தகவல் கிடைத்த

பின்னர் தான் காட்டை விட்டு அனைவரும் வெளியே வந்தார்கள்.

ஹரோ ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருந்தது. “அப்பாவிப் பொடியலை எல்லாம் தலையாட்டி முன்னாலை விட்டு பிடிச்சுக் கொண்டு போய்விட்டான்கள்.....”

“ஜயர் பொடியனை சுட்டுப் போட்டாங்கள்.... பாவும் கோயிலும் தன்ற பாடுமாய் இருந்த பிள்ளை.....”

சிவராசன் வீட்டை நோக்கி விரைந்தான். மனம் பதை பதைத்தது. ‘கடவுளே.... தெய்வமே....’ அவன் வீட்டை அடைந்தான்.

“புவனம்.... புவனம்....” எங்கே புவனம்....?

அறையுள் அவள் அலங்கோலமாக.....

தொடையெல்லாம் ரத்தமாக, உடலெல்லாம் காயமாக..... குறைப்பிரசவமாகி.....

“ஜயோ என்ற புவனம்....” சிவராசனின் காலஷயில் பூமி விலகியது.

தரை மீண்கள்

மேரி, இத்துப்போன பாயில் சுருண்டு படுத்தபடி யோசனையில் ஆழந்திருந்தாள். அருகே நான்கு பிள்ளைகளும் ஒருவரை ஒருவர் ஒட்டிக் கொண்டு சுருண்டு படுத்திருந்தார்கள். அவளது கணவன் அந்தோனி மஸ்லாந்து படுத்துக் கிடக்கின்றான். உலகை மறந்த உறக்கம்! அதிலாவது ஒரு நிம்மதி கிடைக்கும் என்ற முயற்சியின் சித்தப்பு ‘பாவும் வெறு வயத்தோட.....’ அவள் நெடுமூச்சு விடுகிறாள்.

குப்பி விளக்கு ஒரு மூலையில் நூர்ந்து போய் கிடக்கின்றது. பற்றாவைத்துச் சிறிது நேரத்திலேயே மண்ணெண்ணையின்றி நூர்ந்து விட்டது. அந்தக் கடற்கரைப் பிரதேசத்தில் அடுத்துத்து அமைந்திருந்த அடிச்சுறுன குடிசைகளில் குப்பி விளக்குகள் அணைந்து போய்த் தான் கூட்டுரை..

கடற்காற்றின் குளிர்மையைத் தாங்க முடியாமல் போர்வையை இழுத்து மூட முயன்றாள் மேரி. கால்களை மூட இழுத்தால் தலை தெரிகிறது. தலையை மூட நினைத்தால் கால் தெரிகிறது. பலதடவுகள் போர்வைச் சீலைக்கும் அவளுக்குமிடையே போராட்டம்.

‘ம் நு.... அம்மா’ பக்கத்தில் அணைந்து கிடந்த குழந்தை முனகுகிறது. தாய்ப் பூர்வாவின் இறகுக்குள் குளிர்காய விலையும் குஞ்சுப் பறவையின் பரிதவிப்பில் ஓன்றும் அவளை நெருக்கி அணைக்கிறது.

குழந்தையை இழுத்து அணைத்துப் போர்வையின் பெரும் பகுதியை போர்த்தப் பயன் படுத்தினாள் மேரி. இனித் தூங்கினால் போல் தான். இந்தக் குளிர் போதாது என்று சரம் கவடு தட்டுகிறது அந்த நதிமூலம் அருட்சியற்ற குழந்தை மறுபடியும் சிறுங்கி அழ ஆரம்பித்தது. இவள்

துணியை மாற்றிக் குழந்தையைத் தேற்றி மறுபடியும் உறங்க வைக்க முயற்சிக்கிறாள். குழந்தை உறங்குவதாக இல்லை. அருகே எடுத்து தன்மார்போடு அணைத்தபடி பால் கொடுக்க ஆரம்பித்தாள். பால் குடித்துக் கொண்டிருந்த குழந்தை, பால் சுரக்காமல் போன்றால் தாயின் மார்பைக் கோபத்தால் கடிக்க, மேரி வேதனை தாங்க முடியாமல் அவளைப் பிடித்துத் தன்னினாள். குழந்தை இப்போது மேலும் வீரிட்டழவே அந்தோனி அருட்சியற்று, 'பாலைக் குடன் மேரி' என்றான். இவள் பதில் சொல்ல முடியாமல் மறுபடியும் குழந்தையை அணைத்துத் தேற்றினாள்.

குழந்தை உறங்கியதும் படுத்து விட்டு எழுந்து தூணோடு சாய்ந்தபடி முழங்காலில் முகம் புதைக்கிறாள் மேரி. வெளியே குடாக் கடல் சோளகக் காற்றில் அலையெயிறிந்து கொண்டிருந்தது. அவளது வெறு வயிறு புகைச்சல் எடுக்கிறது. காலையில் சாப்பிட்ட பழங் கஞ்சிக்குப் பிறகு எதுவும் உண்ணவில்லை. வயிறு எவ்வளவு நேரம் தான் சொல்லுக் கேட்கும்?

தலையைக் கலிழ்த்தபடி சிறிது நேரம் இருப்பதும், பின்பு தலையை நிமிர்த்தி குடிசைக்குள் குறண்டிக் கிடக்கும் குழந்தைகளைப் பார்ப்பதுமாக நெடுஞ்செலிந்தாள் மேரி. பின்னைகளைப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் நிலவு வெளிச்சம் லேசாகத் தடவிய இருளில் அவர்களது வயிறுகள் அவள் கண்களை உறுத்தின. இரவெவறும் தேங்காய்ச் சொட்டும், புழுக்கொடியலும் கொறித்துவிட்டு, அரசுச் சீனியுடன் பருகிய தேநீர் தான் அவர்களுக்கு ஆகாரம். அந்தோனியும், மேரியும் வெறும் சாயத் தண்ணியும் புழுக்கொடியலும் தான். அதுவும் கால்வயிறு கூட நிரம்பாத அளவுக்கு!

மீண்டும் கொட்டாவி விட்டு விட்டு முழங்காலில் முகம் புதைக்கிறாள் மேரி. அவள் பசி மயக்கத்தில் பாதிவிழி உறங்கக்கத்தில் சாய்ந்திருந்த வேளையில் மீண்டும் 'அம்மா' என்ற அழைப்போடு சுரண்டும் பிஞக்கக் கரங்கள் இப்போது முத்தவன் எழுந்து அவளாருகே வந்து கையால் இறுக்கி அழுத்தியைடி வயிற்றைக் காட்டி 'பசிக்குதம்மா' என்று சினுங்குகிறாள்.

மேரியின் பெற்ற மனது துடித்து அழுகிறது. அவளுக்கே பசி வயிற்றைக் கிள்ளும் போது, பாவும் அந்தப் பச்சைப் பாலகனால் பட்டினையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா என்ன? ஆனால் இப்போது அவள் என்ன செய்வது?

'போடா, போய்ப் படு..... சொம்பிலை தண்ணி கிடக்கு. குடிச்சிட்டுப் போய்ப் படு' ஆற்றாமை சினமாக வெடிக்கிறது.

அவன் அசைவதாக இல்லை. வயிற்றைப் பிசைந்தபடி நிற்கும் அவனைச் சீற்றுத்தோடு பார்த்தாள். அவனோ அசையவில்லை. 'போய்ப் படன்ரா.....'

அவன் அவளது சேலைத் தலைப்பைப் பற்றியைடி மீண்டும் பசிக்குதம்மா என்று சினுங்கினான்.

‘சனியன், பசி பசி எண்டு உயிரை வாங்கிறாய்? அப்படியென்ன உயிர் போனாத்தான் போகட்டுமே. ஊரெல்லாம் தெல்லும், குண்டும் விழுகிறது. இந்தக் குடிசையிலை ஒருநாளும் வந்து விழாதாம் இப்படிப் பசியில் சாகிறதை விட ஓரேயடியாச் செத்துத் துலைக்கலாம்’ என்று விரக்கத்தோடு எண்ணியபடி அவனைப் பிடிச்சு அப்பால் தள்ளினாள். இப்போது அவன் வாய்விட்டு அழ ஆரம்பித்தான்.

வெறி கொண்டவன் போல அவனது காதைப் பிடித்துத் திருகி முதுகிலே நாலைந்து அறைவைத்தாள் மேரி. ‘சனியன் உனக்குத்தான் கண்டறியாத பசி. மற்றதுகள் பேசாமல் கிடக்குதுகள்’.

‘இந்தச் சந்தடியில் அருண்ட அந்தோனி, ஏன்றி பிள்ளையளைத் திட்டுறாய். பசிகிடக்கக் கூடிய வயசே அதுகளுக்கு?’ என்று ஏசினான்.

‘உழைச்சுத் தாற திறத்தில்’ அவனையும் மீறி அந்த வார்த்தைகள் வெடித்து விட்டன. அவன் ஒரு கணம் உசம்பிப் போனான். ‘அவளா பேசியது?’

அடுத்த கணமே தனது வார்த்தைகளின் உஸ்னத்தை உணர்ந்து கொண்டாள் மேரி. அப்பறும் அவனும் அவனும் எதுவுமே கொள்ளவில்லை.

இப்போது கடைசிக் குழந்தை மறுபடியும் கத்த ஆரம்பித்தது. ‘சனியன் இதுக்கு எப்பவும் அடங்காது’ என்று கூறியபடி அவனை வெடுக்கென்று தூக்கினாள் மேரி. ‘சனியன், எப்ப பார்த்தாலும் வாயை அதிலே வைச்சுக்கிட்டே இருக்கணும். நான் என்ன பாலும் மீனுமா திங்கிறன். பால் சுரக்கிறத்துக்கு.’ என்றபடி பாலுட்டினாள். குழந்தைக்குப் பால் இருக்கவில்லை. குழந்தை பசியினாலும், பால் கிடைக்காத ஏமாற்றத்தினாலும் ‘ஓ’ என்று அழ ஆரம்பித்தது.

எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்தோனிக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. வறுமை இவ்வளவு கொடுரமானதா! இப்படி ஒரு வறுமையை அவன் கனவில் கூட நினைத்துப் பார்த்ததில்லையே!

அவனுக்கு மட்டுமா இந்த வறுமை? ஊரோடு ஒத்தபடி எல்லா மீனவக் குடும்பங்களுமே நாதியற்று.....

பாதுகாப்பு வலயச் சட்டம் வருமுன்னர் அவர்களுக்கு என்றுமே உணவுக்குப் பஞ்சம் வந்ததில்லையே. கடல் தாயின் மடியில் கிடைக்கும் மீன்கள் என்றுமே பொலிவாகி அவர்கள் வாழ்க்கைச் சக்கரத்தைத் தடையின்றி உருள வழிவகுத்து, ஒ..... அப்போதிருந்த குதூகலமும், மகிழ்ச்சியும், இன்பப் பெருக்கும்!

'ஓ எல்லாமே கானல் நிராய், வெறும் பகந் கணவாய் போய், வள்ளங்கள் எல்லாம் கரையில் கவிழ்க்கப் பட்டு, கடற் கரையில் வசிப்பதே பயங்கரம் என்ற நிலை உருவாகி.....'

அந்தோனி மஜுபடியும் உறங்கிப் போகிறான். மேரிக்கு நேரம் போகப் போக பசி வயிற்றைக் கிள்ளுகிறதே தவிர தூக்கம் வருவதாயில்லை. அவள் கணவனைப் பார்க்கிறாள். அவன் ஏதோ அடிப்பட மரம்போல் படுத்திருக்கிறான். இவளது மனதிலே இரவத் தாய் ஏற்படுத்தும் மென்மையான உணர்வைகள். சீ..... நான் அவரை அப்படிப் பேசி இருக்கக் கூடாது. செய்த குற்றம் மனதை உறுத்துகிறது.

மயிர் சிலிர்க்கும் குளிர்..... நெஞ்சுத்தில் குடு. என்ன அலைகளின் வெளிப்பாடாய் பெருமுச்சுகள். உள்ளுர தணல் தட்டப் பட்ட ஆசை. கணவன்றுகே சென்ற மேரி, 'உங்களைத்தான், நித்திரையே?' என்றபடி அருகே படுக்கிறாள். வயிற்றுப் பசி தெரியாமல் அதிலாவது ஒரு நிம்மதியை நாடி, அதிலே திருப்தியும் கண்டு, அந்த அயர்விலே தூக்கமும் கண்களைத் தழுவி.....

குளிர் இன்னும் தணியவில்லை. கடற் பகுதியிலிருந்து வெடிக்கும் பீரங்கி முழக்கம் அதிகாலைத் தூக்கத்தை விரட்டி விட்டது. இரவு நெஞ்சுகிப் படுத்துக் கிடந்த அந்தோனி இப்போது மட்டும் சற்றுத் தள்ளிச் சுருண்டு போய்ப் படுத்துக் கிடக்கிறான்.

இன்னும் கொஞ்சம் தூங்கினால்?.... மேரி அந்தோனியோடு நெஞ்சுகிப் படுத்துக் கொண்டாள். அவளது கைகள் அவனது மார்புக்குப் பாரமாகியது.

இருவரும் பரஸ்பர புரிந்துணர்வுடன். ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து, உலகின் கல்டங்களை எல்லாம் மறந்து கருத்தொருமித்துச் சுகம் காணும் அந்தப் பொழுதுகள் போல் எப்பொழுதுமே இருந்துவிட்டால்?

மேரி அந்த இன்ப உலகத்திலிருந்து விடுபட மனமில்லாமல் வேண்டுமென்றே கண்களை மூடிக் கொண்டு சுகம் கண்டாள். புலர்கின்ற பொழுதின் ஒளித் தடங்கள் பாதி மூடிய அவள் கண்களுக்கூடாகத் தெரிகிறது. தரித்திர வாழ்வின் போராட்டங்கள் அச்சுறுத்த, கணவன் கடலுக்குப் போகவேண்டுமே என்ற எண்ணம் முளைவிட எழுந்து அந்தோனியையும் எழுப்பினாள். அதிகாலைப் பறவைகள் கீதம் இசைத்துக் கொண்டிருந்தன.

இப்போதெல்லாம் அந்த ஊர் மக்கள் வீச்சு வலைக்குத் தான் போவார்கள். இடுப்புக்குக் குறைவான தண்ணீரில் நின்று ஒரு வீச்சு. இப்படி நாலைந்து இடங்களில் நின்று வீசுவார்கள். அதற்கிடையில் நேவிக் காரர் வந்துவிடுவானோ என்ற பயம். ஒரு நாளைக்கு நாலு மீறும் கிடைக்கும்.

நாலஞ்சு நாத்தலும் கிடைக்கும். அது அதிர்வட்டத்தைப் பொறுத்தது. அந்தத் தலையெழுத்தைப் பொறுத்துத் தான் அடுப்படியில் எத்தனை முறை அடுப்புப் புகையும் என்று சொல்ல முடியும்.

அந்தோனி வீச்சு வலையோடு இடுப்பளவு நீருக்குள் வந்து காரலும், திரளியும், குடையும் அகப்படுமா என்று நீண்ட நேரம் நின்று கொக்குத் தலவும் செய்து வீசனான். அவனது பறியில் பல வீச்சுக்களின் பின்னர் கூட மீன் அதிகம் தேறவில்லை. எல்லோருமே கரையில் நின்றால் வீச்சு வலைக்கு மீன் அகப்படுமா என்ன?

கடந்து போன காலங்களின் நினைப்பில் அவனது மனது ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டது. கரவலை இழுத்து கும்பல் கும்பலாக மீன் அள்ளியது, ஆழ்கடல் சென்று அறக்குளாவும், சுறாவும், பாரையும், வாளையுமாக அந்தர் கணக்கில் பிடித்து விற்றது, ஒ..... அது எவ்வளவு அமைதியான காலம்.

அயராத உழைப்பு, உழைப்புக்கேற்ற வரும்படி, வீட்டிலே எல்லோருக்கும் வயிரார உணவு, அசதி போக்கக் கள்ளு..... பொழுது போக்கப் படம், பட்டனம்....

நாலு குழந்தைகளைப் பெற்று, குறைவின்றி வளர்த்து, மனைவியின் கழுத்திலும், காதிலும், கையிலும் மின்னவைத்து.

பயங்கரவாத ஒழிப்பு என்ற பெயரில் மீனவர்களின் தொழிலுக்கே உலை வைத்து, போதிய நவாரணமும் இல்லாமல், கையிலிருப்பது படிப்படியாகக் கரைந்துபோய், அன்றாட உணவுக்கே தாளமிட வேண்டிய நிலை. எல்லாமே ஒரு வருட இடை வெளிக்குள் நிஜத் தரிசனமாகிவிட்ட பின்னர்.....

அந்தோனி நெடுமூச்செறிந்தான்.

இடுப்பிலே கட்டியிருந்த பறியினுள் பாரம் அதிகமில்லை. ‘இதிலே கொஞ்சம் கறிக்கும் வைத்துவிட்டு மீதியை விற்று அரிசி வாங்க வேண்டும், என்று எண்ணியைடு கரைக்கு வந்தான். அந்தோனி கரையிலே அன்றனின் புன்னகையான வரவேற்பு.

‘அந்தோனி, ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி. இனிமேல் முன்று மைலுக்குள்ளே போய் மீன் பிடிக்கலாமாம். நேடியோவில் சொன்னவை’ அன்றனின் வார்த்தைகள் இவனுக்குத் தேணாக இனித்தன.

‘அப்ப இனி படகில் வீச்சு வலைக்கும் போகலாம். கரவலையும் போடலாம். மாதா கண் திறந்திருக்கிறா. இனியெண்டாலும் பின்னளையஞ்சு வயிறு நிறையச் சோறு போடலாம்’

வீட்டில் செய்தியறிந்த மேரியும் மிகவும் பூரித்தப் போனாள். ‘கர்த்தர் கண் திறந்திட்டார்.’

அன்று மாலையே மீன்பிடி மறுபடியும் சுறுக்குப்படைந்தது. அந்தக் கிராமமே மகிழ்வலையில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. கரை தட்டி நின்ற கட்டுமேரங்களும், வள்ளங்களும் கடல் தாய் மழிமீது பவனி வந்தன. அறுந்து போய்க் கிடந்த வலைகளைல்லாம் செப்பனிடப் பட்டன. வான்களும், மோட்டார் சயிக்கிள்களும், சயிக்கிள்களும் கடற்கரையில் அதிகாலை வேளைகளில் பிரசன்னமாகின.

ஏலம் சூறல், கருவாடு போடல், கரவலை இழுத்தல் இப்படித் தொழிலுக்குக் குறைவில்லை. எல்லாக் குடிசைகளிலும் மூன்று நேரமும் அடுப்புப் புகைந்தது.

மேரி பழையபடி கறி விற்கப் போனாள். குழந்தைகள் குதூகலமாக ஓடி ஆடி விளையாடின. சின்னவளைக்கும் மார்பு நிறைந்த பால் கிடைத்தது. மீன் கறியும், கணவாய்க் கறியுமாக குடிசைகள் கமகமத்தன.

எங்குமே குதூகலம்.

ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் அந்தோனியார் கோவிலில் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது.

தினமும் அதிகாலையிலேயே கரையேறும் வள்ளங்களை எதிர்கொள்ளக் குடிசை வாழ் பெண்களும். சிறார்களும் கூடினர். மீன் தின்னிப் பறவைகளும் வானத்தை வட்டமிட ஆரம்பித்தன.

வழக்கம் போல இரவு அந்தோனியும் கரவலைக்குப் போய் விட்ட பின்னர் குடிசையில் மேரி குழந்தைகளோடு படுத்திருந்தாள். ஏனோ அப்பொழுது அந்தோனியின் அண்மை அவளுக்குத் தேவைப் படுவதாக உணர்ந்தாள்.

‘அம்மா, என்னை டிறில் விளையாட்டிலை சேர்த்திருக்கினம். நீலக் காற்சட்டையும், வெள்ளைச் சேட்டு ஒன்டும் தைக்க வேணும்’ முத்தவன் அம்மா விடம் கேட்டான்.

‘காலமை அப்பா வந்த பிறகு வாங்கித்தாறன் ராசா’

கடல் அலைகள் சோளாகக் காற்றில் பேரிரைச்சலிட்டன. ரானுவ முகாமொன்றிலிருந்து வெள்ள அடிக்கும் சத்தம் விட்டு விட்டுக் கேட்டது.

மேரி உறங்கிப் போனாள்.

அதிகாலைப் பறவைகள் எழுப்பிய நாதம் விடிவை அறிவிக்கக் கண்விழித்த மேரி, கடற்கரைக்கு விரைந்தாள்.

நன்றாக விடிந்து விட்டது.

கட்டு மரங்கள் சில கரையேறிக் கொண்டிருந்தன.

அந்தோனி சென்ற வள்ளம் இன்னும் வரவில்லை. அவள் ஏக்கத்தோடு கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நீர்க் காக்கைகளும், நாரைகளும், கொக்குகளும் ஒவி எழுப்பியபடி பறந்து கொண்டிருந்தன. அவை எழுப்பிய ஒவி, கடலையின் பேரிரைச்சலையும் மீறிக் கொண்டு கேட்டது.

பரந்து கிடக்கும் நீலக் கடலில் அங்கொன்றுமாக இன்னும் சில வள்ளங்கள் கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றில் ஒன்றில் தான் மேரியின் கணவன் அந்தோனியும் இருப்பான். ஒவ்வொரு வள்ளமும் கரையை நெருங்க நெருங்க அதில் தான் அவன் இருப்பதாக எண்ணிக் கொள்வாள் மேரி. அந்த நம்பிக்கையில் சள் என்று ஏறிக்கும் வெயிலையும் பொருட்படுத்தாமல் வள்ளங்கள் வருவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

திடீரன்று சலசலப்பு.

வள்ளத்தில் வந்த சிலர் கதறியமுதபடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ‘அறுவான்கள் மண்டை தீவுக்குக் கிட்ட சுட்டுப் பொக்ககிப் போட்டாங்கள். கறுப்புச் சட்டையோட வந்தவங்களாம். நிராயுதுபாணியான எங்கட மீனவர் முப்பது முப்பத்தைஞ்சு பேரைச் சரிக்கட்டிப் போட்டுப் போட்டாங்கள்’

‘ஜூயோ ஜூயோ மாதாவே யேகவே.....’ எங்குமே மரண ஒலமாய்.....

இளைஞர்கள் பிரேதங்களைக் கரை சேர்த்தார்கள். புன்னகை மாறுாத முகத்துடன் அந்தோனியின் குத்திக் குதறப் பட்ட உடலைக் கண்டதும் மேரி, இந்த உலகமே அதிரும்படி அலறினாள்.

‘ஜூயோ, என்ற ராசாவே, என்னையும் பிஸ்ளையலையும் தவிக்கவிட்டுட்டுப் போட்டியளே’

மேரியைப் போல வில்லி, மார்க்கிரட், அற்புதம், பூரணம், அன்னமேரி, இதயாணி, இப்படிப் பலர் கணவனை இழந்து, பிஸ்ளையை இழந்து, சகோதரனை இழந்து, தந்தையை இழந்து.....

‘உவங்களுக்குச் சரியான பாடம் படிப்பிக்காமல் விடமாட்டம்’ ஓடியாடி வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஒரு இளைஞர் கறுவிக் கொண்டிருந்தான்.

தாத்தா சுட்ட மான்

‘மணியம், இனி உன்னாலை குறி பார்த்துச் சுட முடியாது.... பேரனைக் கூட்டிக் கொண்டு போ... இனி அவன் தான் சரியாகக் குறி பார்த்துச் சுடுவான்.....’

சரஸ்வதி முகத்தில் அடித்தது போல் சொல்லி விட்டாள். மணியத்தால் தாங்க முடியவில்லை.

‘சரஸ்வதியா சொன்னாள்? என்னைப் பார்த்தா சொன்னாள்....? மணியத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

‘ஒலிம்பிக்கில் துப்பாக்கி சுடும் போட்டிக்குப் போனாலும் மணியத்திற்கு தான் முதற் பரிசு....’ விதானையார் ஒருமுறை சொன்னதை இப்போதும் பெருமிதமாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில், இந்த சரஸ்வதி.....

‘மணியம் இனி உன்னால் குறிபார்த்துச் சுட முடியாது....’

‘என்னையா, என்னைப் பார்த்தா.....’

உண்மை தான்!

மணியம் வேட்டு வைத்து விலங்கு விழாத சரித்திரமே கிடையாது.

இடியன் மணியம் என்றால் அந்த ஊரில் மட்டுமல்ல, அயலூர்க்காரர்களுக்குக் கூடத் தெரியும். அதுவும் குறிப்பாகக் குடா நாட்டு இடப் பெயர்ச்சி வன்னிக் கிராமங்களுக்கு, வந்தடைந்த காலகட்டத்தில் இறைச்சிப் பிரியர்களுக்கு மணியம் என்ற பெயர் பிரசித்தம்.

உடும்பு வேணுமென்றால் நாய்களோடு புறப்பட்டால் சில மணிகளில் நாலைந்து கொண்டு வந்து விடுவான். இரவு தங்கு வேட்டைக்குச் சென்று அவன் கூட்டுப் போட்ட வத்தல்கள் கொழும்பு வரை என்ன, தூர் ஜோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளுக்குக் கூட பார்சலில் பறக்கும்.

மணியம் எனக்கொரு கூழுக்கடா.....

மணியம் பூநா இறைச்சி இருமலுக்கு நல்லமாம்....

மணியம் மயிலென்னை வேணும்.... மயிலிறகும் வேணும்..... காவடி எடுக்க வேணும்... மான்தோல் இருக்கோ?

எல்லோருக்கும் அட்சய பாத்திரம் போல் 'ஓம்' என்று தலையசைப்பான். சொன்ன சொல்லு பிச்கியதில்லை. காசு களஞ்சு சணங்கினாலும் பொருட்டுத்துவதில்லை.

இடியன் என்ற அடைமொழி அவனுக்கு வரக் காரணம் அவன் பாவிக்கும் அடைப்புத் துப்பாக்கி தான்.

முறையான சன்னம் இல்லாத அடைப்புத் துவக்குகளைத் தான் வன்னி மக்கள் வயல் காவலின் போது பாவிப்பார்கள்.

இது அனுமதி பெறாத கள்ளத் துவக்கு.

அவர்களும் தான் என்ன செய்வார்கள்? கொக்கு, குரங்கு தொடக்கம், ஏருமைக்கடா, யானை வரை கமங்களை அழிப்பது இங்கு சகஜம்.

துப்பாக்கிக்கு அனுமதி பெறுவதென்பது லேசான காரியமில்லை. முறையாக விண்ணப்பித்தாலும் துவக்குகள் வழங்கப் படாமையினால் இந்த மாதிரி இடித்து அடைத்துப் பாவிக்கும் துப்பாக்கிகளை வன்னிக் கமக்காரர்கள் பலரும் வைத்திருக்கிறார்கள்.

ஒரு தடவை அடைத்த பின் இந்தத் துவக்கினால் ஒரு முறை தான் கூட முடியும். மறுபடியும் இத்துப்பாக்கியைப் பாவிக்க வெண்டுமென்றால், மறுபடியும் சக்கை அடைக்க வேண்டும். தீப்பெட்டி மருந்து, தீக்குச்சி மருந்து, பிகங்கான் துண்டுகள், பழைய சைக்கிள் போல்ஸ்கள் என பல பொருட்களை முறைப்படி கலந்து குழாயில் இடித்து அடைப்பார்கள்.

சக்கை அடைப்பதென்பது லேசப்பட்ட காரியமில்லை. நல்ல அனுபவமுள்ளவர்களால் தான் இதை இடித்து அடைக்க முடியும். 'கரணம் தப்பினால் மரணம்' என்ற சர்க்கல் காரனின் பணி போன்றது இது.

இதனால் கைவிரல்களையும், கண்களையும் இழந்தவர்களை ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பட்டியலிட முடியும்.

மணியத்திற்கு சின்ன வயதிலிருந்தே அத்தப்படி. இடித்து அடைப்பதிலும், சுடுவதிலும் அவன் வலு விண்ணன்.

பள்ளிச் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில் முதன் முதலில் கிடைத்த துப்பாக்கி அனுபவம், முதன் முதலாக மீனாட்சி மாமியிடம் கிடைத்த அனுபவத்திற்கு குறைந்ததல்ல.

அந்த நினைவுகள் இந்த வயோதிபத்திலும் நினைத்துப் பார்க்கையில் பெருமிதம் மனதில் வரும்.

பொதுவாக வயல்கள் செழித்து வரும் காலங்களில் கூட்டமாக குழுவன்களோ, யாணைகளோ, மாண்களோ வந்து பயிர்களை சர்வநாசம் செய்வதால் இராக்காவல் காக்காமல் பயிர்களை காத்தெடுத்து அறுவடை செய்து பலன் பெற முடியாது. நெல்லுப் பொறுக்கும் கூட்டம் வரை துவக்கு இல்லாமல் விரட்டப் படுவது கடினம்.

ஏத்துக்கட்டி அல்லது திட்டியில் காவல் கொட்டிலமைத்து, பனியிலும், மழையிலும், நூன்முக்கடியிலும், காவலிருந்து தான் விவசாயிகள் உழைக்கிறார்கள். எரிகொள்ளி டோச்சலைற், மண்ணெண்ணை, பழந்துணி, லாம்பு, தீப்பெட்டி, கயிறு, கத்தி என்று பல பொருட்களுடன் ஒரு இடியன் துவக்காவது வேண்டும்.

சீல சமயங்களில் பாம்பு, பூச்சிப் பயமும் உண்டு. இவை எல்லாம் உழைக்கும் வன்னி விவசாயிகளுக்குப் பழக்கப் பட்டு விட்டது. பயிர்களைச் சங்காரம் செய்துவிடும். தனியன் யாணை வந்தால் விரட்டினாலும் போகாது. வெடி வைக்காது விட்டால் உயிருக்கே ஆயத்து வரலாம்.

மணியன் சிறுவனாகவும் இல்லாத, இளைஞாகவும் மாறாத விடலைப் பருவத்தில் ஒரு நாள் அப்பு அவனை வயலுக்குக் காவலுக்குக் கூட்டிச் சென்றார்.

அன்று தான் துவக்கை எப்படிக் கையாள வேண்டும், எப்படி குறிவைக்க வேண்டும், எப்படி அணைத்துக் கொண்டு சுட வேண்டும் என்று காட்டிக் கொடுத்தார்.

அப்புவக்குக் கொஞ்சம் சுகமில்லை. கூடவே அசதி என்று கள்ளும் குடித்திருந்தார். ‘மணியம்.... நித்திரையாய்ப் போகாத..... அப்பு படுக்கப் போறன..... ஏதும் முறுகம் வாற சந்தடி என்றால் எழுப்பு..... மேனை அயர்ந்து போகாத.....’ என்று மீண்டும் எச்சரித்து விட்டுப் படுத்தார்.

தூங்கித் தூங்கி விழித்திருந்த மணியத்தை சலசலப்பு உசாராக்கியது.

‘எனேயப்பு எழும்பனை..... முறுக சாதி வருகுது....’ என்று அவரை உலுப்பினான். அவரோ எழும்புவதாயில்லை. ஆழ்ந்து குந்டடையுடன் திரும்பிப் படுத்தார். ‘எனேயப்பு.... பயமாயிருக்கணை....’

மணியத்திற்கு கையுமோடவில்லை, காலுமோடவில்லை. இடியனைக் கையிலெடுத்து, தோள்மூட்டோடு அணைத்தபடி குறி வைத்தான். நிலா ஒளியில் உருவ அசைவு தெரிந்தது. வில்லை அழுத்தினான். ‘டமார்’ என்ற சத்தத்துடன் பூற்பட்டுச் சென்ற சன்னம் தவறாமல் விலங்கை வீழ்த்தியது.

இந்தச் சந்தழியில் கண்விழித்த அப்பு திடுக்கிட்டு டோச் ஸைட்டை அடித்தார். ‘என்னடா மேனே...’

அங்கே....!

ஒரு பெரிய யானை பிளிறியபடி சரிந்துபோய்க் கிடந்தது. அக்கம் பக்கத்து வயல்களில் காவலிலிருந்தவர்களும் வந்து கூடி யானையைப் பார்த்து அப்புவைப் பாராட்டினார்கள். மணியன் தான் சுட்டது என்று அவர் சொல்லியும் யாரும் நம்புவதாயில்லை.

‘இந்தச் சின்னப் பொடியனா....? பொய்து....’

எது எப்படியோ அன்றிலிருந்து மணியத்திற்கு துப்பாக்கி மேல் ஆசை வந்து விட்டது. ‘படிச்சு என்னத்தைக் கண்டது! எனக்கும் வேலை வெட்டிக்கு உதவி வேண்டுமே’ என்ற அப்புவின் அருட்சியில் பள்ளிக்கூட வாசலுக்கு டாட்டா காட்டினான்.

கண்டறியாத கணிதமும் விஞ்ஞானமும்.

இவன் படிப்பை விட்டதில் அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் கவலை. அப்புவும் பிள்ளையும் சேர்ந்து நின்றமையினால் அவளது கூற்று எடுப்பவில்லை.

மணியம் வளர்ந்து வந்தபோது, கமத்தோடு வேட்டையும், அவனது தொழிலாகவிட்டது. மிக நீண்ட காலமாக இடியன் துவக்கைப் பார்த்து வந்தமையினால் ‘இடியன் மணியம்’ என்ற மகுடம் அவனுக்குச் சூட்டப் பட்டுவிட்டது.

இப்பேர்ப்பட்ட மணியத்தைப் பார்த்து சரஸ்வதி என்ன சொல்லிவிட்டார்!

‘மணியம் உன்னால் இனி சுடமுடியாது. பேரனைக் கூட்டிக் கொண்டு வேட்டைக்குப் போ.... அவன் தான் இனி குறிபார்த்துச் சுடுவான்.’

சரஸ்வதியின் வார்த்தைகள் அவனைக் குடைந்தது. உண்மைதான்.

இப்ப கொஞ்ச நாளாக மணியத்தின் உடலில் ஒருவித சோர்வு தெரிகிறது. 'மார்க்கண்டேயரைப் போல் என்றும் பதினாறாக எல்லோராலும் இருக்க முடியுமா என்ன?'

மணியம் இளமையிலேயே குழப்படி. கொஞ்சம் அப்படி இப்படித்தான். அது என்னவோ தெரியவில்லை. மணியத்தின் பார்வைப் பட்ட பெண்கள் அவனுக்கு மறுப்புச் சொல்வதில்லை. ஆனால் காதல் என்று யாரும் முச்ச விட்டால் அந்த நட்பு அதோடு சரி. வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு தான்.

இவனுக்கு ஒரு கால் கட்டுப் போடாவிட்டால் இவனைத் திருத்த முடியாதென்று அப்புவக்குத் தெரிந்தது. மாமன் மகள் வள்ளியை சடக்கென்று பேசி முடித்து வைத்துவிட்டார்.

வள்ளி கட்டமுகி தான். இவனது குதியன் குத்தலுக்கெல்லாம் ஈடு கொடுத்துத் தனது காலடியில் கட்டி வைத்திருந்தாள். செல்வியைப் பெற்றிருத்த பின்னர் வள்ளியால் மணியத்திற்கு ஈடு சொல்ல முடியவில்லை. தனது அழுங்குப் பிடியைத் தளர்த்த வேண்டியதாயிற்று.

மணியத்தின் ஆஜானு பாகுவான தோற்றமும் வசீகரமான பேச்சும் பெண்களை ஈத்தத்தில் வியப்பில்லை. காமத்திற்குக் கண்ணில்லை என்பது போல குப்பத்து ஆராயி முதல் முதிர்க் கண்ணி ஆசிரியை அம்பிகா வரை இவனிடம் தடக்கி விழுந்து எழுந்தவர்கள் ஏராளம்.

இவனது கூத்ததையெல்லாம் பார்க்க முடியாமலோ என்னவோ மூன்று நாள் வயிற்றோட்டத்தில் வள்ளி கண்ணை முடிக் கொண்டு விட்டாள்.

இதன் பின் இவனைத் தட்டிக் கேட்கவும் ஆளில்லாமல் போனது. மணியம் தனிக்காட்டு ராஜாவானான். மணியம் ஒவத்த குறி தப்பாது என்று இரட்டை அர்த்தத்தில் ஊரில் பேசிக் கொள்வார்கள்.

இந்த வரிசையில் கட்டசிச் சில வருடங்களாக இவனுக்கு இனிப்புக் கொடுத்து வந்தவள் சரஸ்வதி. அவள் தான் சொல்லிவிட்டால் மணியத்திற்கு இனி குறிபார்த்துச் சுட முடியாது.....

மணியத்தால் இதை ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

கனத்த மூன்றுடி நீளத் துப்பாக்கியை தூக்குவதற்கு சங்கடமாய் வயது வந்ததை உணரும் சந்தர்ப்பங்கள் சிலவற்றைக் கடந்த சில நாட்களாக மணியம் உணர்ந்து தான் வருகிறான்.

துப்பாக்கியைத் தூக்குகின்ற போதெல்லாம் தோள் பட்டையில் ஒரு வித வலியை உணர்கிறான். இருந்து விட்டு எழும்பும் போது இலேசான

தலை குற்றல், இரவில் இரண்டு முன்று தடவைகள் சலம் விட எழும்புதல் என்று தேக நிலையில் சில மாற்றங்களை அவனால் சகித்துக் கொள்வது கஸ்டமாக இருக்கிறது. நாரிப்பிடிப்பு வேறு!

முன்று நாட்களுக்கு முன் சரஸ்வதி 'அட சீ..... இவ்வளவு தானா?' என்று சலிப்போடு கேட்டது அவனது ஆண்மைக்குச் சவாலாகப் பட்டது.

காட்டிலே நன்பர்களோடு தலைவனாக நடைபோட்டு எதிர்ப்படும் விலங்குகளை நொடிப் பொழுதில் கட்டு வீழ்த்தி தினமும் இறைச்சிக் கறியும், பொரியலுமாக.....

இறைச்சி என்றால் வள்ளிக்கு அலாதிப் பிரியம். மகள் செல்விக்கும், அவள் வயிற்றுப் பேரன் சந்திரனுக்கும் கூட இறைச்சி என்றால் ஒரு கோப்பை சோறு கூடுதலாக எடுக்கும்.

சரஸ்வதிக்கு மட்டும் என்னவாம்? எத்தனை நாட்கள் முழு சூலையே அவளிடம் கொடுத்து விட்டு வெறும் இறைச்சியோடு போயிருக்கிறான்.

முயல்கறி, பறவைக் கறி என்று அவள் ஆசையாய் கேட்கிற போதெல்லாம் தவறாமல் கட்டு வந்து கொடுப்பான். உடும்பு உடம்போடு ஒட்டும் என்று கேட்டு பிடிப்பித்து வந்து ஆசை தீர் சாப்பிடுவானே!

அவளுக்கு இப்போது உடம்போடு ஒட்ட விருப்பமில்லையாம்..... பாவி.....

'மணியத்திற்கு இனி குறிபார்த்துச் சுட முடியாது.....' இந்த வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் அவரது காதில் நாரசமாக ஓலிக்கிறது.

சுட்டுக் காட்டிறன்..... சுட்டுக் காட்டிறன் என்று கறுவிக் கொண்டார். 'எனிய பெண் ஜென்மம்.....'

நன்பர்களோடு காட்டிலே சிறாம்பி கட்டி, ஏத்திலே ஏறி அமர்ந்து கொண்டு குழுவனையும், மரரயையும் குறி பிச்காமல் கட்டு விழுத்தியதெல்லாம் வெறும் பழங்கதையா?

கூட்டமாக அமர்ந்திருக்கும் பறவைகளை கைதடிப் பெரும் ஒசை எழுப்பிக் கலைத்து, அவை கூட்டமாய்ச் சிதறிப் பறக்கும் போது சுட்டு ஒரே தடவையில் இரண்டு முன்று பறவைகளைப் 'போத் போத்' என்று வீழ்த்தியது எல்லாம் இனி முடியாதா.....?

தலை மயிர் இன்னும் வெனுக்கவில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வெள்ளிக் கம்பிகளாக.....

இந்த ஸீசையும், தாடை மயிரும்தான் கொஞ்சம் பிசகு பண்ணியது. ‘இந்தக் காலத்துப் பசங்க டெயோ ஏதோ ஒன்னு பூகறாங்களோ.....’ என்று நினைத்துக் கொள்வார். பின்னர் தனது நினைப்பை எண்ணிச் சிரிப்பார்.

இப்போது நண்பர்கள் அதிகம் அவரோடு காட்டுக்கு வருவதில்லை. எல்லாம் ஒரு வயசுக்குத் தானோ? பேரன் சந்திரனைத் தான் தேவைப்படும் போது சூடிடி செல்வார்.

‘தாத்தா நீங்க அந்த நாளையிலை யானையை கூட்டங்களாமே?’ அவன் ஆர்வமாகக் கேட்கும் போது இப்பவும் பெருமிதம் மனதை தாலாட்டும்.

‘தாத்தா..... இனி இந்தத் துவக்கு வேண்டாம்..... நல்ல மெசின் கண்ணோடு வேட்டைக்குப் போகலாம்..... நாலைஞ்சு தரம் சுட்டாலாவது ஒண்ணை விழுத்தலாம் தானே?’

‘உனர் தாத்தா கவரி மானடா..... ஒரு தரம் குறி பார்த்துச் சுட்டால் சுட்டது தான்.....’

காட்டிலே பேரனுடன் நடந்து கொண்டிருக்கையில் எதிரே ஒரு மான்! டோச்சை அதன் கண்களுக்கு அடிக்கும் படி பேரனிடம் கொடுத்து விட்டு மானைக் குறி பார்த்தார். மானின் முகம் மங்கலாக இரண்டு மூன்று முகங்களாக அவரை அலைக்களித்தது.

அது திரும்பி ஓட முன்னரே வெடி வைக்க வேண்டும்.

‘டுமீல்’

குடு பட்ட மான் அலறிக் கொண்டு ஓடி வீழ்ந்தது. ஆவேசம் வந்தவர் போல் மானருகில் சென்று குத்திக் கிழித்து ஸ்ரலைப் பிடுங்கி எடுத்தார்.

‘இதைக் கொண்டு போய் சரஸ்வதி மாமியட்டைக் கொடு தாத்தா சுட்ட மான்..... சமைச்சு வைக்கட்டாம் என்று.....’

இடியன் மணியத்தால் இனியும் கட முடியும்!

தெளிவு

இந்தப் பாதையில் பிரயாணம் செய்வதாயின் ஒவ்வொரு நாளும் உடுப்பு மாற்ற வேண்டும். அவ்வளவு பழுதி. பத்தாண்டுகள் முன்னர் தார் ரோட்டாக இருந்தவை தான். இன்று பள்ளமும் திட்டியுமாக, பயணம் செய்ய முடியாததாக..... அதிலும் இப்பொது கிடைத்த யுத்த இடைவெளியில் அடுத்தடுத்து வாகனங்கள் தெற்கிலிருந்து வந்து போக ஆரம்பித்த பின்னர் ஒரே பழுதி மயம் தான்.

எதிரே உறுமிக் கொண்டு வந்த வாகனத்திற்கு இடம் விட்டு ஒதுக்கமாக அந்த ஒடுங்கிப் போன பாதையின் ஓரமாகத் தனது எம். ஐ. 90 ஜி நிறுத்தினான். ஓ! எமது மக்களின் வாழ்வும் தான் இந்தப் பாதையைப் போல் எவ்வளவு ஒடுங்கிப் போய்விட்டது!

வாகனம் கட்டந்து சென்றதும் தனசூ மோட்டார் சைக்கிளை முடுக்கினான் ஆனந் தன். அவன் வைத் திய சாலையை அடைந்த போது நூற்றுக்கணக்கான நோயாளர்கள் அவனது வரவுக்காகக் காத்திருந்தனர்.

பெடாக்ரர் ஆனந்தனுக்குக் கொராசிக்காரன் என்று நல்ல பேர். அதுவும் வைத்தியர்கள் இன்றி கடந்த பத்து வருடங்களாக அவலப்படும் மக்களுக்கு அவனது சேவை அளப்பரியது. அவன் மாவட்ட வைத்திய சாலையில் பணியாற்றிக் கொண்டு, பிற்பகல் ஆறு மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள வைத்திய சாலைக்கு வந்து சிகிச்சை அளிப்பான். வைத்தியர்கள் தட்டுப் பாட்டினால் தான் இந்த நிலைப்பாடு இங்குள்ள வைத்தியர்கள் யாவரும்

அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்து வருவதனால் தான் யுத்தத்தினால் பாதிக்கப் பட்ட, இராணுவத்தினிடமிருந்து விடுவிக்கப் பட்ட, இப் பிரதேச மக்களின் சுகாதார சேவைகளைப் பூர்த்தி செய்திட முடிகிறது.

நாட்டு நிலைமையில் புதிதாக ஏற்பட்ட மாற்றம் நம்பிக்கையுடன் வுதாக இருந்தாலும் கூட, வசதியீனங்கள் இப்பகுதியில் தொடர்ந்து இருப்பதாலோ என்னவோ புதிய வைத்தியர்கள் வரவில்லை. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்த ஐந்து இலட்சம் மக்களுக்கு மகத்தான் சேவையாற்றிப் பழக்கப் பட்ட வைத்தியர்கள் தொடர்ந்தும் சலிப்பின்றிப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தனர்.

மருந்தகத்திற்கு வந்த ஆண்தன் நோயாளர்களைத் துரிதமாகவும் அதே நேரம் கவனமாகவும் பரிசோதித்து சிகிச்சை வழங்கினான். ஊழியர் பற்றாக் குறையினால், ஊதியமற்ற சில தொண்டர்களும் அவனுக்கு உதவியாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தமை. எது மக்கள் எந்தச் சவாலையும் எதிர் கொள்ளக் கூடியவர்கள் என்பதற்குக் கட்டியம் கூறியது.

மீண்டும் வைத்தியசாலையை நேக்கிப் பயணம். இன்று அவனுக்குத் தான் இருவகு கடமை. “ஓய்வே இல்லாமல் பணியாற்றி உங்கள் உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளப் போகிறீர்கள்” என்று மனைவி காந்தா அடிக்கடி கடிந்து கொள்வாள்.

அவன் தனது விடுதியை அடைந்த போது அங்கே சிறிய சொகுசு வாகனம் ஒன்று நின்றிருந்தது. வீட்டினுள்ளும் ஒரே கலகலப்பு.

“ஓங்கோ ஆனந்த.....” என்று அவனை வரவேற்றவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான். மிகச் செழிப்பாக இருந்தான். பட்டென்று ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை. அவனை எங்கோ பார்த்த மாதிரி நினைவுக்கு வந்ததே தவிர உடனடியாக நினைவுக்கு வராமையினால் புருவத்தை உயர்த்தினான். “டேய்..... என்னைத் தெரியவில்லையா நான் தான் முரளி..... ஏ. எல் வரை உன்னுடன் படித்தேன.....”

சட்டென்று ஞாபகத்திற்கு வர, “அடா முரளி.....! என்னமாய் மாறிவிட்டாய?.....” என்றான் ஆண்ந்தன் ஆச்சரியத்தோடு. “எப்படி இருக்கே முரளி..... ம..... பத்துப் பன்னிரண்டு வருசம்”

“லண்டனில் வாழ்க்கை நன்றாகப் போகிறது..... இப்போ பிரிட்டிஷ் உரிமை பெற்று விட்டேன்..... என்னுடைய நிறுவனத்திலே கணி இயக்குவளாக இருந்த ஸ்டெல்லாவை கலியாணம் முடிச்சிட்டேன்..... தமிழ் நாட்டுக் கேரள்..... மீட் மை வைப்பு.....” எதிரே அமர்ந்திருந்த மனைவியை அறிமுகம் செய்தான் முரளி. “இவன் என்னுடைய பிரண்ட்.

டொக்டர் ஆனந்தன் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேனே.....” மனைவிக்கு நண்பனை அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

“நீ..... எப்படி இருக்கே..... ஒரு ரெவிபோன் கூட இல்லாமல்..... ஒரு டொக்டர்..... நினைச்சுப் பார்க்கவே முடியலை. எப்படி உன்னால் வாழ முடியது.....?” தொடர்ந்தான் முரளி ஆனந்தன் சிரிப்பைப் பதிலாக உத்திரத்தான். தேநீர் பரிமாறிய அவனது மனைவி காந்தா தான் பதிலளித்தாள். “அவருக்கு தொழில் தான் உலகம்..... கொழும்பு கண்டிப் பக்கமாவது மாற்றம் எடுக்கச் சொல்லிக் கேட்டால் எரிஞ்சு விழுகிறார்..... நாங்கள் இந்தப் பத்து வருடமாக இங்கிருந்து என்னத்தைக் கண்டம்.....?”

“ஆனந்த ஆர் யூ ரியலி மாட். இந்தக் காட்டுக்குள்ளேயே தொடர்ந்து பணி புரிகிறாய்..... உலகம் எங்கே போயிட்டுது..... இங்கே மின்சாரமும் இல்லாமல்..... கண்ணியும் இல்லாமல்..... ஒ..... வாழ்வில் அனுபவிக்க வேண்டிய எவ்வளவையோ இழந்திட்டாய்..... இப்பு கூட லேற் இல்லை..... யூ. கே யில் நல்ல வாய்ப்பு இருக்கு..... ஒரு எக்ஸாம் சிட் பண்ணன்றும்..... நீ கெட்டிக்காரன் பாஸ் பண்ணிடுவாய்..... ஏன் நீ யூ. கே வரக் கூடாது? உனது பின்னாக்களினுடைய எதிர்காலம், மனைவியினுடைய அபிலாசைகள் எல்லாமே நிறைவேறும்..... இங்க டொக்ராக் இருந்து கொண்டு ஒரு கார் கூட இல்லாமல்.....” முரளி தொடர்ந்தான். “என்னிடம் முன்று கார் இருக்கு”

ஸ்டெல்லாவும் அவனை ஆழோதித்தாள். “அங்க வந்திட்டால் வாழ்க்கை சொர்க்கமாயிடும்..... பாருங்க மிசில் ஆனந்த நீங்களே அங்கு வேலை பார்த்துப் பல லட்சக் கணக்கில் சம்பாதிக்கலாம்.

“நான் அதிகம் படிக்கல..... ஏ.எல் பாஸ் பண்ணினதோட் சரி.....” காந்தா கூறியதும். “நான் என்ன பெரிதாகப் படித்தவளா? அங்கே போய் ஆறு மாதம் கண்ணிப் பயிற்சி பெற்றேன்..... அப்பற்றம் இவருடைய மீன் கடையில் கனிசியராகச் சேர்ந்தேன்..... இப்போ எங்யோ போயிட்டம்.....”

“மீன் கடையா.....?” காந்தா ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள். “என்ன நீங்க.....?”

முரளி சிரித்தான். “செய்யும் தொழிலே தெய்வாம். மீன் கடை என்றதும் பயப்பிடாதீங்க. அங்கே எல்லாம் பாக்கிங் சிஸ்டம்..... எனக்குக் கீழே பன்னிரண்டு பேர் வேலை செய்யிறாங்க ஒவ்வொருவரும் மாதம் லட்ச ரூபாய்க்கு மேலே சம்பாதிக்கிறாங்க.....”

இதே கடையில் தான் நான் கம்பியூட்டர் ஒப்பிரேட்டர்.....” ஸ்டெல்லா சிரித்தாள். “நீங்க வந்தா நல்ல வாய்ப்பு இருக்கு. இலங்கையைச் சேர்ந்த பல டொக்ரர்மார் நல்ல புகழோடும் பணத்தோடும் இருக்கினம்.....”

இவர்களோடு உரையாட, உரையாட ஆனந்தனதும் காந்தாவினதும் மனதில் சிறு ஆசை அரும்பியது.

“யோசி ஆனந்த.....” முரளி எண்ணையூற்றினான்.

“விசா ஒழுங்குகள் நான் ஸ்போன்சர் பண்ணுவேன்”

“சாப்பாடு ரெடு..... சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் போக வேணும்”

“சாப்பாடு என்ன..... இன்று நைட் அவுட் உங்களோடு தான்.....” ஸ்டெல்லா சிரித்தான்.

குதாகலமாக உரையாடியபடி உணவருந்திக் கொண்டிருந்த போது அவர்கள் சொன்ன தகவல்கள் யூ. கே செல்லும் ஆசையைத் தூண்டிய வண்ணமிருந்தது.

“பொக்டர் அட்மிசன்..... பாம்பு கடிச்சு ஒருதரைக் கொண்டு வந்திருக்காங்க.....” வாசலில் அழைப்பு.

தின்றது பாதி, நின்னாதது பாதியாக ஏழந்த பொக்டர் ஆனந்தன் கைகளை அலம்பிவிட்டு வைத்திய சாலைக்குச் சென்றான். அவன் சென்று நீண்ட நேரமாகியும் திரும்பாததினால் முரளி கேட்டான் “இன்னும் காணேல்லை.....”

“இப்படி எத்தனை நாள் தான் காத்துக் கிடந்திருக்கேன். இன்னைக்குச் சாப்பிடும் போது வந்தது..... சில வேளாகளில் படுக்கைக்குப் போகும் போது..... சில வேளாகளில் சாமத்தில்..... அதிகாலையில்.....” காந்தா சலிப்பிடன் கூறினான். “இயலே இல்லை.....”

சிறிது நேரம் உரையாடினார்கள். ஆனந்தன் இன்னமும் வரவில்லை. “நான் பார்த்து வர்ட்டுமா?” என்றபடி பதிலுக்குக் காத்திராமல் புறப்பட்டான் முரளி.

ஆஸ்பத்திரியில் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த இளைஞரின் உயிரை இயமனிடமிருந்து மீட்கப் போராடிக் கொண்டிருந்தான் ஆனந்தன். தாதியரும் ஊழியரும் தூரிதமாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

முச்சத் திண்ணறலுடன் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த நோயாளிக்கு ‘காடியக் மசாஜ்’ கொடுத்து செய்வேகைச் சுலாசமும் கொடுத்து தூரிதமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த ஆனந்தனின் செயற்பாட்டை கவனித்தான் முரளி. எனினும் அந்த நோயாளியின் நிலையைப் பார்த்து அவனுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. ‘அன்றிவென்சிரிம்’ என்ற விசமாற்று ஊசி குளுக்கோகடன் நாளத்தினுடே ஏறிக் கொண்டிருந்தது. தாதி ஒருத்தி

குருதி உறைதல் நேரத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். நாடியோட்டத்தைக் கணித்த ஆண்ந்தன் “..... மை கோட்டு...” என்றபடி உடனடியாக கையோக் கோட்டிக்சோன் ஊசியைச் செலுத்தும் படி தாதிக்குப் பணித்தான்.

நவீன் கருவிகளோ, ஆளாணிலோ, பிறவாய்ப்பு வசதிகளோ இன்றி அரிக்கன் ஸாம்பு வெளிச்சத்தில் ஊழியர்கள் அனைவரும் ஒரு அஸ்காக இணைந்து செய்து கொண்டிருந்த துரித சிகிச்சையை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் முரளி.

சிறிது நேரத்தில் நோயாளியிடம் அசைவுகள் தென்பட ஆரம்பித்தது. திருப்திகரமான முன்னேற்றத்தைக் கண்ட ஆண்ந்தன் நம்பிக்கையோடு சிகிச்சையைத் தொடர்ந்தான். பின்னர் செய்ய வேண்டிய தொடர் நடவடிக்கைகள் பற்றித் தாதியிடம் கூறி, அவசியம் ஏற்பட்டால் தன்னை அழைக்கும்படி கூறிவிட்டு நண்பன் முரளியோடு விடுதிக்குச் சென்றான்.

அவர்கள் வெளியே வந்தபோது, வாசலில் கண்ணீருடன் தனது இருவயதுக் குழந்தையுடன் காத்திருந்த அவ்விளைஞரின் மனைவி “டொக்டர் ஜூயா, அவருக்கு எப்படி இருக்கு?.... அவரைக் காப்பாற்றிடுக்க.... நானும் குழந்தையும் அனாதையாயிடுவோம.....” என்று கதறி அழுதாள்.

“பயப்ப வேண்டாம்..... கடவுள் கைவிடமாட்டார்” என்று அவனுக்கு ஆறுதல் கூறினான் ஆண்ந்தன்.

எனக்குத் தெரியும்... நீங்கள் எப்படியும் அவரைக் காப்பாற்றி விடுவீங்க..... இந்த ஜஞ்சு வருசத்தில் நீங்கள் செய்த புண்ணியத்தைச் சனம் மறக்காது ஜூயா..... நிலக்கண்ணி வெடித்து நான் வந்தபோது எனது காலை அகற்றி என்னுடைய உடயிரைக் காப்பாற்றின தெய்வம் நீங்கள்.....” என்று அவனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள். அவளது ஒரு கால் செயற்கைக் கால் என்பதை இப்போதுதான் கவனித்தான் முரளி.

முரளியின் மனதில் சிறு வயது நிகழ்வு ஒன்று நிழல் போல தெளிவில்லாமலும், மங்கலாகவும் நினைவில் வந்தது.

அப்பொழுது அவனுக்கு நான்கு வயது. அவனது; அம்மாவை அரவும் தீண்டி இதே போல வைத்திய சாலைக்கு எடுத்துச் சென்றதும். வாசலில் அவனது கைகளைப் பற்றி அனைத்துபடி அப்பா அழுதுகொண்டிருந்ததும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. சிறிது நேரத்தில் அம்மா இறந்துவிட்டாதாக வைத்திய சாலை ஊழியர் கூறியதும், அப்பா உருண்டு புரண்டு அழுததும் அவன் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அப்புறம் அம்மாவை விட்டு முன்விறாந்தையில் கீடத்தி எல்லோரும் சுற்றி நின்று அழுத ஞாபகம். அன்று மற்றவர்கள் அழுவதைப் பார்த்து அவனும் அழுதானேயன்றி, அம்மாவை நிரந்தரமாக பிரியப் போகிறான் என்று தெரிந்திருக்கவில்லை. பின்நாளில் அம்மா இல்லாமல் வளர்ந்த போது அவன் அடைந்த கஷ்டங்கள் நினைவில் நிழலாட்டன.

“என்ன போசிக்கிறாய் முரளி.....?” அமைதியாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்த முரளியிடம் கேட்டான் ஆஸந்தன்.

“ஆனந்த.... உண்மையிலேயே உனது அளப்பெரிய சேவை இந்த மண்ணுக்குத் தேவை. டி.ஆர் கிரேட்....” உணர்ச்சி பொங்கக் கூறினான் முரளி. “வெறும் காகம், சொகுசும் ஆட்டம்பரமும் தான் வாழ்க்கை என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அதற்கும் மேல் வாழ்க்கையில் பல விடயங்கள் இருக்கு. உனக்குக் கிடைக்கிற ஆத்ம திருப்தி இதற்கு முன்னால....”

“.....”

“ஆனந்த.... அந்த இளைஞருளுடைய உயிர்... அவன் நம்பியிருக்கிற குழந்தை.... காலை இழந்த மனைவி... இப்பாடி எத்தனை பேர் உண்ணன வாழ்த்திறாங்க..... இதற்கு முன்னால் எல்லாமே தூகு.... இங்கே சொந்த மண்ணிலே மருந்து கட்டவே ஆளில்லாமல் தவிக்கிறபோது அங்கே ஸண்டனில் ரியூப் பேபி எஃபெசலிட், காடியக் கேர்ஜன், கைக்காற்றிக் பேசலிஸ்ட் என்று நிபுணராக வெள்ளைக்காரனுக்கு பணத்துக்காக தொழில் செய்யிறுதில் நம்மவருக்கு என்ன பெருமை இருக்கு? நான் முகஸ்துதிக்காக சொல்லேல்ல..... எங்களுடைய நாட்டு மக்களின் நலனைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் டி.கே.பில் வந்து குவிஞ்சிருக்கிற ஆயிரக் கணக்கான டொக்டர்களை விட யூர் கிரேட்! எங்களுடைய கஷ்டப்படுற மக்களோடு இருந்து நீ இங்க செய்யிற சேவைக்கு ஈடுபெயில்லை!”

விழிப்பு

தூறிக் கொண்டிருந்த மழை பெரும் பாட்டமாகப் பெய்ய ஆரம்பித்தது. அங்கும் இங்குமாக லயத்துக் காம்பராக்களில் ஒழுக ஆரம்பித்தது. ஒழுக்கில் நன்றாக சுப்பையா திடுக்கிட்டுக் கண்விழித்தான். கண்ணாத்தா சேலையால் இழுத்துப் போர்த்த படி உறங்கியதைக் கண்டதும் அவன் மனது தவித்தது. பாவம்! அவனும் தான் காலையிலிருந்து எவ்வளவு நேரமாக அயராது உழைக்கிறான். சிடுசிடுக்கும் மழைக் குளிரிலே அதிகாலை எழுந்து. தேநீர் வைத்து, அவனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் தனது மதிய போசனத்திற்குமாக ரொட்டி கூட்டு, பிள்ளைகளை எழுப்பி பாடசாலைக்கு வெளிக்கிடுத்தி. ஒட்டமும் நடையுமாக கெழுந்துக் கூட்டுமைச் சுமர்ந்து கொண்டு மலையேறி, வெயில், மழை என்று பாராமல் கொழுந்து பறித்து. மாலையில் அதைக் கைபளித்து. லயத்திற்குத் திரும்பினால், அங்கே இரவுச் சமையல் வேலைகள் காத்திருக்கும். சோஞும், பச்சடியும், வாய்க்கு ருசியாக உண்ணக் கிணக்கும்.

சுப்பையா எழுந்து பானை ஒன்றை எடுத்து வந்து ஒழுகும் இடத்தில் வைத்தான். இல்லாவிட்டால் ஒழுக்கு நீர் பரவி. சரமாகி ஒருவருமே படுக்க முடியாமல் போய்விடும்.

மூன்றாம் சாமத்தில் தொடங்கிய மழை, பொழுது புலஞும் போது அடைமழையாகி அதன் வேகம் அதிகரித்துப் பெரும்மழையாகப் பெய்யத் தொடங்கியது.

இரண்டு முன்று நாட்களாகப் பாட்டம் பாட்டமாகப் பெய்து கொண்டிருந்த மழையின் ஒங்கார ஒசையும், பயங்கரமாக இடித்து முழங்கும் ஒசையும் கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்த கண்ணாத்தா, புதிசு புதிசாகத் தோன்றும் ஒழுக்குகளுக்குப் பாத்திரங்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் கணவனை நோக்கினான்.

“தூங்கிட்டேங்க..... ஏன் என்னை எழுப்பலை?” என்று வாஞ்ஞங்குயோடு கூறியிப்படி அவனுக்கு ஒத்தாசையாக வாளி, சட்டிகளை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

மழை, பெருமழையாகியது. ஆக்ரோசத்துடன் பெய்து கொண்டிருக்கும் மழை விட்டபாடில்லை. தோட்டத்து காண்கள், அறுத்தோடிகள் எல்லாம் நிரம்பிவழிந்து பெருக்கெடுத்து ஓடி ஆங்காங்கே சிற்றருவியாக வெள்ளம் பாய்ந்தது.

லயத்துக் கூரையைப் பொத்துக் கொண்டு பெய்யும் ஒழுக்குகளையும் கட்டுப்படுத்தவும், ஏந்தவும் முடியாமல் சுப்பையா தடுமாறினான். எல்லா லயங்களினதும் இதே கதை தான்.

“திருத்தித் தரும்படி எத்தனை வாட்டி துரையைக் கேட்டிருப்பம்”

மழை..... மழை..... பெருமழை போதாதற்கு ‘இப்’ என்று சீரும் காற்றும் சேர்ந்து வீசியது கிழக்கு மலை முகட்டிலே தோன்றும் கதிரவனை மறைத்துக் கொண்டு வானம் புகாராகக் காட்சியிட்டது.

வெளியே சுற்றுமுற்றும் நோக்கினான் சுப்பையா. புலரும் பொழுதில், மழைநீரால் கழுவப்பட்ட தேயிலைச் செடிகள் அழுகிய புதிய பச்சைக் கம்பளமாய்க் காட்சியிட்டதது. மேட்டு லயத்திற்குப் பின்பற்றாக இருந்த குன்று கடந்த மாரியிலும் இதோ விழுகிறேன் என்று அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. நினைவுக்கு வரவே, தன் பார்வையை மேட்டு முலைப் பக்கம் திருப்பினான்.

மண்சரிவு ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலாம் என்று பதைப்பதைப்படுதன் நினைத்துக் கொண்டான். மேட்டு லயத்திலிருந்தவர்கள் அச்சுத்துடன் வெளியேறி மழையில் நனைந்தபடி இங்கே வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ட சுப்பையா. அவர்களை எங்காவது தங்க வைக்க வேண்டுமே என்று என்னினான்.

மேட்டு லயம் நான் இங்கு முதன் முதலாகக் கட்டப் பட்ட லயம் என்று கொள்ளுப்பாட்டன் சொல்லக் கேட்டதாக அப்பா கறுவாரி. கழுந்து வீசும் காற்றுக்கும் மழைக்கும் முகம் கொடுக்க முடியாமல் கூரைத் தகரங்கள் சில கிளம்பிப் பறந்தன.

எதையும் தாங்கும் இதயம் போல மூன்று நான்கு தலைமுறையினரின் சோகங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு தஞ்சம் கொடுத்த லயம்மல்லவா? நூற்றியம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக மழை, புயல், வெயில் எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டும், கல்விச்சு, சூறையாடல், தீவைப்பு போன்ற இனவெறியர்களின் தாக்குதல்களை எதிர்கொண்டும் நிலைகுலைந்து போயிருக்கும் லயக் காம்பராக்களினால், இந்தமுறை மாரிமழைக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை.

புதிதாக லயம் கட்டித்தர வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை எத்தனை ஆண்டுகளாக துரையிடம் வலியுறுத்தியும் பலன் கிடைக்காமலும், தொழிற்சங்கத் தலைவர்மாரையும் சந்தித்தும் சரிப்பட்டுவராமையினாலும், சலித்துப் போயிருந்த இந்தக் தோட்ட மக்கள் அரசியல் வாதிகளையும் அனுகியிருந்தனர்.

அவர்களது தேர்தல் நேர வாக்குறுதிகள் வாக்கு வங்கிகளை நிரப்பி, எம்பியாக, மந்திரியாக அவர்களை உயர்த்தியதே தவிர இந்தக் தோட்ட மக்களின் வாழ்வில் பெரிதாக ஒரு மாற்றத்தையும் கொண்டுவரவில்லை.

குறைந்து கொண்டு வந்த மழை மீண்டும் ஒரு பாட்டம் பொழியத்தான் போகிறது என்று உரைத்தான் குப்பையா.

பாடசாலையில் தஞ்சமடைவது தான் புத்திசாலித்தனம் என்று அவனுக்குப் பட்டது. மேட்டுலயக்காரர்கள் அவனது கருத்தை ஏற்றனர். தோட்டப் பாடசாலைக் கட்டடம் சிறியதானாலும் உறுதியானது. எனவே அவசர. அவசிய மூட்டை முடிச்சுக்களோடு மலையேறினர். பாடபாடசாலையை அடைவதற்கு முன்னர் கண்ணாத்தாவுக்கு மூச்சு வாங்கியது. நாலாவது பிள்ளையைப் பெற்றுபின் இவருக்கு இப்படித்தான். இரத்தம் ஏத்தினால் நல்லது என தோட்ட பாக்குத்தர் கூறியிருந்தார். எனினும் நகரப்புற பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்ல வேண்டுமே!

பூச்சிக்குளிசையையும், இரத்தக் குளிசையையும் வைத்தியரிடமில்லந்து வாங்கிப் பாவித்தாள். அவர் கூறிய ஆலோசனைப்படி சாப்பிட வருவாய் காணாது. கீரக்கறி மட்டும் கைகொடுக்கும்.

பாடசாலையில் தஞ்சம் புதுந்தவர்களுக்கு இருக்க மட்டுமே இடம் காணும். படுக்கவோ, சமைக்கவோ, முடியாத அவலம். என்ன செய்யலாம் என்று மோசித்துக் கொண்டிருந்த போது மேட்டு லயத்து மாதவன் குப்பையாவைக் கண்டு புன்னைக்கத்தான்.

“லயத்தைத் திருத்தித் தர தலைவர் நடவடிக்கை எடுத்தாங்களோ..... என்னாச்சு அண்ணே?

“அந்த வவுத்தெரிச்சலை ஏன் கேக்கிறே?” அந்தப் பேச்சு அன்னியோட சரி... துரை மறுத்திட்டானாம்.....” என்று சலிப்போடு கூறினான் சுப்பையா...

“அப்புறமா கொழும்புக்குப் போயி அமைச்சரைச் சந்தித்தீங்களே, என்ன சொன்னாரு.....”

சலிப்போடு சப்புக்கொட்டிய சுப்பையாவுக்குக் கொழும்பு சென்று அமைச்சரைச் சந்தித்த ஞாபகங்கள் மனதில் திரைப்படமாக ஓடியது.

“மந்திரி ஜியா, எங்கட லயக்காம்பரா எல்லாம் இடிஞ்சு பழைசாகப் போச்சு..... குடியிருக்க முடியாத நிலை.... குச்சு லயமானாலும் ஒழுக்கில்லாமல் இருக்க வேணாங்களா?” தோட்டப் பிரதிநிதிகள். தமது குறைகளை அமைச்சருக்கு எடுத்துக் கூறினர்.

“நீங்க ஒண்ணுக்கும் யோசிக்காதங்க..... கெதியில் மலையாவாரப் பகுதிகளிலை காணிபங்கிட்டுக் கொடுக்கப் போகினம் உங்களுக்கென்று தனி வீடுகட்ட காணித்துண்டு தருவாம்... அதோடு உங்கட எஸ்ரேட் மலைச்சரிலிலை. ஒரு மாதிரிக் கிராமம் அமைச்ச நூறுபேருக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கப் போறும்.....”

வியப்போடும், மகிழ்வோடும் தோட்டப் பிரதிநிதிகள் அமைச்சரை நோக்கினர். உண்மையிங்களா?”

“ஆமா..... பரம்பரை பரம்பரையாக இந்த நாட்டுக்காகவே உழைச்ச, உழைச்ச இந்தத் தோட்டங்களுக்கு உரமாகியிருக்கிறீங்கள்.... இந்நாட்டுப் பொருளாதாரத்திற்கு, தேவிலை தான் அதிகம் ஏற்றுமதியாகி அந்நியச் செலவாணியைக் குவிக்குது..... இந்த நாட்டுக்கு விகவாசமாக உழைக்கிற நீங்க நன்றாக வாழுமோம்..... இப்ப உங்களுக்குப் பிரசாவுரிமை கிடைச்சிருக்கு..... தேர்தலில் வாக்குப் போடுற உரிமை கிடைச்சிருக்கு..... இனி வரும் காலங்களிலை எல்லாம் கிடைக்கும்.....”

ங்கட கட்சியை நீங்க எல்லாரும் பலப்படுத்தனும்.....” அமைச்சர் உரையாடலாடே பிரச்சாரம் செய்தார்.

மகிழ்ச்சியோடு திரும்பிய பிரதிநிதிகள் கூறியதைக் கேட்ட தொழிலாளர்களின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. “நம்மளுக்குச் சொந்தவீடா?”

அவர் கனவுகள் சீக்கிரமே கலைந்தது.

மலையாவாரக் காணிகள் பிரித்துக் கொடுக்கப் பட்டது. ஆனால், தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அயல்கிராம பெரும்பான்மை

இனத் தவருக்கே காணிகள் வழங்கப் பட்ட போது இவர்கள் ஏமாற்றமடைந்தனர். மாதிரிக் கிராம வேலைகள் ஆரம்பித்த போது இருந்த நம்பிக்கைகளும், தோட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களைப் புறக்கனித்து, பெரும்பான்னை இனத்தவருக்கே வழங்கப்பட்டபோது, சிதைவடைந்தன.

“இது என்ன அநியாயம்.....” சுப்பையா சலித்துக் கொண்டான்.

இதற்கிடையில் பெருந்தோட்டங்கள் சில பங்கிடப்பட்டு விழியோகிக்கப் பட்ட போது தான் தொழிற்சங்க வாதிகள் விழித்துக் கொண்டனர். அரசாங்கத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த சங்கங்கள் வாழாலிருந்தன. எதிர்க்குரல் எழுப்பியவர்களும் பிரிந்து தனித்தனியே நின்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்தமையினால் அதுவும் வறுவிழந்தது.

பொலிசாரைக் கொண்டு கிளர்ச்சியாளர்கள் அடித்து நெருக்கப் பட்டனர். துப்பாக்கிச் சூட்டிற்கும் ஒரு உயிர்பறிபோனது தான் கண்ட மிச்சம்.

“அன்னே..... நாங்க மினிஸ்ரரைச் சந்திக்க வேணும்.....” வேலு ஆவேசமாகக் கூறினான். சுப்பையாவுக்கு உடன்பாடில்லை. எனினும் மற்றுப்பிற்றிதிகள் விரும்பியதனால் மறுபடியும் அமைச்சரிடம் சென்றிருந்து குறைகளை, ஏமாற்றங்களை எல்லாம் எடுத்தியம்பினர்.

“ஐயா, எல்லாமே தலை கீழாக நடக்குதாங்க.... நாம் காலம் காலமாக வாழ்ந்த பூமியில் எமக்கு ஒரு காணியில்லை. வீட்டிலை..... நீங்க தந்த வாக்குறுதியை நம்பினோமுங்க..... ஆனா இப்பவும் நாம் முன்றாம் தரப் பிரசைகளாகத் தான் வாழ்றமுங்க. ஓட்டுப் போட்டு எதைக் கண்டமுங்க..... வீடு காணியெல்லாம் அவனுகளுக்கு.

அமைச்சர்களுக்குத் தர்மசங்கடமாகப் போய்விட்டது. பாவம்! உண்மையிலேயே அவரும் அல்லவா ஏமாந்து போய்விட்டார்.

“அரசாங்கம் ஏமாத்தி படிச்கு..... அவங்க எங்கள் இந்த நாட்டு மக்களாக நினைக்கல..... இந்நாடு சிங்கள். பெள்தருக்கு மட்டும் தான் சொந்தம் என்று பேசுவது ஆத்துறுமாரையும், தமது இன மக்களையும் தான் திருப்திப்படுத்துது..... நான் விரைவிலேயே அரசாங்கத்தைவிட்டு வெளியேற்றப் போருன.....” ஆற்றாமையில் கூறினான் அமைச்சர்.

ஒவ்வொன்றாக நினைத்துப் பார்க்கையில் சுப்பையாவுக்கு மனது குழுமியது. மலையடிவாரத்தில் குடியேறியவர்கள் 83-ல் செய்த கோத்தாண்டவும் மேலும் கொதிக்க வைத்தது.

வடக்கில் வெடிச்சத்தும் கேட்டால், இங்கே அப்பாவித் தொழிலாளிக்கு ஏன் வேட்டு வைக்கிறாங்க என்று புரியாமல் தவித்தான் சுப்பையா.

ஆம், 83-ல் கல்லும், கத்தியும் வானும் கொண்டு கிராமவாசிகள் ஸயத்தைத் தாக்கி, தொழிலாளர்களையும் தாக்கி..... ஒ..... போன்னுங்க, குழந்தைங்கள்னு கூடப் பார்க்காம் வெட்டித் தொளிச்சு..... ம.... நினைவில் கொதித்தான் சுப்பையா.

யோசனையில் ஆழந்திருந்த சுப்பையாவை, “என் னன் னே மௌனமாயிங்க.....?” என்று கேட்டான் மாதவன்.

வெளியே இன்னமும் விடாமல் மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. சுப்பையாவின் மனதிலோ எரிமலை!

“மாதவா, உன்னைப் போன்ற இளைஞர்கள் தான் இதுக்கெல்லாம் முடிவு காண வேணும். வடக்கிலையும், கிழக்கிலையும் ஏற்பட்ட விழிப்பு எமக்கும் வரவேணும். குட்டக் குட்டக் குனிஞ்சிருக்கிறவனும் மடையன்.....” என்றான் சுப்பையா.

“நாங்க சங்கக் கூட்டம் போட்டாலே சி.ஐ.ம வந்துறோங்க..... ஒண்ணுமே செய்யாத அப்பாவித் தொழிலாளியைப் பிடிச்சு அடைசு பயங்கரவாதின்னு சித்திரவதை செப்பறாங்க..... இந்த நிலைமையில் நாம் விழிப்படைஞ்க தான் என்ன பண்ணுறுதுன்னு தெரியலை.....” மாதவன் தயக்கத்தோடு கூறினான்.

“உயிரைப் பெரிசென்டு நெனைச்சா, உரிமையைப் பெற முடியாது..... இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கூட காந்தியுடைய அஹிமசை மட்டும் தான் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுத் தந்துன்னு சொல்ல முடியாது..... மக்களை விழிப்படையச் செய்து, ஒன்றிணைந்து ஆர்ப்பாட்டம் நடத்திற்கிலை அவரது பங்கு அளப்பரியது தான். ஆனா கபாஸ் சந்திரபோஸ் மற்றும் இளைஞர்களின் அணி ஆயுதம் ஏந்தி ஆரம்பிச்சதும் சுதந்திரம் கிடைத்ததற்கு முக்கிய காரணம்.....” சுப்பையா ஆலேசமாகக் கூறினான். “அடக்கு முறையாளர்களை அறுவிமசை வழியிலே பலமுறை நாம முயற்சி செய்திட்டம். இனி ஆர்ப்பாட்ட மூலம் தான் வன்முறையாலே எங்களை அடக்கி ஓடுக்கப் பார்க்கிறவர்களை அடி பணிய வைக்கணும்” சுப்பையா தொடர்ந்தான்.

மாதவனும் மற்ற இளைஞர்களும் தலையாசத்து ‘ஆமாண்னே’ என்று அவனது கூற்றை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

வாத்தியார் தேநீர் தயாரிக்க உதவினார். பெரிய அண்டாவில் தேநீர் தயாரிக்கப்பட்டு அனைவருக்கும் வழங்கப் பட்டது.

“வடக்கக் கிழக்கு இளைஞர்களின் உறுதியப் பாருங்க” என்றான் சுப்பையா தேநீரை அருந்தியபடி.

மழையின் உக்கிரம் குறைந்து வந்தது. மாதவனும் மற்றும் சில இளைஞர்களும் சுறுக்குப்பாக இயங்கினர். மதிய உணவு எல்லோருக்கும் பொதுவாகச் சமைத்து வழங்கக் கிளாக்கரின் தயவு நாடினர். அவர் முதலில் உணவுப் பொருட்களைத் தரத் தயங்கினார். எனினும் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு, பெரிய துரையுடன் கதைத்து விட்டு பொருட்களை வழங்கினார். ஒரு அன்னதான் நிகழ்வு போல சோறும் பருப்பும் சமைத்துப் பரிமாறப்பட்டன.

“இந்த முறை எப்படியும் லயத்தைத் திருத்திக் கொண்டு தான் திரும்பணும்..... அதுவரை இங்கேயே இருப்போம்..... இடம் புற்றாவிட்டால் தொழிற் சாலைக் கட்டடங்களினையும் ஆக்கிரமிப்போம்.....” என்றான் மாதவன்.

“முதல்ல துரையைச் சந்தித்து லயத்தைத் திருத்தித் தரும்படி மகஜர் கொடுக்கணும் முடியாதுன்னு சொன்னா வேலை நிறுத்தம் செய்யணும்.....” என்று ஆலோசனை கூறியான் குப்பையா.

“வேலை நிறுத்தமா..... எம்மால தாக்குப் பிடிக்க முடியுமா அன்னே?” என்று சிலர் குறுக்கிட்டனர். “பெரிக்கள் சம்மதிக்கணுமே”

“எல்லோருக்கும் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்தி, நாம் அணிதிரண்டு பேசிடனும்..... சங்க வேறுபாடின்றி, அரசியல் வேறுபாடின்றிச் செய்யப்படனும்.....” என்றான் குப்பையா.

“நீங்க சொல்லுந்துதான் சரிங்க.....” என்றான் மாதவன்.

மறுநாள் மழை சற்று ஓய்ந்து வெள்ளம் ஓடி வடிய ஆரம்பித்தது.

தொழிலாளர்கள் மகஜர் தயாரித்து.அவர்கள் சார்பில் குப்பையாவும், மாதவனும் அனுமதி பெற்றுத் துரையைச் சந்தித்தனர். மகஜரைப் பெற்றுக் கொண்ட துரை, வழக்கம் போல தட்டிக் கழிக்கவே, இவர்கள் உறுதியாக வாதிட்டனர். துரை மசியவில்லை.

பதிலை அறிந்த தொழிலாளர்கள் சீற்றும் கொண்டனர். வேலையைப் பகில்கரித்து, துரையின் பங்களா முன் மறியவிருப்பதாக முடிவானது.

மறு நாள் எவ்வும் வேலைக்குப் போகவில்லை கங்காணி கிளாக்கர் முதலாணோர் மூலம் துரை மிரட்டினான் தொழிலாளர்கள் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. கோபம் கொண்ட துரை நேரில் வந்து பொலிசாருக்கு அறிவிக்கப் போவதாக மிரட்டியும் தொழிலாளர் உறுதியுடன் நின்றனர்.

துரையால் சமாளிக்க முடியவில்லை. பொலிசிற்கு அறிவிக்க முடியாமல்

தொலைபேசி செயலிழந்திருந்தது. வாசலை மறித்திருந்த தொழிலாளர்கள் அமைதியிழந்து, கோழிமிட்டு ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர்.

துரை அல்சேசன் நாயை அவிழ்த்து ஏவிவிட்டான்.

குரைத்துக் கொண்டு ஒடி வந்த நாய் ஒருவரைக் குதறவே அதை வெட்டிச் சாய்யத்தான் மாதவன். அல்சேசன் துண்டாடப் பட்டதில் சீற்றீழும்கலக்கமுமாக துரை சத்தமிட்டான். உள்ளே சென்று அவன் துப்பாக்கியோடு திரும்பிய போது தொழிலாளர்கள் அவனை மடக்கிப் பிடித்தனர்.

சரி..... சரி..... உடனே திருத்த நடவடிக்கை எடுக்கிறேன். என்றான் துரை.

“முள்ளை முள்ளால் தான் எடுக்கணும்” என்றான் சுப்பையா வெற்றிக் களிப்படுன்.

துரை பணிந்துவிட்டாலும் அவனை நம்ப முடியாது என்று உணர்ந்த சுப்பையா, மாதவனை அழைத்துக் கொண்டு நகரத்திற்குப் புறப்பட்டான். திருத்த வேலைக்கான நிதி ஒதுக்கீடுகள் வழங்கப்படுவதை உறுதிப்படுத்தும் படியும், அவரை துரையை வெளியே பொக விடாது மறியல் செய்யும் படியும் இளைஞர்களிடம் கூறிச் சென்றான்.

நகரில், பிரதி அமைச்சரைச் சந்திக்க முடிந்ததில் சுப்பையாவுக்கு பெரும் மகிழ்ச்சி. நடந்த அனைத்தையும் அவருக்கு கூறினான். அமைச்சர் அவர்கள் பக்கம் உள்ள நியாயத்தைப் புரிந்து கொண்டபோது, தன்னோடு முன்னாக ஏன் தொடர்பு கொள்ளவில்லை என்று கடித்துக் கொண்டான்.

“அவசரப்பட்டு அல்சேசனை வெட்டியிருக்கக் கூடாது.....” என அமைச்சர் கூறினார்.

“அது பொல்லாத நாய்..... கடித்துக் குதறிய பின்னர் தான் வேறுவழியின்றி வெட்டினோங்க.....” என்று மாதவன் பல்வியமாக எடுத்துச் சொன்னான்.

“சரி.... இப்போ உடனே போலிசில் என்றி போடவேண்டும்.... இல்லாவிட்டால் துரை முந்தி விடுவான்.....” என்று கூறிய அமைச்சர் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போலிசுக்குச் சென்று வழக்குப் பதிவு செய்தார். அமைச்சர் தென்மறையினால் இக்ஸ்பிரேஸ் வழக்குப்பதிவு செய்யாமல் இருக்க முடியவில்லை.

பின்னர் அமைச்சர் துரைபோடு போனில் தொடர்பு கொள்ள முயன்றார். தொலைபேசி வேலை செய்யவில்லை.

குடுப்பட்ட யானை போல் கோபமுற்றிருந்த துரை வயத்திலிருந்த வேலைகளுக்கு நிதி வழங்கிவிட்டு நகருக்குப் புறப்பட்டான். பொலிசிற்குச் சென்று தனது நண்பரான உதவிப் பொலிஸ் அத்தியட்சகரிடம் அனைத்தையும் கூறியபோது, அமைச்ச தலையிட்டிருக்கும் விடயத்தை அறிய முடிந்தது. எனவே துரை மாற்றுத் திட்டம் தீட்டனான்.

விளைவு.....

மறுநாள் நகரிலுள்ள தமிழர்களின் கடைகள் குரையாடப்பட்டு, நீலைக்கப் பட்டது. தமிழர்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஓடினர், பஸ் தாக்கப் பட்டு காயப்படுத்தப் பட்டனர். பொலிஸ் பேசாமலிருந்ததைக் கண்ட அவர்களுக்கு 58, 77, 83 கலவரங்கள் நினைவுக்கு வந்தன.

தோட்ட இளைஞர்களும், கடை முதலாளிகளும் சீற்றுத்துடன் என்ன செய்வதென்று கலந்துரையாடினர்.

“நாம குட்டக் குட்டக் குனியிற்று தான் தவறு..... ஓடியோடு ஒலிஞ்சு எல்லாவற்றையும் இழிந்தம். இனியும் பயந்து ஓடிக் கொண்டிருக்க முடியாது.....” பல இளைஞர்கள் ஆவேசமாகக் கூறினர்.

“இது அவங்கட நாடு மட்டுமல்ல..... எங்கட நாடும் இதுதான்..... நாமும் எதிர்த் தாக்குதல் நடத்த வேண்டும்.....” என்று பல குரல்கள்!

மறுநாள்.....

நகரிலுள்ள கடைகள் தீக்கிரையாக்கப் பட்டன. இம்முறை பொலிஸ் நடவடிக்கையில் இறங்கி இளைஞர்களைக் கைதுசெய்ய முயன்றது.....

கலவரம் எங்கும் மூண்டது. இதர நகரங்களுக்கும் கலவரம் பரவவே ஊரடங்கு உத்தரவு பிறப்பிக்கப் பட்டு ராணுவம் அழைக்கப் பட்டது

இனியும் தொழிலாளர்களை அடக்கியொடுக்கி ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாது என்று புரிய ஆரம்பித்தது.

நேரமாச்சு

பாட்சை நெருங்கிவிட்டது!

அவனது இலட்சியக் கனவுகள் நிறைவேற நுழைவாயில் இந்தப் பாட்சை தான். சின்ன வயதிலிருந்தே அம்மாவாலும் அப்பாவாலும் ஊட்டி வளர்க்கப் பட்ட இலட்சியக் கனவு!

அந்தக் காலத்தில் டாக்டராக வர வேண்டும் என்று படித்த அப்பா வாத்தியாராகத் தான் வந்தார். தான் தவற விட்ட கோட்டையை மகன் மூலம் பிடிக்கும் பேரவா.....

அத்திவாரம் பலமாக இருந்தால் கட்டடம் உறுதியானதாக அமையும் என்பது போல, அவனும் கல்வியில் சிறுவயதிலிருந்தே சாதனைகளைப் பரிந்த வண்ணமேயிருக்கிறான்.

அன்றிலிருந்து இன்று வரை தனது முதலாவது இடத்தை எல்லாவகுப்புக்களிலும் தக்க வைத்துக் கொண்டு தானிருக்கிறான்.

அவன் ஆண்டு ஜந்து புலமைப் பரிசில் பாட்சையில் மாவட்டத்தில் முதல் மாணவனாக வந்த போது அப்பா கூறினார். “இந்திரன்..... இதே மாதிரி தொடர்ந்து சாதனை படைக்க வேண்டும்..... உன்னை ஒரு டோக்டராகப் பாக்கிறது தான் எனது ஆசை.....”

டொக்டர், இஞ்சினியர், அக்கவுண்டன்ட், அப்புக்காத்து என்ற மாழிப்பாணப் பெற்றோர்களின் அதே கனவு தான் அப்பாவக்கும்! கல்வி என்பது ஞானக் கண்ணைத் திறந்து, சமுதாயத்தில் ஒருவனை நற்பிரசையாக்குவதற்கு என்ற நிலை, தடம் மாறி, பதவி, உத்தியோகம் என்ற வட்டத்துள் குதித்துவிட்டதாகக் கார்த்திகேச மாஸ்டர் அடிக்கடி வகுப்பில் கூறுவார்.

கார்த்திகேச மாஸ்டரை நினைக்கும் போது எவர்க்கும் மெய்சிலிர்க்கும், இன்று அவர் உயிருடன் இல்லாவிட்டாலும், அவர் விதைத்துச் சென்ற மனித நேயச் சிந்தனைகள் எத்தனை எத்தனை மாணவர்களைப் புடம் போட்டுள்ளது.

ஒரு முறை அவர் சொன்ன வாசகங்கள் இப்பொழுதும் மாணவர்களுக்கு நினைவிருக்கிறது. அது ஒரு இனக் கலவரக் காலம். அதை அவர் இனக் கலவரம் என்று சொல்ல மாட்டார். இன அடக்கு முறை. இன வன்முறை என்று தான் கூறுவார்.

“பொதுவுடமை என்பது பாசிச இன ஒடுக்கு முறையை அங்கீகரிக்கவில்லை. இனவாதம் எப்பக்கத்திலிருந்து வந்தாலும் அதை நான் வெறுக்கிறேன்..... அன்று தமிழன் திரை கடலோடித் திரவியம் தேடினான். இன்று அடி வாங்கிக் கொண்டு திரைகடலோடித் தின்னை வேலை திரும்புகிறான்..... நியூட்டன் சொன்னார்..... ஒவ்வொரு தாக்கத்திற்கும் ஒரு எதிர்த்தாக்கம் இருக்கும் என்று..... ஆனால் எங்கடதென் பகுதித் தமிழர் எதிர்த்து நிற்காமல் ஓடி வருகிறார்கள்.....”

நியூட்டனின் விதியின் எதிர்த் தாக்கத்தை இன்று இந்திரன் போராளிகள் வடிவில் காண்கிறான்.

திரை கடலோடி ஆயுதம் கொண்டு வந்து குவிக்கும் வீரப் போராளிகளைப் பார்க்கிறான்.

ஆம் நியூட்டனின் இயக்க விதி உண்மையான ஒன்று தான்! ‘இந்தப் போராட்டம் கூடக் கல்வியின் பாதிப்பால்தான் மலர்ந்தது. எனவே படி..... நன்றாகப் படி..... படிச்சு டொக்டராக வா.....’ அப்பா அடிக்கடி கூறுவார். அப்பாவின் வார்த்தைக்குள் வேறு அந்தமும் போதிருக்கும். ‘நீ இயக்கத்திற்குப் போய்விடாதே’ என்பது தான் அது!

இந்திரனும் நன்றாகப் படித்து வருகிறான். ஒ.எ.ல். பரிசையிலும் எல்லாப் பாடங்களிலும் விசேட சித்தி பெற்றான். அம்மா சோல்லுவா, ‘இந்திரன்..... இனித்தான் பெரிய சோதனை, சக்குத்தாரும் சுறுக்கின மாதிரி இதில் பல கெட்டிக்காரும் தடக்கி விழுந்திருக்கினம்..... அந்த

நாளையிலை அப்பாவும் அப்படித் தான்..... உனக்கு வேறு சிந்தனை ஒண்டும் இருக்கப்படாது. உன்னை நம்பித்தான் அக்காவையும். தங்கச்சியையும் வைச்சிருக்கிறன்..... அவையைக் கரை சேர்க்கிறது உன்றை பொறுப்பு..... ஓம்..... சொல்லிப் போட்டன..... உன்றை பொறுப்புத்தான்.

அவனுக்குச் சிரிப்பாக இருக்கும். ‘என்னை நம்பியே பெற்றவை?’ அம்மாவின் எச்சரிக்கைக்குள்ளும் இரண்டு பொருள் இருக்கும். ‘நீ ஒருத்தியையும் காதலிசுக்கப் போடாதை.... உன்னட்டைச் சீதனம் வாங்கித் தான் சகோதரியாளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.....’ என்பது தான் என்று அவனுக்குப் புரியும். இந்திரன் ஏ. எல் படித்துக் கொண்டிருந்த போது குரியக் கதீர் விரட்டத் தொடங்கியது. வடமராட்சிக்கு வந்து, கொஞ்சக் காலம் படிப்பும் குழும்பி, பின்னர் ஊரோட மொத்தமாக வள்ளமேறி கிளாலி ஏரி தாண்டி கிளிநோசிக்கு வந்து..... ஓ..... அவன் ஒருவாறு மத்திய கல்லூரியில் சேர்ந்து புத்தகங்களைத் தூசி தட்ட ஆரம்பித் போது மீண்டும் அஞ்சலோட்டம்! ஆம்! கிளிநோசிசி பலடையினின் கைக்கு வர. அவர்கள் வன்னிக் காட்டுப்பகுதிக் கிராமங்களை நோக்கி ஓட வேண்டி ஏற்பட்டது.

வீடு வாசலில்லை: பொருள் பண்டமில்லை. கையிலே இருந்த பணமும் கரைந்து விட்டது. சில காலம் பாடசாலைகளில் தஞ்சம் புகுந்திருந்து, பின்னர் இரவுச் சாணிகளில் சிறு குடிசையைமத்து மறுபடியும், பெருமச்ச விட, இதோ பாட்சை நெருங்கிவிட்டது. இந்திரனுக்குப்படிக்க முடியவில்லை. பலத்த துன்பங்களுடன் கடந்து விட்ட ஓராண்டு நினைவுகள் அவனைத் தகர்த்தன. இந்த நிலையில் அம்மாவுக்குக் காப்சசல் வந்தது. பேப் பிழித்து ஆட்டுவது போல ஒரு உலுப்பலுடன் காப்சசல் வந்த போது எல்லோரும் பயந்து விட்டார்கள்.

“ஜௌயோ..... அம்மாவுக்குச் சுகம் வரவேண்டும்..... கடவுளே அம்மாவைக் காப்பாற்று.....”

வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டு போவதற்குப் பஸ் ஓட்டம் இல்லை. அப்பாவின் சமிக்கினும் காற்றுப் பேரை நின்றது. ஏரிபொருள்களின் உச்ச விலையினால் நனிப்பட்ட வாகனங்களுக்கும் அதிக கட்டணம் கேட்டார்கள். இதற்கிடையில் ஜம்பது ரூபா கொடுக்கு சமிக்கிள் ரிஷுப்பை ஒடியுக் கொண்டு ஓடி வந்தான் இந்திரன். அம்மாவைச்சமிக்கிளில் ஏற்றி வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டு சென்ற போது அங்கே ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் மருந்தெடுக்கக் காத்திருந்தனர்.

ஒருவாறு பிற்பகலில் அம்மாவைக் காட்ட முடிந்தது. பயப்படாதையுங்கோ..... இது மலேரியா தான்..... குளிசையளை ஒழுங்காப்

போடுங்கோ..... சாப்பாடு தண்ணி கொடுங்கோ” களைத்துப் போய் விட்ட டோக்டர் துரிதமாக, மற்றவர்களுக்கும் மருந்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆதங்கத்துடன் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

“வாட்டிலை விட ஏலுமே?” அப்பா கேட்டார். “வாட்டிலை இடமில்லை..... விறாந்தையில் பாய் போட்டுக் கிடக்கக் கூட இடமில்லை..... குளிசையளை ஒழுங்காக் கொடுங்கோ” அம்மாவை வீட்டிற்குக் கூட்டி வந்து மருந்துகளைக் கொடுத்த போது முன்னேற்றம் தெரியவில்லை. போட்ட குளிசைகளும் வாந்தியோடு வெளியே வந்தது. அடுத்த நாள் அம்மா மிகவும் சேர்ந்து போய்விட்டார். குன்றும் குழியுமான பாதையில் அடுத்த நாளும் கொட்டும் மழையிலே வைத்திய சாலையை நோக்கிய ஒட்டம்!

அம்மாவின் நிலையைப் பார்த்ததும் வாட்டில் அனுமதித்தார்கள். அங்கே குளுக்கோஸ், மற்றும் ஊசி மருந்துகள். தொடர்ந்து ஏற்றுப் பட்டன. ‘மருந்தும் தட்டுப்பாடு’ “கடவுளோ..... அம்மாவைக் காப்பாற்று....” அக்காவும் தங்கச்சியும் இந்திரனோடு சேர்ந்து பிரார்த்தித்தனர்.

“டோக்டர் என்ன சொன்னவர் அண்ணா.....” சின்னவள் சியாமளா கண் கலங்கக் கேட்டாள்.

“அங்கையும் மருந்துகள் தட்டுப்பாடாம்.....”

“ஜேயோ..... கடையிலை எண்டாலும் வாங்கிக் கொடு அண்ணா” நானும் ஏறி இறங்காத கடையில்லை..... ஓரிடமும் இல்லை..... அப்பாவி மக்களைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல், உயிர் காக்கும் மருந்துகளுக்கும் தடை விதிச்சு, எங்களைச் சாக்கிக்கிறாங்கள்..... ம..... எங்களுக்கெண்டு ஒரு மண் இருந்திட்டாலு..... அதை நாமே ஆட்சி செய்தாலு.....” இந்திரன் அங்கலாய்த்தான்.

முழுநாள் அம்மா சொல்லாமல் கொள்ளாமல் விடை பெற்றுச் சென்றுவிட்டாள். காலையில் அவள் எழும்பவே இல்லை. பரிமளா அக்கா தட்டி எழுப்பியபோது உடல் விறைச்சுப் போய்க் கிடந்தது. “ஜேயோ என்ற அம்மா.....”

“அம்மா எங்களை விட்டிட்டுப் போயிட்டியனோ.....”

“என்ற ராசாத்தி இனி எங்களுக்கு ஆர் இருக்கு....” அம்மாவின் காரியங்கள் முடிந்த பின் அப்பா நடைப் பினம் போலாகிவிட்டார். அன்னம் தண்ணியில்லாமல்.....

இத்தனை வேதனைகளுக்கும் மத்தியிலும் அவர் ஒன்றை மட்டும் மறக்கவில்லை. இந்திரன் இனி யோசிச்ச என்ன செய்யறது.....

படிமேன..... சோதினை கிட்டிட்டுது..... இனி இந்தக் குடும்பத்திற்கு எல்லாம் நீதான்..... நானும் இன்னும் கன நாள் ஆளில்ல..... அவள் மகராசியட்டப் போய்ச் சேர்ந்திட வேணும்....."

இந்திரன் மௌனமாக கலங்கிய கண்களுடன் அப்பாவை நோக்கினான்.

அம்மா அருகில் இருந்தவரை எவ்வளவு உற்சாகமாக இருந்தார். எத்தனை கஷ்டங்கள் வந்தாலும் தன்மைக்கையோடு இருந்தார்..... ம..... எல்லாம் முடிந்து விட்டது. எல்லாமே முடிஞ்சு போச்சு!

இந்திரன் தன்னைத் தீடப் படுத்திக் கொண்டு படித்தான். புத்தகத்தைத் திறந்தால் அம்மாவின் அன்பு முகம் தான் தெரிகிறது..... எழுத்துக்கள் தெரியவில்லை.....

பல நாட்களில் புத்தகம் விரிக்கப் பட்டிருக்கும், மனதோ வேறேங்கோ போய்விடும்.

முன்னர் இப்படிச் சில நாட்களில் புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு படிக்காமல் இருந்திருக்கிறான். அந்த வேளைகளில் எல்லாம் சின்ன மாமாவின் முத்தவள் இந்துவின் முகம் தான் தெரியும்..... அவளது அழகான புன்னகை..... புரியாத பார்வை..... கதைசொல்லும் கண்கள்..... இப்படியெல்லாம் வயதிற்கேயுரிய சிந்தனைகள்.

ஆனால் இப்போது அம்மாவின் பிரிவிற்குப் பின் இந்துவின் நிலா முகம் கார்முகிலுள் மறைந்து போக, அம்மாவின் அன்பு முகம் இடம் பிடிக்கும்.

வீட்டுக் கஷ்டங்கள்.....

நாட்டு அவலங்கள்.....

அம்மாவின் பிரிவு.....

பரிசை நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தது. சேதன் இரசாயனமும் ஆக்கி மெடிசின் தத்துவமும் குழங்கிக் குழங்கி வந்தன. நிறுமுகர்த்த மரபணுக்களில் xx வந்தால் ஆணா, xy வந்தால் ஆணா என்ற குழப்பம் வந்தது.

முன்னர் ஒருபோதும் இந்திரனுக்கு அப்படியிருந்ததில்லை. எதையும் தெளிவாக மனதில் பதித்து, அதைச் சேமித்து, தேவையான போது நியுரோன்களின் உதவியோடு மீட்டெடுத்து பிசகாமல் சொல்லும் வல்லமை பெற்றிருந்தான். ஆணால், இன்று.....?

அம்மா ஏன் இறந்தார்.....? அம்மாவைப் போல் இன்னும் எத்தனை

பேர் மருந்தில்லாமல் அற்ப ஆயுளில் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்!

இதற்கெல்லாம் யார் காரணம்? ஒ..... எமது இனத்தின் மீது சுமத்தப் பட்டிருக்கும் கொடிய யத்தம்! இந்தக் கொடுமைகளை உணர்ந்து எத்தனை நண்பர்கள் படிப்பை விட்டுவிட்டு களம் சென்று விட்டார்கள்! அவனது மனதிலே போராட்டம்.

'லோகன், சுதன், மோகன் இவர்களெல்லாம் போன்போது முட்டாள்கள் என்றால்லவா நினைத்தேன். நான் தானோ முட்டாள்?

புத்தகத்தை மூடி வைத்தான்.

பரிமளா அக்கா தேனீர் போட்டு வந்து வைத்தாள். தேனீர் கொண்டு வரும் அம்மாவின் முகம் மனதில் சித்திரமாகத் தரிசனமாகவே அவனுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. தேனீரை அருந்தியபடி மேசையிலிருந்த வெளிச்சம் சஞ்சிகையைப் பூர்ட்டினான்.

பீட்சை நெருங்கிளிட்டால் அண்மைக் காலமாக அவன் சஞ்சிகைகளில் மினைக்கிடவில்லை. மற்றுப் படி அவனுக்கு இலக்கியத்தில் நல்ல ஆர்வம். அவனுப்போது கவிதைகள் கூடக் கிறுக்குவான். அவற்றில் இந்துவும். இந்த மண்ணும் எட்டிப் பார்க்கும். எதிர் காலத்தில் ஒரு எழுத்தாளானாக வரவேண்டும் என்ற அவா அவனது அடிமனதில் முளைவிட்டிருக்கிறது.

வெளிச்சத்தின் கவிதை மேப்சலில் பொற்கோவின் அந்தக் கவிதை வரிகள் அவனை ஈந்தன. அவன் மனதை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுவது போல அமைந்திருந்த கவிதையை மறுபடியும் படித்தான்.

என்னால் எப்படி முடியும்?

இந்தக் கேள்விகளை ஏழுத?

புத்தகத்தில் பக்கங்களைப் பூர்ட்டுகையில்

துயரப் பக்கங்கள் நினைவில் ஏழுகின்றன.

பனியிலும் மழையிலும் நனைந்தபடி

உறக்குமின்றிக் காவஸரணில் நிற்கின்ற

போராளியின் நினைவு அடிக்கடி ஏழுந்து

என்னாற்ற கேள்விகள் மனதைக் குடைகின்றன.

யாதுக்காக நிற்கிறான்?

அவனுக்குப் படிக்க விருப்பமில்லை?

வாழ்வதற்கு அழையில்லையா?

ஓ..... தெளிவாகப் புரிகிறது.....

அவனும் மனதன் தான்.....

ஆனால்.....

தன் சுந்தரிக்காய்ப் போராடத் துவனிந்துவிட்டான்.

இந்திரன் தொடர்ந்தும் படிக்கிறான். மனதை ஈர்க்கும் வரிகள்! அவனது திரையைப் பிழிக்கும் வரிகள்!

தேவுக்காய் இருக்கையிலே அமர்ந்து விட்டேன்.

கிரி விமானத்தில் இரைச்சல்

காகைப் பிளக்கிறது

ஏறிகண்ணவியான்று ஆர்மணக்குள்

வீற்றங் வெடிக்கிறது,

என்னால் எப்படி முடியும்

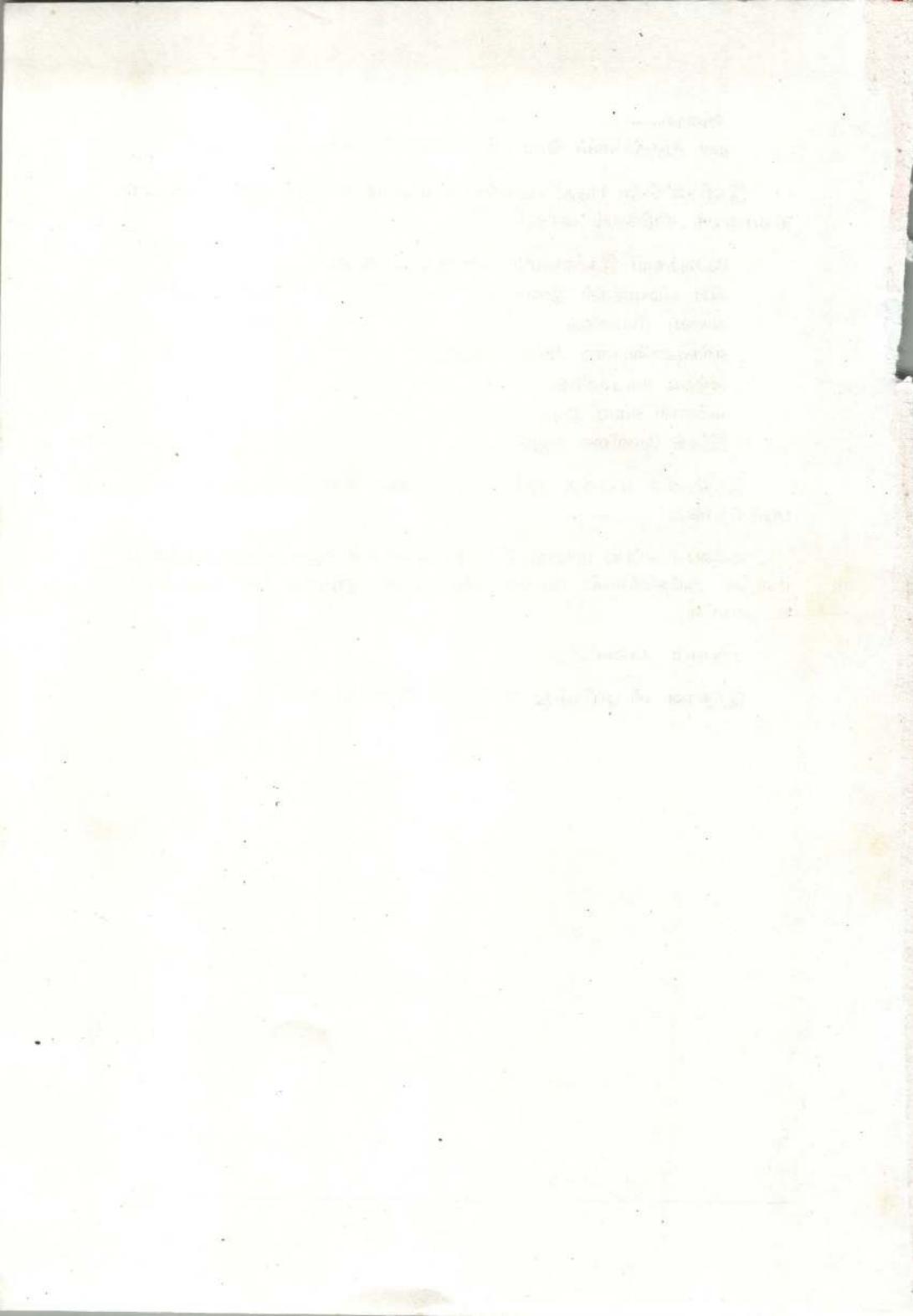
இந்தத் தேவுவினை எழுத?

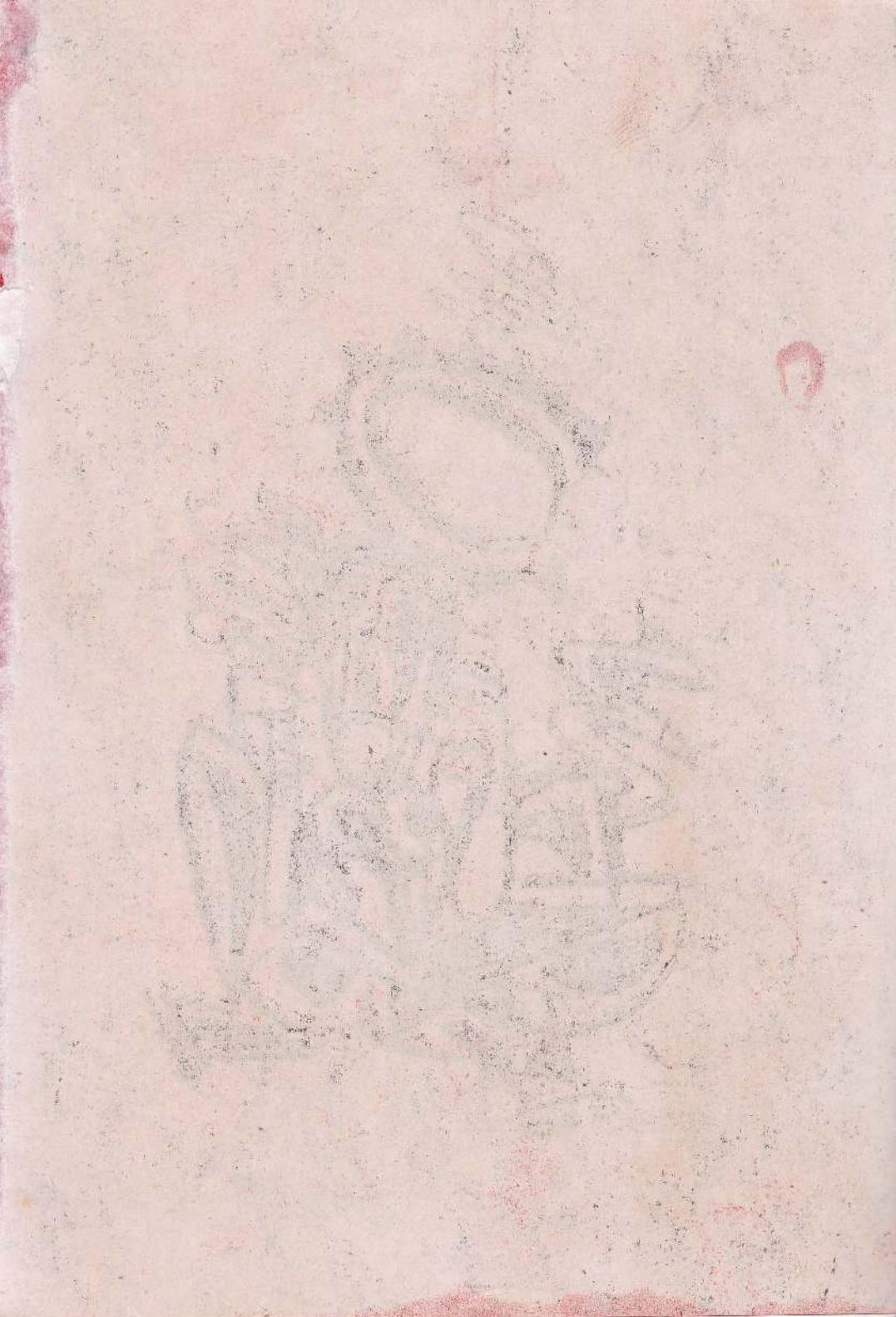
இந்திரனின் மனதை ஆக்கிரமித்த அந்த இறுதி வரிகளை மீண்டும் படிக்கிறான்.

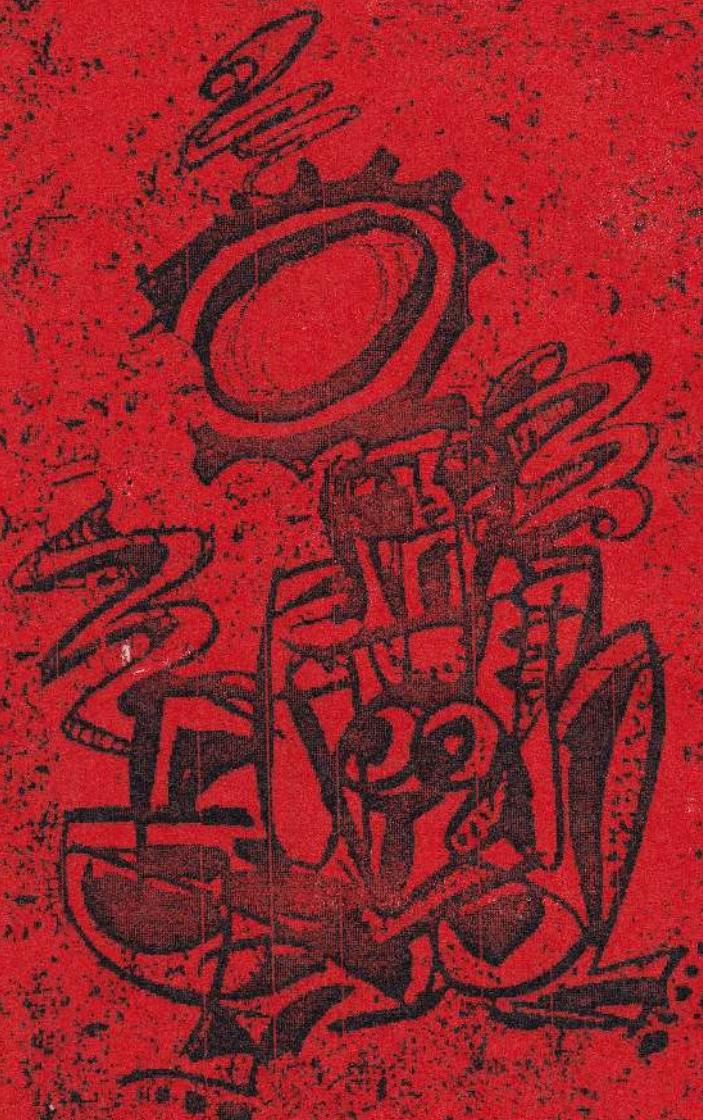
என்னால் எப்படி முடியும் இந்தத் தேவுவினை எழுத? மீண்டும் மீண்டும் மனதில் அதேகேள்வி! கூடவே வினாடகாண் முடியாத பல கேள்விகள் உருவாகின.

மறுநாள் காலை.....

இந்திரன் வீட்டிலிருந்து காணாமல் போயிருந்தான்.

இவரைப்பற்றி.....

நாசயுத்தச் சூழ்நிலையில் வன்னிப்பிரதேசத்தில் தங்கியிருந்து அங்கு நோயால் வாடித் தவித்த மக்களுக்கு வைத்திய உதவிகளைத் தொடர்ந்து புரிந்தவர், டாக்டர். ச. முருகானந்தன். இந்த மானுடத் துண்பங்கள் இவரது எழுத்து வாழ்க்கையைப் பாதித்தன. பண்படுத்தி உதவின.

மருத்துவராக இருந்து கொண்டே மக்கள் உடல் நலனில் அக்கறை செலுத்தி வந்ததுடன் அவர்களது ஆத்மாத்திக உணர்வுகளை நேரடியாக கற்றுத் தேர்ந்து, அவர்களைத் தனது படைப்புக்களின் கருப் பொருளாகவும் கொண்டு, சிருஷ்டிகளை உருவாக்கித் தந்தவர்.

இன்று இந்த நாட்டில் அதிகம் அதிகமாக எழுதி வரும் எழுத்தாளர்களில் இவரும் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ISBN 955825024-4

9 7 9 9 5 5 8 1 2 5 0 2 4 1